מחיר: 5.00 ל"י
מספר 1996
כ"ט בסיון תשל"ה, 3.12.75

העולם הזה

איך הנחילה ממשלת ישראל תבוסה מוחצת לעצמה

יאסר מחכה לרבין

(איי-איי-איי)

זאב

חתורך והמייסד הראשון:
ד"ר מלכיאל זוארץ ז"ל
ממשיכי דרכו יבל"א:
חנוך מרמרי, קובי ניב, אפרים סידון

החלטות נועזות בוועידת הליברלים

הוועידה חקי"ח של המיפלגה הליברלית ננעלה אמש בתל־אביב בקבלת שורת החלטות מדיניות נועזות, אשר הפתיעו כאן את הי משקיפים.

לאחר ויכוח סוער בין היונים לנציגים שנמשך 20 דקות, נתקבלה הצעת פשרה נועזת שאומצה פה אחד על־ידי הוועידה כהחלטותיה המחייבות.

להלן נוסח ההחלטה:

1. הוועידה מחליטה באופן נועז שיש פלשתינאים.

2. הוועידה קוראת לממשלה שלא לנטוש את השליטה על תעלת סואץ, שהיא נתיב מים בינלאומי.

3. הוועידה דוחה מכל וכל את „מיסמך יארינג" ורואה בו זריית חול בעיני העם היהודי.

4. הוועידה אומרת שיש לצפות ל־לחץ צבאי ערבי בשלהי 1973 ובעיקר באוקטובר, עת ינסו המצרים לחצות את התעלה. לפיכך קוראת הוועידה לממשלה לקרב את הכלים.

5. הוועידה רואה בחומרה את השתלשלות העניינים בפרשת „נתיבי נפט" וקוראת לממשלה להקים ועדת חקירה בראשות השופט ויתקון.

6. הוועידה מגנה בכל פה את שר־האוצר פינחס ספיר בשל תעלוליו הפיננסיים הידועים בשם הכולל „קרן ספיר" וקוראת לו לחזור בו.

7. הוועידה מברכת את מעפילי האוניה „אנצו סירני" עם הגיעם לחוף מיבטחים.

חוגים מדיניים ומיפלגתיים אמרו הבוקר כי אכן ההחלטות הינן נועזות ואף מפתיעות ולפיכך יש לצפות להתפתחויות וכו' וכו'.

ליברל נועז (משמאל) חוצה כביש בכנדים

3447 יתחלקו בפרס הגדול של התקציב

יקבלו כ"א 370 אלף ל"י

משטרת ישראל סיימה הלילה את בדיקת טופסי המיסים לשבוע זה ועצרה 3447 זוכים לחקירה.

3447 הזוכים יתחלקו בפרס הגדול השבועי העומד על מיליארד ושלוש מאות מיליון ל"י, שהוא החלק ה־52 (כמנין השבועות) של תקציב המדינה.

רשימת הזוכים כוללת: 1 ראש־עיר, 1 תת־אלוף (מיל.), 3 מנהלים כלליים, 4 רבי־סרנים (מיל.), 7 סמנכ"לים, 19 רואי־חשבון, 41 בעלי חברות, 126 פקידים בכירים ו־3214 יבואנים, סוחרים וחנוונים.

כמו כן נעצרו כל מיני פורצים, שודדים, חשישניקים, זונות, סרסורים, כייסים, גנבים ופושעים אחרים שיקבלו פרסי תנחומים בסך כולל של 100 שנות מאסר.

איך לגדל שונא ישראל

א. קח לך ילד ערבי, בגודל בינוני, למד אותו לדקלם את סיפורי הבעל־שם־טוב, הסבר לו את מקומו במערכת המיעוטים והכנס את אבא של חבר שלו למעצר אדמיניסטרטיבי.

ב. משיגיע הנער לבחינות הבגרות, אל תתן לו לשרת בצבא, אבל אפשר לו להירשם לאוניברסיטה העברית. הסבר לו שאתה עושה זאת למענו למרות מוצאו, כדי לחרות לו שאצלך אין שום אפלייה.

ג. אל תשכיר לו חדר אצלך בבית. אולי הוא מחבל? ובכלל, חרי אתה לא מתלהב להשכיר את חדר גם לפרענק סתם.

ד. תן לו מקום במעונות הסטודנטים, אבל דאג להזכיר לו שהוא תופס את מקומם של יהודים וחיילים ומובים ממנו.

ה. אל תתן לו להתארגן במסגרת פנימית באגודת הסטודנטים שלך. הסבר לו שתוכל לייצג אותו בכבוד בהסגנות למען יהודי רוסיה. אתה רשאי להעלב אם הוא עצמו לא יצטרף להסגנות אלה, ואף לכנות אותו „כפוי טובה".

ו. דרוש ממנו לשאת נשק ולשמור יחד איתך על האוניברסיטה מפני מחבלים. הוא יביט בך ויצחק: „מה פתאום מפני מחבלים, חרי הם אחים שלי?" הוא גם יגיד את כל המקסמים על מדינה חרלונית ודמוקרטית ויאשים אותך בגזענות.

ז. אתה נוטה להיעלב ולהיפגע. אין צורך. להפך, אתה צריך להתמלא גאווה: חרי הצלחת לגדל שונא ישראל בשישה שלבים קצרים.

בשם עם ישראל
היושב בציון

אנו שולחים תודה

לאדונים הנכבדים
סמואל פלאטו־שרון
בצלאל מזרחי
שתרמו כסף ל„שיבא"

לאדון הנכבד
מרדכי צרפתי (מנטש)
שאירגן את הערב

ולשר הביטחון
שמעון פרס
שהיה שם

תחי הציונות!

מכתבים למערכת

ציונים רוגזים

אתמול בשעה 12.50 עליתי לאוטובוס מס' 18 הנוסע למרכז העיר. לתדהמתי פנה אלי הנהג שלא בנימוס ומשהערתי לו על כך ענה לי בגסות. אמרתי לנהג „הלא אני ציוני" ועל כך השיב לי „אתה חמור!"

תמהני עד מתי יסתובב חופשי אותו שונא־ציון. (מיספר האוטובוס 266־461).

י. נוסע, ירושלים

התעוררות בעקבות החלטת האו"ם

אמש שוטטתי, סמוך לזריחת החמה ברחובה של עיר ולשימחתי ראיתי כי אנשים רבים, ביניהם פועלים, מחלקי חלב ועיתונים, כבר השכימו קום והיו ערים.

אני רואה בהתעוררות זו, השכם בבוקר, תשובה ניצחת להחלטות האו"ם ושונאי ישראל.

י. משכים־קום, תל־אביב

ציונות ללא מחראות

אתמול בערב יצאתי לתומי לשפת הים בתל־ברוך ולהפתעתי הנדהמת, גיליתי כי אין שירותים במקום.

ואני שואל: עד אנה הגענו?

י. צריך־לכית־שימרש חיפה

פינת המעשה הציוני

ציונים בדם

שמונים וחמישה סטודנטים, עולים־חדשים, המתגוררים במעון יזרעאליה של הסוכנות־היהודית בחיפה, מצאו דרך מקורית למחות נגד עצרת האו"ם בקשר עם החלטת הגינוי נגד הציונות. הם הודיעו, כי הם „ציונים בדם" — וליתר תוקף תרמו דם...

(ידיעות אחרונות, 27.11.75)

בשבוע הבא:
על קבוצה שתרמה קוועצת־תלתלים בלונדים וכותבת „אנו ציונים בצבע שערנו!"

אל תגידו בגת
אל תבשרו בחוצות אשקלון

כי אם תגידו עלי בגת, אני אגיד עליכם במישטרה.
ואם תבשרו בחוצות אשקלון, אני אבשר עליכם בוועדת הכספים.
זיכרו — מה שאתם יודעים עלי זה אפס לעומת מה שאני יודע עליכם.

ראו הוזהרתם!

א. מושחת, כל־מקום

הארץ

ממישנתו של מייסדו

רוח ההתנדבות
לא פסה דובלה
ד"ר זוארץ
(במאמרו „פסה־דובז'ה או פסה־דובלה ?")

מה אומרים עתוני הצהרים על האסון בג'בל־הילאל

ידיעות אחרונות מעלה סברות היסטוריות שונות בדבר הוויכוח על מקומו של הר־סיני התנ"כי, ומצטט את טיעוניהם של כמה חוקרים ידועי־שם הגורסים כי ג'בל־הילאל איננו הר סיני שעליו ניתנו עשרת־הדיברות לעם ישראל. **ידיעות** מסכם ואומר כי לדעתו נמצא הר סיני דרומה יותר, באיזור סנטה־קטרינה ומסתמך על מאמר שפירסם: „סנטה קטרינה = הר סיני התנ"כי ?" בהקשר לקפיאתם של חמשת החיילים באיזור ההר, בחורף תשל"ג.

מעריב, לעומת זאת, מתפלמס עם גירסת **ידיעות אחרונות** וקובע כי ג'בל־הילאל הוא אמנם הר סיני. **מעריב** מוצא הקבלה מרגשת בין הענן שכיסה את ראש ההר במעמד־מתן תורה לבין ענן העשן שאפף את פיסגת ההר עם התרסקות מטוס ההרקולס.

ידיעות אחרונות דוחה את גירסת **מעריב** מכל וכל. במאמר שמופיע בעיתון (חי וצומח בג'בל־הילאל) קובע זואולוג ידוע־שם כי יש לראות בצמחייה הדלילה על ההר, ובמיוחד בשכיחותו היחסית של הרותם המדברי בערוצי הנחל, הוכחה לכך שהרותם איננו ה„מן" התנ"כי ומכאן שג'בל־הילאל לא היה במסלול נדודיהם של בני ישראל.

מעריב נותן קונטרה רצינית ל־**ידיעות** במאמר „ג'בל־הילאל או הר הילל", וקובע כי ההר שבראשו אירע האסון קרוי על שם הילל הזקן, מי שהושווה לא אחת למשה רבנו. המבנה הגיאולוגי של שכבות ההר, טוען קודח־נפט ותיק, מצביע על סיכויים רבים שיתגלו בג'בל־הילאל שרידי בית כנסת קדום, או לפחות גאז טבעי. אין ספק שזהו הר סיני, מסכם **מעריב**.

ידיעות לא טומן ידו בצלחת ומעמיד את **מעריב** על טעותו. לא בית כנסת מתקופת האמוראים, כי אם חדר טהרה מסוף תקופת יאשיהו המלך. מסכם **ידיעות**: ג'בל הילאל הוא לכל היותר הר נבו, לא ייתכן שזהו הר סיני!

מעריב עדיין מכין את תשובתו הניצחת. להשיג אצל כל מוכרי העיתונים.

ידיעות: הר־נגש
מעריב: הר־האלוהים

ידיעות: מפל־מתח
מעריב: מפל־מים

דבר המערכת

שיבת ציון

שוב פוקדנו זעזוע חטיפתו הרשעה של ילד תם ועולל מיד אימו־מולידתו אל זרועות חוגים „חרדיים" **אנטי־ציוניים** המקורבים לארגונו של נ. חוותמא.

ועדיין חקוקים בליבותינו עוללות חטיפות המטוסים ואף פרשת הילד י. שוחמאכער טרם ירדה אצלנו מן הרגישות.

אלא שאז לא כעתה, כמאמר המקרא ואזר ר. הממשלה דאז ד.ב. גוריון עוז והזעיק אצלו את א. (הקטן) הראל וסופו של עניין שמצא הראל את שוחמאכער והחזירו למוטב ואף ליצה"ל התנדב, כמסופר בספרו הביוגראפי המרתק של מ.ב. זוהר (ברק).

ואילו עכשיו — שותקת הממשלה ומשותקת.

ולפיכך נאמר אנחנו בגלוי לר. ממשלתנו י. רבין שיחזור ויקרא לגדול בלשינו א. הראל לשורות ועימו המספר הדגול מ.ב. זוהר (ברק) ועימם המצביא האלוף א. שרון וישים האחרון רמטכ"לנו ויחדיו ישיבו הללו את הבן האובד לאימו ולמולדתו ואת גאוותנו הציונית לקדמותה ולעטרתה כמימים ימינה ומימי קדם קדימה.

ושבו בנים לגבולם וגבול לבנינו — אין.

מזימה נוראה

התוכנית השטנית שמתכננת המעצמה הסטאליניסטית, בעזרתו של רב המחבלים יאסר עראפאת, לפיה יכיר אירגון המרצחים המתקרא אש"ף במדינת ישראל היא מ ז י מ ה ש ט נ י ת. הבנתם?

מבצע הצלה

לעומת זאת התוכנית המבריקה שמתכננת ממשלת ישראל, בעזרת ארה"ב מנהיגת העולם החופשי, לפיה לא יכיר אירגון המרצחים המתקרא אש"ף במדינת ישראל הינה מ י ב צ ע ה צ ל ה. הבנתם?

עת לעשות

אל נסתפק, לפיכך, בצחצוחי לשון.
הבה נתייצב אל מול העגלה הדוהרת במדרון ונעצור אותה במעשים.
נצא כולנו להפגין תחת הסיסמא „לא למזימה הנוראה — כן למיבצע ההצלה," כי ע ת ל ע ש ו ת. הבנתם?

מדריך כיס לנואם

(לקט ביטויים ומילים שימושיות לנואמים. מצויין לראשי ממשלות, שרים, חברי כנסת וראשי מועצות מקומיות. טוב גם למנהלי בתי ספר ומחנכים).

פרק 12: חנוכה

בימים ההם ובזמן הזה
מישפט פתיחה מצויין, אפשרות לפואנטה בשלושה מהלכים:
כאז — כן עתה!
ביטוי מליצי רב כוח, אפשר אחרי פאוזה קצרה להזין את:
מעטים מול רבים
והשחור נכנע.
נס גדול
היה אז, אבל לא סתם נס
אמונה! אומץ! דבקות במטרה!
יעני נס עם הידוק חגורה.
כדאי גם להזכיר את
בית ראשון ובית שני
ואף להזכיר את
הבית השלישי
ולהיכנס עכשיו עם הפיזמון:
טיהור החיכל!
לא רע!
חיסול המתייוונים!
יופי, הכנסה לתבוסתנים!
ולהזכיר את:
הנרות, האור, והאור לגויים
הלאה עצרת האו"ם!
כדאי גם לתבל ב:
אנו נושאים לפידים
ולקשר עם נפט:
לפיד ראס־סודאר לא יכבה בליבנו!
ולנושאים כלכליים:
ידענו כבר ימים קשים!
ימי פך שמן אחד ויחיד
כלומר: להצטמצם קצת חבר'ה.
הנס בוא יבוא
ופך מתחרז גם עם פח:
לא ניפול בפח השמן
(יעני הנפט)
שטומנים לנו משנאינו
כדאי לזרות גם קורט של:
מחוץ ומבית
אנו מתקרבים עתה לסיום הדרמאטי: ושוב:
כאז — כן עתה!
ועכשיו הכנסה לסוריה:
כי מצפון תיפתח הרעה
נא לחדש מיד את המנדט!
מעוז צור ישועתי
אנו ערוכים ומוכנים.
ואנו גם:
ציונים!
מכבים!

קוראים מודים

● אני מודה שרצחתי את דה־האן.

י. **אחיתופל (אחיתופל)**, ירושלים

תשקיף

רבין מינה
ביוגראף רשמי

יצחק רבין הגיע להסכם עם עיתונאי בכיר, חבר מערכת של אחד מעיתוני־הערב, על מנת שזה יכתוב את הביוגראפיה הרישמית שלו, בשיתוף־פעולה עימו.

מינוי העיתונאי כביוגראף רישמי של ראש־הממשלה, המכהן רק קצת למעלה משנה בכהונתו, עורר תמיהה גם בחוג מקורביו של רבין.

קיסינג'ר תקף
את הלובי היהודי

בהתקפה חסרת־תקדים על הלובי היהודי בארצות־הברית, יצא שר־החוץ האמריקאי, הד"ר קיסינג'ר, כביקורו האחרון בישראל.

בפגישה שערך עם עורכי העיתונים היומיים בחודש אוגוסט האחרון, טען קיסינג'ר בין השאר: „הקהילה היהודית בארצות־הברית יכולה, בהפעלת לחצים, להשיג כיום הישגים חשובים. אולם תוך עשר עד חמש־עשרה שנה תגרום בפעילותה להתעוררות רגשות אנטישמיים ואנטי־ישראליים קשים... **„יש לרסן את הלובי היהודי הפרו־ישראלי, ולמנוע אותו מהפעלת לחצים שיביאו בסופו של דבר לתוצאה הפוכה מזו שאליה הם שואפים.“**

דבריו אלה של קיסינג'ר, שנאמרו שלא־לפירסום, מתפרסמים בדו"ח על הפגישה, המתפרסם בספר קשר ק., של חזי כרמל וג'ודי קיפר, אשר ראה אור השבוע.

אין יסוד להאשמות
הרב מרמת־מגשימים

האשמותיו של הרב מרדכי הלפרין, ראש ישיבת מרכז הגולן ברמת־מגשימים, שהופנו כלפי צה"ל וגורמי הביטחון בעיקבות הטבח שערכו פידאיון בישיבה, התגלו כנטולות כל בסיס. הלפרין, שהוא סרן־במילואים, האשים את האחראים על הביטחון ברמת־הגולן במחדלים ביטחוניים חמורים.

בדיקה יסודית של כל ההאשמות שהעלה, הוכיחה כי הן משוללות כל יסוד. להיפך: **במידה שאכן היו מחדלים וליקויים כלשהם בסידורי השמירה ברמת־מגשימים, אחראים להם ראשי הישיבה, והרב הלפרין בתוכם. צה"ל, מצידו, החליט שלא להעמיד לדין אף אדם, ולא להאשים איש באחריות למה שאירע ברמת־מגשימים.**

אשה עירומה מתחת
לגלימת הארכיבישוף

קאריקטורה שהתפרסמה בעיתון ישראלי, עוררה רוגז רב בחוגי הכנסייה הקאתולית. המדובר הוא בקאריקטורה שבה צוייר הארכיבישוף הילאריון קאפוצ'י כשמתחת לגלימתו מסתתרים יאסר עראפאת, החמוש בתת־מיקלע, ואשה עירומה, בעלת חזה ענקי. כוונת הקאריקטורה, שהתפרסמה בירחון הישראלי בשפה האנגלית ישראל מגזין, היתה לרמוז כי הארכיבישוף חילק את זמנו בין פעילות מחתרתית לעיסקי נשים.

חוגי הכנסייה הקאתולית, הרואים בירחון זה אמצעי־הסברה של משרד־החוץ הישראלי, רואים בפירסום מעין פירסום רישמי, שנועד לפגוע בכנסייה כולה ולא רק בארכיבישוף האסור.

עו"ד מאשים שופט
בהונאה

עורך־הדין דויד אחיטוב, בעלה של שופטת־

רבין הכין נאום
ציוני לערבים

תקרית משעשעת ומצב מביך נמנעו ברגע האחרון מראש־הממשלה, יצחק רבין. היה זה אחרי שבמיפגרת סיוריו במקומות־העבודה, כדי לשוחח פנים אל פנים עם פועלים, הוכן לרבין ביקור במיפעל תעשייתי באיזור חיפה. רבין הכין נאום ציוני ארוך ומפורט שאותו עמד לשאת באוזני הפועלים, כדי להגביר את התודעה הציונית שלהם.

ברגע האחרון התברר לפמליית ראש־הממשלה כי אלה שהכינו את ביקורו במיפעל, שכחו משום־מה לדווח לו כי קרוב ל־80% מעובדי המיפעל הם ערביים מתושבי השטחים.

השיום הדמה אחיטוב, שהואשם בנסיון־הונאה, העלה האשמות כלפי שופט ידוע, **על כי עסק בתקופת היותו עורך־דין באותן עסקות שעליהן עומד עתה אחיטוב לדין.**

אחיטוב הואשם כי קיבל כספים כדי להגדיל את סכומי הפיצויים ששילמה חברת־הביטוח הסנה למבוטחיה שנפגעו. בהקלטה המצוייה בידי חוקרי מחלקת־הרמאויות של מישטרת תל־אביב, מאשים אחיטוב שופט זה כי עסק באותה צורה של הונאה. מישטרת־ישראל טרם החלה בחקירת האשמותיו של אחיטוב.

עוד פילוג
במרכז החופשי

מזכיר סיעת המרכז החופשי בכנסת ודובר התנועה, איתן לוונשטיין, פרש מתפקידיו במרכז החופשי.

לאחרונה נתגלעו חילוקי־דיעות בין ח"כ שמואל תמיר לבין מיספר צעירים מתומכיו, שעליהם נימנה לוונשטיין, ובעיקבות דין־ודברים חריף ביניהם עזב לוונשטיין את תפקידיו וחזר לנהל מישרד יחסי־ציבור פרטי שבבעלותו.

נערת אלופי־צה"ל
חכתוב ספר זכרונות

שרון גינזבורג, שהתפרסמה לפני מיזחמת יום־הכיפורים כמארחת של אלופי־צה"ל וקציני־מישטרה בכיר, עומדת לפרסם בחו"ל **את ספר־זיכרונותיה, תעזור להביך אישי־צמרת רבים בישראל.**

שרון, צעירה אמריקאית בלונדית שהיתה כלתו של נשיא המגבית היהודית המאוחדת, התגרשה מבעלה, ויליאם גינזבורג, וניהלה חיים עליזים בביתה שבגני־יהודה, ליד סביון. עם ידידיה נימנו כמה קציני־צה"ל בכירים, שפרשו בינתיים מהשירות הצבאי. שרון, שעבדה בהתנדבות כאחות בבית־חולים בעזה, שימשה נושא לחקירה בעת שבחדרה בבית־החולים נמצא נשק מוסתר.

לאחרונה החליטה שרון לעזוב את הארץ. היא סיפרה למכריה כי היא עומדת לכתוב ולפרסם ספר־זיכרונות.

המפכ"ל הורה
להחרים
כתב־רדיו

סיכסוך גלוי עומד לפרוץ בין המטה־הארצי של המישטרה לבין רשות־השידור, בעיקבות הוראה שנתן מפכ"ל המישטרה, שאול רוזוליו, להחרים את עקיבא אלדר, הכתב לענייני־מישטרה של הרדיו.

צעד זה בא בתגובה לכתבה ששידר אלדר במגזין החדשות, ואשר עסקה ביחסים המתוחים שבין המפכ"ל לקציניו הבכירים, ובין המפכ"ל לשר־המישטרה.

החרם שהטיל המפכ"ל על הכתב עורר זעם ברשות־השידור. מנכ"ל הרשות, יצחק ליבני, עומד להיפגש עם רוזוליו ולהודיע לו כי צעדו מהווה פגיעה בחופש־הביטוי.

סיכוי להקמת
קאזינו באילת

נראה כי עשוייה להתחולל תמורה ביחסה של הממשלה להצעות להקים קאזינו להימורים באילת, שחלק ניכר מהכנסותיו יזרום ליעדים ממלכתיים, בדומה ל„מיפעלי־הפיס.“

בעבר נידחו כל ההצעות שהועלו בפני הממשלה להקמת בתי־הימורים בארץ, בעיקר בשל נימוקי מוסר. גם הצעות של קבוצות־משקיעים אמריקאיות, להקים קאזינו ביריחו, נידחו — מאותם טעמים.

למרות הדחיות החוזרות־ונישנות, המשיכו אנשי־עסקים מקומיים וזרים לבקש רישיונות להפעלת בתי־הימורים נוסח אלה הקיימים בלאס־וגאס.

עיריית אילת וגורמי־תיירות תומכים בהקמת הקאזינו העשוי, לדעתם, להגביר את תנועת התיירות לאילת ולתרום לפיתוח העיר.

נוכח התייקרות דמי־הנסיעה לאילת, נפלה הסכנה של נהירת המונים מאזרחי ישראל לבתי־ההימורים, אם אכן יוקמו כאלה. לאחרונה הסתמנה תפנית בעמדת הממשלה בנושא זה. נראה כי הצעה להקמת קאזינו נשקלת עתה בחיוב, בתנאי שהפיקוח על המוסד יהיה עירוני, לא ממשלתי.

הסברת
המישמר האזרחי -
לקאריקטוריסט

קריאל („דוש“) גרדוש, הקאריקטוריסט של הצהרון „מעריב“, עשוי להתמנות כראש מחלקת ההסברה והחינוך של המישמר האזרחי. תמינוי הוא לתקופה של שנה. דוש יפסיק בתקופה זו את עבודתו ב„מעריב“, בחופשה ללא תשלום.

מפקד המישמר־האזרחי, מוטה כהן, הוא שפנה אל דוש, חידוע כדיעותיו הלאומניות, כדי שיעמוד בראש מחלקת־ההסברה של המישמר־האזרחי.

אמרי לו שיקנה לך...

... קפה נמס עלית בשלוש צנצנות מהודרות.

בשלושה דגמים שונים: מכוניות, אוירונים ואופניים עתיקים.
צנצנות דקורטיביות שיעשירו את מטבחך.
נהדרות לאחסנת אלף ואחד דברים.
אידיאליות כשי למארחת.

טוב לי עם קפה עלית.

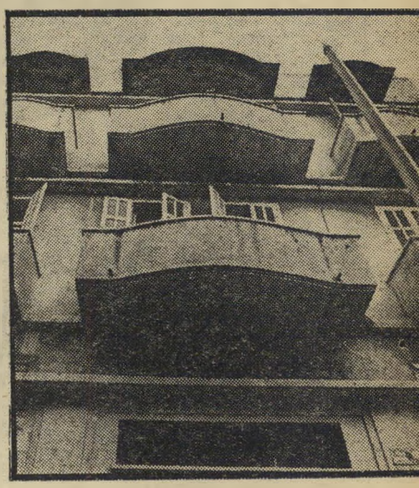
„העולם הזה", שבועון החדשות הישראלי • המערכת והמינהלה: תל־אביב, רחוב גורדון 3, טיפון 03־243386. תא־דואר 136 • מען מברקי: „עולמפרס" • מודפס ב„הדפוס החדש" בע"מ, תל־אביב, רחוב בן אביגדור • הפצה: „גד" בע"מ • גלופות: „צינקוגרפיה כספי" בע"מ • העורך הראשי: אורי אבנרי • המוציא לאור: העולם הזה בע"מ.

קוראים כותבים

בעת איסוף החומר לחיבור הכתבה על אישיותו ודרכו של סעיד חמאמי, נציג אש"ף בלונדון (העולם הזה 1995), עלה שוב ושוב נושא מרכזי: געגועיו של חמאמי אל הבית ביפו, שממנו גורשה משפחתו בעיקבות כיבוש העיר, לפני 27 שנה.

באוזני אנשים שונים שדיברו עימו, חזר חמאמי על געגועים אלה. לאחד אמר, לא מכבר: „אני חולם על הבית בכל לילה".

אולם חמאמי, שהיה בן 7 כאשר גורשה

בית חמאמי ביפו
לא מכיר, לא יודע

מישפחתו לעזה, זכר רק בקושי את המיקום — וגם זה לפי סימנים שרובם נעלמו מזמן מן הנוף היפואי.

חשוב היה להוסיף לכתבה את תצלום הבית, הממלא תפקיד כה גדול בתודעתו של האיש המטיף עתה לשלום ישראלי־פלסטיני. צריך היה רק לאתרו. ומה נראה קל יותר?

אבל במרוצת השבועות מתברר לנו כי אין זה תפקיד קל כלל ועיקר. וזהו כימעט סיפור בפני עצמו.

■ ■ ■

מי מנהל רישום של הרכוש הערבי הנטוש במדינה?

היה פעם מוסד שנקרא האפוטרופוס על רכוש הנפקדים. הוא עבר גילגולים שונים, וכיום הוא ממוקם במישרד־החקלאות.

פנינו, איפוא, אל דובר מישרד־החקלאות, וביקשנהו לברר פרט פשוט: היכן נמצא ביתו של המנוח עאדל חמאמי, לשעבר חבר עיריית יפו, בשכונת ג'בליה.

עברו ימים, והיו כמה וכמה שיחות. לבסוף נתברר כי אין כל אפשרות לברר זאת: אמנם יש מיקרו־פילם של רישום הרכוש הנטוש בספרי־האחוזה הישנים של יפו, אך ניתן לברר פרטים רק אם יודעים את מיספרי הגוש והחלקה. את אלה לא ידענו, כמובן.

החלטנו, איפוא, ללכת בדרך השניה: לשאול את ותיקי יפו. הם בוודאי צריכים לדעת היכן גר איש כה חשוב, אבי מישפחה מכובדת, עסקן־ציבור ואיש־עסקים.

ואז נתקלנו בתופעה שקשה היה להאמין כי היא עדיין קיימת במדינת־ישראל, 27 שנים אחרי הקמתה. הפחד.

■ ■ ■

הלבנו את בתי־הקפה הערביים ביפו. מצאנו איש טוב (יהודי) שהיה מוכן לעזור לנו. הגענו אל שייך זקן, שהוא, לדעת בני־המקום, האיש היודע את הכל.

ראה אותנו השייך, שאל בתמיהה: „חמאמי? חמאמי?" כאילו לא שמע את השם מעולם, וגילה בצער: לא, לא יודע.

היה ברור לחלוטין שאין הוא אומר את האמת. הוא היה בטוח שאנחנו אנשי ה־מישטרה או שרות־הביטחון, וכי אנחנו מתכוננים לעשות משהו רע מאד.

פנינו אל אדם ידוע ביפו, גבר ערבי שהוא בעל־בעמיו, שבלט לא פעם במאבקים אופוזיציוניים. כששמע את השאלה, לקה במחלת־השיכחה. ראשית. אין הוא בן יפו. שנית, מעולם לא הכיר ביפו ערבי העשוי לדעת דברים כאלה. באדיבות מופתית הביע צער על כי אין בידו לעזור לנו.

מכאן הגענו אל אישיות ערבית אחרת, המשתפת פעולה עם השילטון. הוא הביע צער שאינו יודע, אך קבע עימנו פגישה לשעה מסויימת. עד אז יברר ויראה לנו. בינתיים אולי נפגוש אל אביו הקשיש, הזוכר את הכל.

האב הזמין אותנו, נתן לנו ספלון קפה (העשירי במהלך החיפושים). הוא זכר את השם, והבטיח לברר היכן הבית. גם הוא קבע עימנו פגישה כדי למסור את התשובה.

בשעה הייעודה לא היו שני האבונים — האב והבן — במקומות שהם קבעו.

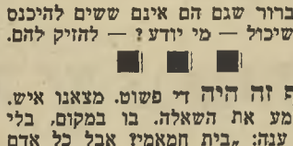
היה ברור שגם הם אינם ששים להיכנס לעניין שיכול — מי יודע? — להזיק להם.

■ ■ ■

בסוף זה היה די פשוט. מצאנו איש. הוא שמע את השאלה. בו במקום, בלי היסוס, ענה: „בית חמאמי? אבל כל אדם ביפו יודע היכן הוא! עד היום אנחנו קוראים לו כך".

הוא לקח אותנו במכונית, ותוך שלוש דקות הגענו אל הבית.

הבית נמצא בשדרות ירושלים 81, ש־נקראו בשעתו שדרות־קינג־ג'ורג', ובצבו ירוק. רבבות ישראלים עוברים על פניו מדי יום, בדרכם לבתי־הים. איש מהם אינו מעלה על דעתו שהוא מעורר געגועים כה עמוקים בליבו של אדם אחד, בלונדון הרחוקה, הקרה והערפילית.

איזה מין חינוך

נדהמתי לקרוא על הרעיון ה„גאוני" שהעלה הקורא גילעדי מנהריה (העולם הזה 1992), על כך שניתן לפתור את ה־בעייה הישראלית־פלסטינית על מיגרש־הספורט, במישחק „כדורצח" (העולם הזה 1991), כמו העימות בין דויד וגוליית, ש־הביא להכרעת הקרב בין המחנות. שאפילו בתור בדיחה, אם לזה הוא התכוון, אינו מוצלח כלל־וכלל. אך זה מעיד על משהו.

אני נזכר בסתם שיחה תמימה עם נכדו בן הארבע של מכר:

„מה אתה רוצה להיות כשתהיה גדול?" — „אני רוצה ללכת לצבא." — „ולמה אתה רוצה ללכת לצבא?" — „כדי להרוג ער־בים." — „למה אתה רוצה להרוג ערבים?" — „כי הם רעים." — מאיפה אתה יודע?" — „מהגן..."

למי שעדיין מתפלא על מה שקורה לנו באו"ם, הרי לו ההסבר. בבקשה.

אבי בנציון, רחובות

סעד לאמידים

אני, בתור אדם בודד, בלי אחים ולא קרובים ולא אף אחד, בלי דירה בלי מקום־עבודה קבוע, תמיד נע ונד ממקום אחד למישנהו, אף פעם לא זכיתי לאף עזרה, למרות שאני נופל חולה שבועות רצופים, ואין מי שיגיש לי כוס מים, לא מקבלים אותי בקופת־חולים מכיון שאי־נני חבר, ואילו שאר האנשים ביבנה ואני מוכן להצביע עליהם בשמם את אלה ש־אני מכיר, מקבלים תמיכה מלאה וללא שכר־דירה, מס־אחיד ותמיכה כספית. ואלו הם:

— — — עובד קבוע ביום במפעל פלסטיק־יבנה ובלילה עובד בפיתוח תמ־נות ומקבל תמיכה של 1.000 ל"י לחודש.

— — — עובד קבוע במודיעין אזרחי ואשתו מקבלת 2.000 ל"י תמיכה.

— — — סוחר אנטיזכים ואשתו מקב־לת תמיכה מלשכת הסעד ולא ידוע לי מה הסכום.

— — — עובד שומר בחב' שמירה בע"מ בערב, ביום עובד סבל עם הרכב שלו ומקבל תמיכה של 1.200 ל"י לחודש.

— — — בחור בריא, עם שתי דירות עם רכב. אשתו עובדת הוא עובד והיל־דה במעון ע"ח הסעד ומקבל תמיכה.

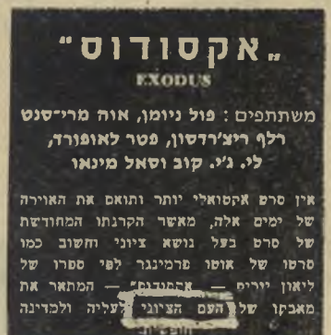
— — — הדירה שלו משתרעת על 4 דונם אדמה + עדר של צאן המונה כ־400 ראש עם שני כלי רכב ומקבל תמיכה מלשכת הסעד וקיבל נוסף למה שיש לו בית קפה במרכז יבנה.

בכר אברהם, יבנה

● במיכתב שנתקבל במערכת הופיעו השמות המלאים של האנשים שלדברי ה־קורא בכר מקבלים תמיכת־סעד ללא הצדקה.

כך נוהד עם חדש

אולי כדאי שתפרסמו את המודעה שצי־

העם החדש
ציונים תמיד

רפתי למיכתבי, ולו כדי לבשר לקוראים על הולדתו של העם החדש.

עופר יונגמן, חיפה

● המודעה בדבר העם החדש של הקורא יונגמן — ראה גלופה.

פני ארץ־ישראל ההיסטורית

ב־21.11.75 נתפרסמו בעיתון ידיעות אחרונות שתי כתבות, אשר עוררו זעם רב. הכתבה הראשונה עסקה בנושי תנועת החרות, אשר מאשימה שוב ושוב את מיפלגת העבודה בביזבוז ובמחדלים, בעוד אשר היא־עצמה אימללה מישפחות רבות.

ששמו כספן על קרן־הצבי. מעציב מאד לראות את שמואל תמיר („מלכד" הליכוד אשר הוא־עצמו התפלג במרכזי החופשי) מקונן על ניכסי המערך, שעה שתנועתו הנציונל־סוציאליסטית ביזבזה מאות מיליוני לירות בבניין המנופח מצודת־זאב. מעניין שהמיליונרים הכי גדולים תומכים דווקא בליכוד, ולמרות זאת הקופה ריקה.

מעניין גם לדעת מה קרה ל־47 מיליוני הדולרים שנגנבו על־ידי החבר יהושע בן־ציון, חבר התנועה לארץ־ישראל השלמה. אכן, סוף־סוף יש „אלטרנטיבה" נפלאה לשילטון מיפלגת־העבודה.

כתבה שנייה עסקה באידיאולוגיות קי־צוניות בישראל, גוש־אמונים ומתנגדיהם. הוקם צוות־חקירה מיוחד, אשר גילה מיספר עובדות סנסציוניות, הקרבעות שאנ־שי גוש־אמונים הם אידיאליסטים נפלאים, סמל ודוגמה, שכן הם קיבלו חינוך דתי־

נתן שזיגנגר
גילויים נפלאים

לאומי שנשא פירות בדמותו של מיכאל צור, למשל.

המתנגדים לגוש־אמונים הם, למעשה (לפי הכתבה), ארחי־פרחי, תימהוניים מגודלי־שיער שהחשיש הוא מנת־חלקם. כל הכבוד לצוות־החקירה המעולה של העיתון, על הגילויים הנפלאים. בפעם הבאה, לדעתי, יש לצרף להמשך החקירה גם את הדר־אלדד שי"ב, ולפתע יסתבר שארץ־ישראל ההיסטורית משתרעת מהים־התיכון עד הים הצהוב.

נתן שזיגנגר, תל־אביב

המופת האישי של הפרופסור

במעריב מ־19.11.75 נתפרסמה כתבה מאת מעיתונאי אהרון פריאל, תחת הכותרת: „הזית והפיקאן חוברו יחד במתנה לשר". בידיעה דיבר על פרופסור יואש ועדיה, ראש מינהל המחקר החקלאי, אשר ייגע את מוחו איזו תשורה יעניק לשר־החקלאות של ארצות־הברית, כזו שתסמל את הקשר בין ישראל לארצות־הברית.

ובכן, יגע הפרופסור הנכבד ומצא. ואני מצטט: „לבסוף צץ בו רעיון, כאשר הבחין בשני סוגים של גיזרי־עץ שבערו באח שבביתו — עץ־זית ועץ־פיקאן". הפרופסור גילף, במו־ידיו, פטיש־עץ משני סוגי העץ האלה.

יישר כוחו של הפרופסור יואש ועדיה. אילו הייתי אני איש הקרן־הקיימת, היה זוכה לקבל ממני, קרוב לוודאי, טפיחה אמיצה על השכם. שכן, במעשיו אלה הוא מבטיח את המשך תעסוקתו של מוסד זה.

ימשיך נא הפרופסור הנכבד לשמש מופת אישי לציבור הרחב, ולחמם עצמו על־ידי הבערת גיזרי עץ־זית ועץ־פיקאן לרוב, ולקיים בכך הלכה־למעשה את הפסוק: „וישן מפני חד שתוציאו".

יורם ביטרספלד, תל־אביב

אלה הוא אכבר!

בעיתון־ערב קראתי ידיעה, כי אורי אבנרי מסר על נסיעתו של עראפאת למוסקבה, הקשורה באפשרות שבימים הקרובים יודיע ראש אש"ף על „הכרה מסויימת" של אירגונו בישראל. אכן, הישג נכבד!

עכשיו חסר עוד שחוואתמה, ג'יבריל ושאר מרצחים יודיעו גם הם על „הכרה מסויימת" בישראל — והשלום לפיתחנו ישכון. בדיוק כפי שזה בא לידי ביטוי במעשי „מלאכי השלום" של אירגוני־

(המשך בעמוד 10)

האירי את פנייך, עינייך, שפתייך וציפורנייך בזוהר גוני-האש האופנתיים

"איפור־השלהבת"
של "רבלון"

תכשירים חדשים לסתיו-חורף 75-1976

* חדש! בסיס־איפור קרמי ליום — T & G EXTRA MOISTURIZING CREME MAKEUP
* חדש! סומק אבקה־קרמית ליום — CREMEPOWDER BLUSH
* חדש! בסיס־איפור נוזלי זוהר לערב — T & G FROSTED LIQUID MAKEUP
* חדש! סומק־אבקה־קרמית כסוף לערב — FROSTED CREMEPOWDER BLUSH
* גוונים חדשים! צלליות־אבקה כסופות ביותר — EXTRA GLEAMY SUPER־FROST SHADOW
* קרייסים אוטומטי — FABULINER
* מסקארה אוטומטית — FABULASH
* גוונים חדשים! שפתוני הלחות הכסופים — MOON DROPS LIPSTICKS
* גוונים חדשים! לאקות כסופות ביותר — EXTRA EXTRA CRYSTALLINE NAIL ENAMEL

REVLON

יעוץ קוסמטי אישי חינם, ניתן ע"י דיילות־היופי של "רבלון" בימי ראשון, שלישי וחמישי, בין 3.00 — 6.00 אחה"צ, ב"בית רבלון" תל־אביב, רח' חוגבי־ציון 65, טל. 28 21 41.

קורט ולדהיים הוא הלימון של השנה:
אין הוא אומר שלום, בבקשה או תודה

■ מהרגע שהגיע **פרנק סינטרה** אל מלון הילטון, לא יצא מדירת־הנשיאות, אלא כדי להגיע ברגל אל אולם בניני האומה הסמוך. מסתבר כי סינטרה סובל מכאבי־גב חזקים, ואף ביקש קרש מיוחד מתחת המלון, עבור מיטתו. רופא המלון, ד"ר **אברהם ליטמן**, שנקרא אל סינטרה, נתן לו כדורים והורה לו להתעמל, לשחות ולשמור על דיאטה. אמר לו סינטרה: „זהו בדיוק הטיפול שעליו הורו לי רופאי בארצות־הברית." שאל ד"ר ליטמן: „אם כן, מדוע אינך מקפיד לפחות על הדיאטה?" על כך השיב סינטרה: „אדוני, אני בא ממישפחה איטלקית. אצלנו אוהבים לחיות, לשתות, לאכול ולחגוג."

■ אל דירת־הנשיאות של סינטרה זרמו רוב הזמן בקבוקי ג'וני ווקר, תחית שחורה, ש־אותם מחסל הזמר בשיטתיות.

ברברה מרקס, ידידתו של פרנק סינטרה, ביקשה להצטרף אליו לסיבוב לחיצת ה־ידיים. סינטרה הורה לה לעמוד בצד. בתמורה קיבלה שרשרת זהב.

■ שני ראיונות אכסקלוסיביים בילבד העניק הצייר **יוסף ברגנר** לרגל תערוכתו הרטרוספקטיבית, שהתקיימה במוזיאון תל־אביב. לכל שאר המראיינים שפנו אליו, השיב הצייר: „בראיונות כאלה תרים את הציור, במקום את תמונותי!"

■ זאבי ירושלים מתאבלים על נסיעתה של **איליאיז דה־מוריו**, אחת הנערות היפות ביותר בעיר. אילאיז היא בתה של שגרירת קוסטה־ריקה ב־ישראל, **מרי קרפינסקי דה־מוריו**, הנחשבת בעצמה לא אמר תודה, ותמיד התנהג כאילו אינם קיימים בחדר סביבו. אמר אחד העובדים: „בדרך כלל, כשיש אורח חשוב במלון, אנחנו רבים ביניגו מי יעלה לחדרו. במיקרה של קורט ואלדהיים, רבנו ביניגו מי לא יעלה לחדרו."

האורחות

במסיבת־הקוקטייל המפוארת שנערכה, עם הזמר פרנק סינטרה, הגיעו למלון „הילטון" בירושלים כשהן לבושות במיטב מחלצותיהן, והתחרו ביניהן בהמגנת יופי וזעקות־האופנה האחרונה. מסיבות־ההתרמה הפכו לאחרונה אופנה חדשה של מיפגשים חברתיים רבים בחברה הגבוהה בארץ. למרות שהתענוג האחרון עלה להם 500 לירות לזוג, היה אולם־המסיבות מלא מפה־לפה באורחים מכל הסוגים, שטרחו בעוד מועד להבטיח את השתתפותם בקוקטייל לצידו של הזמר המפורסם.

בחג־ההודיה הורה סינטרה לצרף ארגז נוסף אל המישלוח היומי. הוא הזמין 20 איש לארוחה מיוחדת בדירתו. בין האורחים היו: ראש עיריית ירושלים **תדי קולק** ואשתו **תמר**, נכבד ערבי מרמאללה, וידידו של סינטרה, **ז'אן־פייר פיקה**, שהוא מנהל הילטון באיזור המיזרח־התיכון, שבא באופן מיוחד להופעתו של הזמר בירושלים.

■ אגב, שלושת תרנגולי־ההודו החיים, שנשאלו על־ידי הילטון מקיבוץ קיריית־ענבים, ואשר שכנו כבוד בתוך כלובים במיסדרון הקומה העשירית של המלון, זכו לשמות החיבה סינטרה, גראהם וואלדהיים, על שם שלושת האורחים החשובים ששהו במלון לאחרונה.

■ אנשי צוות המלון אמונים על טיפול באורחים חשובים. מאז פתיחת המלון שירתו העובדים אנשים רמי־מעלה רבים. אך בפרס ה„לימון" זכה אצלם בשבוע שעבר מזכיר האו"ם, **קורט ואלדהיים**. לדיבריהם, מעולם לא בירך אותם בבירכת שלום, מעולם

בלטו למעלה, מימין לשמאל, חווה בראון, רעייתו של מנהל המכירות בחברת התקליטים „סי־בי־אס"; מאיה גולדמן, רעייתו של היהלומן גולדמן הצעיר; ליאורה פרומצ'נקו, כלתו של בעל בית־החרושת „עלית"; אילנה אס. למטה, מימין: אליזבת כץ, גרושתו של מנפרד כץ ושושנה בן־חנן, בעלת פרפומריה.

אנשים

כאשה יפה. השגרירה סיימה את תפקידה והצטרפה אל בעלה, רואה־חשבון במיקצועו, המ־עובד חברת הרכבת הקוסטה־ריקאית. הבעל, **פרנגרו דה־מוריו**, קיבל מחברת־הרכבת חופשה־ללא־תשלום בת שנ־תיים, כדי להצטרף אל אשתו בישראל. עתה, משתמה החופ־שה, חזרה כל המישפחה ל־קוסטה־ריקה.

■ **הצעת־ייעול** מעניינת היתה למראיין **שמואל** („שמיל") **שי**, שהינחה את תוכנית־הרדיו של גלי צה"ל, האדם השלישי, בת היה הנעלם **חיים גלובינסקי**. אמר שמיל: „כל כך הרבה אורחים במדינה מוכנים לשלם מאות אלפי לירות מרצון להימורים ב־ספורט. אני מציע שבמקום לג־בות מס־הכנסה יערוך שר־האוצר **יהושע רבינוביץ** הגרלה שבועית, ואת הכסף ש־אנשים ישקיעו בהימורים, יגבה כמס־הכנסה, ואז לאף אחד מ־הצדדים לא תהיינה טענות."

■ בהועידת המיפלגה הליב־

ולהתחכך בעוד מפורסמים ויפים לא פחות. לאכזבת כל הנוכחים והנו־כחות ירד סינטרה למסיבה רק למיספר דקות. הוא ערך סיבוב בין המוזמנים והעדיף לבלות את המשך הערב בסעודה בקומה העש־רים של המלון בחברת ידידתו. בין הנשים היפות במסיבה

רלית כיהן ראש־עיריית תל־אביב **שלמה** („צ'יצ") **להט** כיו"ר ועדת הנציאות, וכסגנו כיהן **דוד שיפמן**, שהוא גם סגנו בעיריית תל־אביב. במיס־דרונות הוועידה התלוצצו כי עיריית תל־אביב התלבשה על הוועידה, ואילו במיסדרונות ה־עירייה התלחשו כי בוועידת הליברלים השיג להט מה שהוא מנסה להשיג בעיריית: מינוין של שיפמן כסגן ראשון לראש־העירייה.

■ בדרך־כלל אין צ'צ' נוהג להכין את נאומיו בכתב. אולם את נאומו בערב־הפתיחה של ועידת־הליברלים, קרא מן הכתב. כשנשאל מדוע סטה מ־מינהגו, השיב: „למדתי מן ה־פוליטיקאים. מחר יכולים לסלף את דברי. אני רוצה שיהיו הו־כחות בכתב."

■ **על מקים** קופת־חולים **משה סורוקה** מספרת העי־תונאית **עדית זרטל**, הביו־גרפית שלו, כיצד הגיע סורוקה למסקנה שהוא מופרע. מצטטת זרטל: „אני מפריע לשר־הבריאות, מפריע לחברי־המר־כז, מפריע למיפלגה, מפריע ל־(פינחס) **לבון**, הפרעתי ל־שמותיו הפרטיים הראשונים. גראהם הגיע ארצה כשהוא חו־לה מאד, ובימים הראשונים לשהותו בישראל ביקש שיעלו אל חדרו שבמלון: „מרק עוף יהודי טוב, עם תרנגולת מבו־שלת וקניידעלעך."

■ עוזר שר־האוצר האמ־ריקאי, **ביל פרסקן**, ששהה לאחרונה בישראל, מסווג ב־וושינגטון כאחד הגברים היפים בעיר, ונחשב כמתחרה רציני של שר־החוץ **הנרי קיסינג'ר** בכל הנוגע לשביית ליבן של נשים. עוד אחת שהוקסמה מ־פרסקי בן ה־31 היתה **מרי סטיוארט**, אשת יחסי־ציבור במיקצועה, ורעייתו של אחד העובדים הזרים בטלוויזיה ה־ישראלית בירושלים. סטיוארט, שפגשה את פרסקי במסיבה, ניגשה אליו ואמרה לו: „פגש־תי כבר הרבה מאד אנשים חשובים מאוד בימי חיי, אבל מעולם לא פגשתי איש שהוא גם חשוב מאוד וגם יפה־תואר כמוך." פרסקי, כך אומרים עדים שנכחו במעמד, הסמיק, חייך בביישנות ואמר במבוכה ולעניין: „אני ידיד גדול של ישראל." מרי אינה ישראלית.

(מרדכי) **נמיר**, בקיצור, ילד מופרע ללא תקנה."

■ עוד יודעת עדית זוטל לספר, כי סורוקה אהב להקים ועדות המורכבות משלושה אנ־שים: „אחד שיהיה בתו"ל, אחד חולה ואחד שיחלים."

■ **לא הולך לו, לכתב** הטלוויזיה **אלי ניסן**. לא די **שיעקב אחימאיר**, כתב רשות השידור בוושינגטון, ש־אותו בא להחליף, אינו ממהר לארוז את מיזוודותיו, ומשאיר אותו בינתיים מחוסר־עבודה. הוא גם היה מעורב בתאונת־דרכים, כשמכוניתו התנגשה ב־מכונית שבאה מולו ונהרסה כליל. ניסן יצא מהתאונה בפצ־עים קלים בילבד.

■ **המטיף** הנוצרי־האמרי־קאי **ביילי גראהם** ראה, ככל הנראה, חשיבות עליונה במסעו הנוכחי במרחב. הוא שמר על ביקורו בסוד, עד כדי כך שרק אנשים מעטים ידע כי „ויליאם פראנקלין", העתיד להגיע אר־צה, אינו אלא גראהם, שהש־תמש בנסיעתו הסודית בשני

הורוסקופ

שה

21 במרס – 20 באפריל

היעלמותך לימים מיספר מהמקומות הרגילים בהם הנך שוהה, גורמת דאגה לידידך, תן להם לדעת היכן אתה נמצא. הנך מרבה בעישון ושתייה ומזה תסבול רק אתה, בייחוד בסוף השבוע, כשתיאלץ לשכב כמה ימים כתוצאה ממצב בריאות לקוי. הגיע הזמן שתתן דעתך למצוא בן/בת זוג שישנו חייך.

שור

21 באפריל – 20 במאי

נשקפת הצלחה במישור הפיננסי. כספים עשויים להגיע אליך הרבה יותר ממה שציפית. לעומת זאת, עלולות להתרחש מיספר אי־נעימויות הקשו־רות במקום העבודה, מבלי שיגעו דווקא ישירות לך, אם תשתכנע בעצמך בצידקת הרעיון שנולד בך, תוכל להשפיע גם על האנשים אשר סביבך.

תאומים

21 במאי – 20 ביוני

אם את עוסקת בשני רומנים מקבילים, הגיע תזמן לגמור עם אחד מהם. השתדלי להיות יותר עצמאית. אורח מחו"ל עומד להפתיעך בתחילת השבוע. היי אדיבה כלפיו. טפלי בו והקדישי לו את מלוא תשומת ליבך ומירצך. לקראת סוף השבוע שבי יותר בבית והפסיקי לרוץ.

סרטן

21 ביוני – 20 ביולי

אם חשבת לנסוע השבוע ייתכן שתתאכזב, אבל גם אם עלה הדבר בידך, זכור שדוגקא ימי ו' עד שבת הם קשים ומסוכנים במיוחד. על־כן מוטב שתרכז בהם דברים הקשורים בביתך. ואם אתה חייב לנסוע — נהג בעצמך. פגישה מיקרית הופכת לרומן של קבע. הצלחה, בה זכית לאחרונה, מתגלה כעלייה נעימה בעבודה ושיפור בהערכה של הבוסים.

אריה

22 ביולי – 21 באוגוסט

נסיונך להסוות את המתרחש בתוכך מקשה עליך. תתפרצי בהתקפת זעם על אדם הקרוב לך ללא סיבה. נסיון להפריע למהלך חייך התקינים ייכשל על־ידי אדם עימו תתיידד לאחר מכן. הערכות בלתי נכונות שלך לגבי אנשים ועסקים יתבררו לך בבת־אחת ויגרמו לך צער.

בתולה

22 באוגוסט – 22 בספטמבר

כוח החרגל משמש לך מדריך וזה דבר טוב מאוד, השבוע. כי זה שבוע של גורל, והרוצה להפר אותו באופן קיצוני, עשוי להיתקל בקשיים, שעליהם לא חלם כלל. גם מבחינה כספית לא כדאי להגזים. יום ה' בתחילת השבוע, גורם לך כאב־ראש. יום ו' בסופו מצביע על התחייבויות חדשות וגם על מקורות־הכנסה חדשים ובלתי־רגילים.

מאזניים

23 בספטמבר – 22 באוקטובר

אכזבות רבות נכונו לך בשבוע זה בכל שטחי החיים. בעיקר אמורים הדברים לגבי המישור הרומנטי והפעילות החברתית שלך. רצוי שלא יראו את פרצופך יתר על המידה מחוץ לבית. תקלה במכוניתך, או בדבר אחר היקר לך, יהוו המשך לשבוע בלתי מוצלח שיגרום לך ייאוש.

עקרב

23 באוקטובר – 22 בנובמבר

הצעתך, שהועלתה בפורום מצומצם ונבחר — נדחתה. הנימוקים לדחייה לא שיכנעו אותך, אך אין כל ברירה: החלטה היא החלטה, ועליך לכבד אותה. נסה למצוא דרך אחרת, או פיתרון שונה למצב. בת עקרב: הוא קוסם לך, ואין כל פלא בכך, תיפסי אותו חזק, בטרם ייעלם מהאופק.

קשת

23 בנובמבר – 20 בדצמבר

מה ששנוא עליך — אל תעשה לחברך. אם לא לימדו אותך זאת בילדותך, מוטב שתזכוד זאת עכשיו, ותשנן זאת היטב. מלבד השינון, עליך ליישם אמת־חיים זו בכל הקשור ליחסיך עם חברך הצעיר התולה בך תיקווות, והמעריצך הערצה־עיוורת ממש. אל תתייחס אליו כמו לנחות־דרגה.

דלי

20 בינואר – 18 בפברואר

בתחילת השבוע היזהר מחיכוכים בחיי המישפחה. נסיונך להשפיע על בעלך להימנע מפעילות חברתית אותה הוא אוהב עד מאוד תגרום לו לכעס רב. מצב בריאותו של אדם קרוב אלייך, ישתפר אם יקבל את הטיפול הנכון. רצוי שתהיי זו את שתטפלי בו. הצלחה בלתי צפוייה לאדם קרוב אלייך תזכה אותך במעט ממון. השתדלי להב־ליג ולא לרכל, רכילות היא בומרנג, וזה מזיק. לבשי תכלת.

דלי

20 בינואר – 18 בפברואר

משונה מאוד. אתה מגלה הבנה נהדרת לבני אדם השבוע. גם האחת שפגשת שפכה את ליבה בפניך מהר מדי בהתייחס לזמן הקצר שאתם מכירים. ובמקביל אתה מגלה חוסר הבנה לנציגים הרשמיים של החוק והסדר ומוצא עצמך מסתבך איתם בדברים שהתחילו במה בכך. אל תניחי למתחרה הסמוייה להפר את מנוחתך. את מייחסת לה יותר ממה שמגיע לה. עוד תגיעי למסקנה שלא היה לך על מה לדאוג. לבשי חם.

דגים

19 בפברואר – 20 במרס

המשיחות וחמוג הסוער עשויים לעמוד במרכז אירועי השבוע אצלך. תכונות אלו אינן חייבות להיות בהכרח שלך, תן יכולות להיות של מישהו קרוב אליך ואתה תהיה קשור במשהו שבמרכזו תהיה אלימות וקשיחות. אל תרבה לאכול מחוץ לבית. זהירות בדרכים תמנע ממך אי־נעימות רבה. עונש שיוטל על מכר שלך יעכיר את מצב רוחך בתחילת השבוע, אך מצב זה יילך וישתפר לקראת סופו של השבוע.

מכתבים

(המשך מעמוד 6)

המחבלים — ברצח ילדים ונשים בכיכר־ציון, בשוק מחנה־יהודה, בקיריית־שמונה ועוד.

ואחרון־אחרון לא חביב — ההרג בלבנון „למען אחוות האחים הערבים", ולמען „המטרה הקדושה". אללה הוא אכבר!

בן־ציון בר־גיל, ג'בעתיים

הירידה — נשק בידי האוייב

בתור קורא ותיק של העולם הזה, עוד מימי אורי קיסרי, מצאתי לנכון לפנות אליכם מרחוק, בעניין שקרוב מאוד ללִיבנו, כי מאז־ומתמיד דגלתי בהשקפות העולם הזה. הנני נמצא עכשיו בארצות־הברית בתור יורד (מהגר) — מילה כאובה ביותר עבורי, וזאת — אחרי שהייתי בארץ 41 שנים. את שנות־חיי הטובות ביותר ביליתי בפלמ"ח, בהגנה, בבריגדה, בלח"י ובאצ"ל, ולבסוף בצה"ל. ב־1956 נפצעתי, ולא מצאתי לנכון, מרוב אידאליזם, לדרוש פיצויים ושיחרור מצה"ל. חשבתי כל הזמן שזו מולדתי, וזאת היא הארץ שלמענה מוכרחים להקריב את הכל.

לכן, כל העת הייתי גאה בעצמי. אבל לפני חודשיים נשברתי. התעוררתי מכל האשליות. פיתאום ראיתי את עצמי כאחד שבנה „גולם" ענק, והגולם התמרד ובעט והרס לחלוטין את יוצרו. מה לא ניסיתי כדי להוכיח לעצמי שזה לא נכון, שאני טועה, ושאין ברירה, ואנו נתגבר, יהיה טוב וכו' וכו'. אבל הגולם, שהוא השילטון, שמן ובעט.

נוכחתי לדעת שבארץ צריכים לא רק ללחום נגד אוייב זר, אלא גם נגד השילטון הקיים, ללחום לפרנסה, ללחום נגד פקידי־השומה ודומיהם, ללחום בכוח ב־אנשי־דת פאנאטים שכופים עליך את רצונם הדבילי מתקופת האבן, וגורמים לאובדן הנאת החיים, הקשים בלאו־הכי.

עליך ללחום נגד התייצבותך התמידית לעתודות. ללחום שבניך לא ישרתו ביחידה קרבית, ויחזרו הביתה בריאים ושלמים. ללחום ללחם, וללחום ללא קץ, עד הסוף. למי עוד נשאר כוח למילחמות כה רבות?

פגשתי כאן, בניו־יורק, במאות יורדים. יש כאלה שבארץ לא הבנתי אותם, וחשבתי אותם למורדים. רק עכשיו אני מבין אותם היטב. דיברתי איתם רבות, וכולם הסתדרו כאן כראוי. יש כאן יורדים מלפני 15־10 שנה, שלא שמעו ולא ראו כאן אף פעם פקידי־שומה למיניהם, ולא קיבלו כל התראות מכל מיני צבעים ובכל מיני סכומים שונים ומשונים.

הצהרה למס־הכנסה כאן נקראת הצהרה (ולא צרה, כמו בישראל), מאמינים לך בכל, ולא עושים לך צילומי־רנטגן, לא בארנקך ולא בקיבתך. תעבוד, תרוויח, תקנה, תמכור, לא מעניין אותם מניין לקחת ולמה שכחת וכמה הרווחת. בעלי־מיקצוע יכולים בהחלט לחסוך 30% מ־משכורתם ולהגיע בהקדם לכל האפשרויות הדרושות לקיום ולתענוגות החיים. במייוחד מדובר בצעירים. הם ישנים בלילות בשקט נפשי, ללא צווי־חירום, צווי־ריתוק, צווי־שמונה, צווי־קריאה או צווי־קריעה.

כל אחד יכול ללמוד מיקצוע לפי רצונו ולפי יכולתו, ולבנות את עתידו בשלווה ובשקט, להתקדם ולהגיע לרכוש שבארץ בשום פנים ואופן לא היה מגיע אליו, לעולם.

לכן אני מלא תיקווה שמיכתבי ימצא עין ואוזן קשבת מעל דפי העולם הזה. הדוגל — כתמיד — בסיסמה „בלי מורא ובלי משוא־פנים". ברצוני להפנות אזהרה חמורה לשילטון הקיים במדינה: האם אין הירידה מהארץ הנשק הקטלני ביותר ש־השילטון מספק בכמויות אדירות לאוייבי!

זאב פאר, ניו־יורק

שיקום תדמית הציונות

הצהרת בלפור ניתנה לנו, בתנאי שזכויות התושבים הלא־יהודיים של הארץ לא תיפגענה עקב הקמת הבית הלאומי היהודי (כפי שמצויין בגוף הנוסח של המיסמך!). עתה — החל מיוני 67' — הגיעה העת שבה על הציונות לפרוע את השטר „בלאנקו" שהיא חתמה לערבים — עם הסכמתה לקבל את ההצהרה הזו!

זה יכול להיעשות אך־ורק על־ידי הפסקת מישטר הכיבוש והדיכוי בגדה וברצועה, וכינון מדינה פלסטינית שם, בצד ישראל.

כל זמן שנסרב לעשות זאת — לא תשוקם תדמית הציונות בעיני דעת־הקהל בעולם, באיזור וגם בעיני הציבור השפוי בארץ!

שלום זמיר, אמיריס

מה קרה בירדן?

ברצוני להתייחס לצל"ג שהועלה במדור „טלוויזיה" (העולם הזה 1994) לטלוויזיה הירדנית, שהציגה ביום רביעי ה־12 בנובמבר סרט מן הסידרה קוג'אק. לדיבריהם, הפסיקה אותו באמצע מבלי להמשיכו.

ובכן, לידיעתכם, זה היה החלק הראשון מתוך שני חלקים של הסרט הנ"ל, וחלקו השני הוקרן ב־19 בנובמבר, כלומר שבוע לאחר־מכן, כפי שמקובל גם בטלוויזיה הישראלית — ולא כפי שציינתם.

אודי זמיר, אמציה

פגיעה בגיום השוטרות

כל הכבוד לגברת נעמי שדמי, מפקדת השוטרות, אשר אינה נרתעה לתמוד בהשקפות אף כאשר הדבר עלול לפגוע בה

נעמי שדמי (ודוגמניות)
איך אפשר?

אישית, כשהיא מצדדת בקיום בתי־זונות חוקיים במדינה.

חששני רק שזה עלול לפגוע גם בגיוס שוטרות לשורות המישטרה. וכי מי יכול להסתדר, היום, עם משכורת מישטרתית?

גיורא פיק, ירושלים

תשובה שהיא התחמקות

ראשית אומר לכם, כי נהגתם יפה בזה שפירסמתם את מיכתבי (העולם הזה 1992) ביחס להפגנה נגד החזרת השטחים מול בית הקיבוץ־המאוחד, בעת הרצאתו של השר אלון, שהבטיח לשוחח עימנו ולא עמד בדבריו. ייטב גם אם העיתונים האחרים ילמדו מכם.

יש בידי תשובה של מישרד־החוץ, למיכתבי שהועבר על־ידי עיתון דבר: „לצערי, לא נוכל להתייחס למיכתבו של מר סוקולסקי, כל עוד לא מובן מי הגוף או האירגון העומד מאחרי המילה „אנו". נשמח לענות למיכתבו לאחר שיהיו בידינו הפרטים המלאים."

חושב אני כי תשובה זו היא התחמקות מגוסח המיכתב. מאחר שבכל שיחות־הטלפון עם מישרד־החוץ לא נשאלתי מי הגוף העומד מאחורי. אבל אם זה מעניין אותם, אומר להם כי היו שם בית"רים, דתיים ועוד סתם צעירים שאיכפת להם.

אני תיקווה שהפעם הם יתנו לי תשובה הולמת יותר, של מישרד שאמור להיות מכובד, אך הוא לצערי כושל מאד.

אבי סוקולסקי, ראשון־לציון

איפה „זו־הארץ"?

ברצוני להסב את תשומת־ליבכם לטעות מצערת שנפלה בגיליון האחרון (העולם הזה 1994). הידיעה אודות הדחתו של עורך־החדשות, אריה נאור, הודפסה בטעות במדור הרדיו והטלוויזיה במקום במדור הראוי לה, זו הארץ, בהיותה כולה מובאת ברוחו ובהשראתו של מ. זוארץ ז"ל (אם־כי בתפנית של 180 מעלות).

LONG LASH

הלנה רובינשטיין
מדע היופי

ריסים ארוכים, ארוכים, עשירים ובכל זאת טבעיים בעזרת ILLUMINATION LONG LASH של הלנה רובינשטיין.

LONG LASH - מיכל גלילי מהודר להפליא, מגוון את ריסיך, ומכיל רסיסי שיער הנדבקים לריסיך ומוסיפים להם אורך ממשי ומראה עשיר. העלי את LONG LASH בתנועות סיבוביות קלות כלפי מעלה באחד מהגוונים המוצעים לך. מלוי להשגה בחנויות.

LONG LASH ידגיש את עיניך ויבליט את יופין.

יערץ קוסמטי ניתן חינם במרכז ההדרכה של הלנה רובינשטיין, תל־אביב: שדרות בן־גוריון 94, טלפון 240256 בימי ב, ג, ד, בין השעות 3.30־6.30 אחה"צ.
בחיפה: מוערון א. א. ע. רח' יחיאל 2 טלפון 667613 בימי א, ג, בין השעות 3־6 אחה"צ

חגי לבינסון אילון

מכתבים

מפליא הדבר, כי טעות זו נעלמה גם מעיניהם של ממשיכי דרכו יבל"א.

אברהם לוי, חיפה

חדש מאסר למוטי פרידמן

קראתי בעיון את המאמר „נשבר לו" (העולם הזה 1995). מאמר זה עורר, עם כל הכבוד לעיתונכם, פליאה בליבי. מן הדברים משתמע שהעונש שנגזר על מוטי פרידמן, שנה וחצי מאסר בפועל בתוספת מאסר על־תנאי וקנס של 900 אלף לי־רות, הינו למעשה „עונש קל מדי". צריך היה, לדעתכם, לגזור עליו תקופת־מאסר ממושכת יותר. ומכאן פליאתי.

על מוטי פרידמן „לשבת" חודש ימים בדיוק!

ההסבר לכך פשוט בתכלית, ומוצאו דווקא מאמונתי ודבקותי ב„שיוויון לפני החוק" שעליו אתה, אדוני העורך, חולק. ידידנו הוותיק מר מיכאל צור (טיבור־ואדוק־רוזנבוים) נאשם בגניבת 47 מיליון דולר! על כך נגזר עליו לבלות בבית־הכלא 12 שנה. 47 מיליון דולר שווים כיום 333,700,000 ל"י (דווקא לפי השער הרישמי). יוצא מכך שמר צור נידון ל־מאסר לפי שער של 27,808,333 ל"י גניבה לשנה, חודש מאסר בעבור סך של 2.317,361 יום מאסר בעבור סך של 77,245 ל"י ומאסר לשעה אחת בילבד בעוון מעי־לה, גניבה ו/או העלמה של 3218 ל"י.

מכאן הצהרתי: גזר־דינו של פרידמן איננו הגיוני, ומאסרו הממושך אינו עו־מד בשום יחס לעבירה שאותה ביצע. לא אלאה אתכם בחישובים דומים לגבי עוו־שם של בן־ציון ועוד רבים רבים אחרים.

מסקנה: כל הגונב, מועל או מעלים עד לסכום של 77,245 ל"י (נא לבדוק את ה־חשבון), פטור ממאסר אפילו בן יום אחד. ומכאן הסברי לקטע בלתי־מדוייק נוסף ב־מאמר, שבו הוזכר כי „פרקליטות המדינה גנזה תביעות נגד 1262 עברייני־מס". ה־תשובה ההגיונית לכך: הם העלימו פחות מ־77,245 ל"י ליום!

אני מבין את מוטי פרידמן, ואני מקווה שתסכימו אתי שיש לו סיבה נאותה ש־יישבר לו. הוא באמת השעיר־לעזאזל.

רק דבר אחד אינו ברור לי עדיין: אם מאסר ממושך כל־כך — אז לשם מה ה־פרס בצידו? מדוע הולך מוטי פרידמן למאסר, כשבאמתחתו זיכיון בילעדי ל־קידוחי־נפט באזורים המבטיחים ביותר ל־מציאת נפט?

האם בכוונת ממשלת ישראל להקפיא חיפושים ומציאת נפט, לפחות למשך תקו־פת מאסרו של פרידמן? משהו רקוב בארץ ציונמרק.

יוני צי (שם זמני), תל־אביב

טעות במנהל הסניף

נאמר לי כי במדור תשקיף האחרון (העו־לם הזה 1995) נתפרסה ידיעה האומרת כי מר דויד לנדור עומד להתמנות בקרוב כמנהל סניף סוכנות רויטרס בישראל.

ידיעה זו אינה מדוייקת כלל, ורצוני לתקנה. אני הוא מנהל הסוכנות, ובידיעה הרישמית שפירסמה סוכנות רויטרס לאח־רונה, ואשר פורסמה בעיתונות הישרא־לית, נאמר: „סוכנות־הידיעות הבינלאו־מית רויטרס מודיעה כי כניגיה הראשי בישראל (ראש הסניף) נתמנה מר ג'והן צ'אדוויק, במקומו של מר אריה ולנשטיין המנוח, שנפטר בחודש יולי השנה. מר צ'אדוויק הוא גם הכתב הראשי של הסוכ־נות בישראל."

דני עציוני ועמית־רמי
בן־גוריון אחר

צר לי שמסיבה כלשהי לא קיבל עיתונ־כם העתק מהודעה רישמית זו.

ג'והן צ'אדוויק,
מנהל רויטרס בישראל

● הידיעה בהעולם הזה, שאליה מתיי־חס מר צ'אדוויק, באה ממקורות מקורבים למר דויד לנדור.

כוחם בני־גוריון

התצלום שפורסם במדור „רחל" (העולם הזה 1990), מעל לשם אלון בן־גוריון, הוא תצלומו של דני עציוני, בעלה של הנכדה אורית ואביו של עמית־רמי, נינו של דויד בן־גוריון ז"ל.

הרי תצלום של האב דני, עם הבן עמית־רמי.

ר. הלפרין, תל־אביב

גאולה כהן — קומיסר תרבות!

תודתי מקרב־לב לחברת־הכנסת גאולה כהן, הדואגת בטוב ליבה איזה מחנות כדאי לראות, ואילו פסולים.

במדינה, שעדיין קיימים בה פסולי־חיתון, מן הראוי שיהיו גם הצגות פסולות, סר־טים וספרים פסולים.

הסרטים והמחזות נועדו, כידוע, לחנך את העם לאורחות טובה, לציונות ול־גאולת הארץ (ישראל השלמה). מחזה כ־אמא קוראז' הוא תבוסני, ואינו מחנך, מה־גם שמחברו ידוע בנטיותיו האנר־כיסטיות והקומוניסטיות, והוא שייך ל־עוכרי־ישראל ימ"ש.

אנו רוצים לראות הצגות על אמא טובה, הדואגת ומחנכת את ילדיה, על חלוצים המיישבים את השממה (בשטחים המשוחררים), על לוחמים אמיצים במיל־חמתם הצודקת לגאולת הארץ (ישראל השלמה).

איתך, גאולה, במילחמתך הצודקת! וב־תיקווה שגם הסרט שוער הלילה יירד בקרוב!

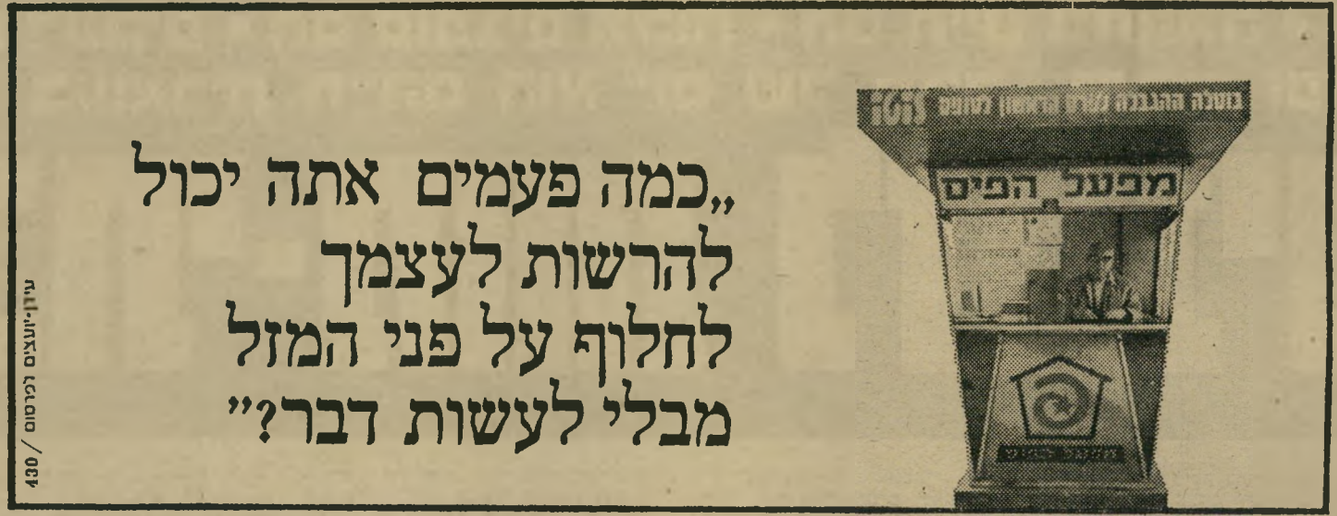
מאיר מטרון, רמת־גן

מי היה ארתור זיגלבוים?

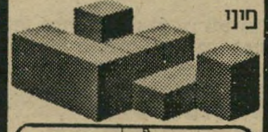
בתוכנית מוקד ששודרה בטלוויזיה ב־17.11, שודר סיכום הסידרה אודות מיל־חמת־העולם השנייה והוזכר בה, על־ידי המשתתפים, שמואל („ארתור") זיגלבוים. כאן הביע המנחה, מר שמואל אלמוג ספי־קות האם זיגלבוים היה יהודי.

מצערת ומרגיזה העובדה שרק מעט אנשים בארץ יודעים מי היה ארתור זיגל־

(המשך בעמוד 14)

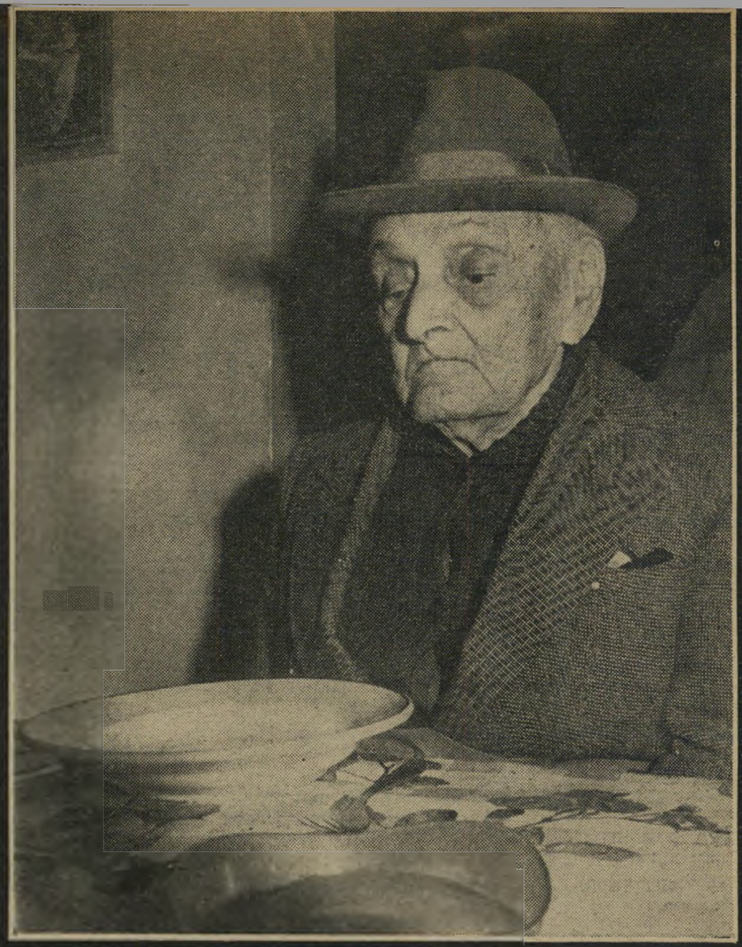
בקרו בגדולה שבתערוכות:
תחביב 75
בבית הבימה
בימי חול: 10 בבוקר — 8.30 בערב
בימי שישי: 10 בבוקר — 2.00 אחה"צ
בשבתות: 10 בבוקר — 9.00 בערב
כרטיסים במשרדי הכרטיסים ובקופת תיאטרון „הבימה". הנחות לקבוצות מאורגנות.

בנגרית
ורוקסחבלצקי
מחלקה לרהוט מחלרי
קוביות, כורסאות, שולחנות
וספריות מעץ אורן
פיני

טלפון 58312
רח' 280 מס' 13 - יפו
(קרוב לשעון ליד דרך הים)

קרנית
מכון לעדשות מגע
עדשות
רכות וקשות
הסבר אדיב מסורת
ינתן במקום.
גורדון 31, תל־אביב
טלפון 238642.

הם רעבים • הם סופגים מכות • הם חיים בזוהמה • כל יום בשארית חייהם הוא יום של סבל, יסורים ופחד

בתי-מוות לזקנים

מאת

יוסי יגאי ושלמה סחר

„אני רעבה. כל הזמן אני רעבה. האוכל שנותנים כאן לא מתאים לי. אני אשה זקנה וחולה, ואם יש אוכל שלא מתאים לי, אני לא יכולה לאכול אותו. אני רעבה.“ דבר שושנה תלמי, בת 75. עד לפני שנתיים תושבת חיפה, וכיום „מחלימה“ בבית־האבות פנסיון ורד ברחוב השושנים 23 בקריית־טיבעון.

שושנה תלמי היא בין המאושרות מקרב הדיירים בבתי־הזקנים של טיבעון. היא סובלת רק מרעב, אם כי „רעב במידה,“ כפי שהגדירה זאת בתיה אריאל (24), אחת העובדות של בית־האבות ורד: „היא אומנם אולי לא יכולה לאכול הכל, אבל מה שהיא אוכלת מספיק לה להמשיך לחיות.“ זקנים אחרים בטיבעון סובלים מדברים גרועים בהרבה אפילו מרעב. יש כאלה החיים בתנאי־מאסר ממש, אסור להם לעזוב את חדרם או את קומת חבניין שבו הם מתגוררים. הסרבנים ש־ביניהם נקשרים למיטותיהם. אחרים סופ־גים מכות־רצח מהמטפלים בהם. יש כאלה המתחננים לראות רופא, אך בעל הפנסיון אוסר זאת עליהם, באיומים מאיומים שו־נים. אחרים מקבלים טיפול מאה מוסמך, או בלתי־מוסמך, וכל זריקה שהם מקבלים עלולה להביא עליהם את המוות.

ואומנם, בטיבעון הם מתים. הזקנים של טיבעון מתים כמו זבובים. הם מתים משום שהם זקנים ו„צריכים למות“, כפי שאומר אחד ממנהלי הפנסיונים בעיר, רפי תדמור, הגאה לספר: „מאצלי יוצאים רק כשמתים.“ אבל הם מתים גם משום שאיש אינו טורח לטפל בהם. הם מתים גם משום שאיש אינו טורח לנקות את מיטתם או חדרם, לרחוץ אותם. הם מתים גם משום שאיש אינו טורח לתת להם מזון. הם מתים משום שבעלי הפנסיון דואגים לרמות את הרופאים המבקרים שם, „כדי לצאת ידי חובה,“ כמו שטוענת רופאת אחת הפנסיונים, הדוקטור עליזה ילין.

הזקנים של טיבעון מתים משום שיש בעלי בתי־אבות בעיר היודעים, כי ככל שהטיפול בזקנים יהיה טוב יותר — הם ירוויחו פחות כסף. אלה יודעים גם כי ככל שימותו זקנים רבים יותר, כן יתפנה מקום לזקנים אחרים, לכסף נוסף.

מסחטת־הכסף של טיבעון

קריית־טיבעון היתה, עד לפני שנים אחדות, אחת מפנינות הקייט, הנופש והמנוחה בישראל. יערות עצי־האורן שבקרייה, הגבעות שעליהן היא שוכנת, הנוף המרהיב והאוויר הצלול הבי־או לכך שהעיירה הקטנה הפכה להיט על מפת הנופש והתיירות בארץ.

כשהבינו תושבי טיבעון כי מקום־מגו־ריהם הוא אבן־שואבת לכספי הקייטנים, הם נתקפו בולמוס של בנייה. כל תושב שני החל מוסיף חדרים על המיבנה הישן של ביתו, לעקור עצים, לבנות בחצר הבית מיבנה נוסף, ולתלות עליו שלט חדרים הדורים ולא־מטולאים, עבור מיס־עדות־יוקרה ושירות מיקצועי. את כל אלה לא יכלה טיבעון להעניק לו, והוא בגד בה.

בעלי הפנסיונים עמדו בפני שוקת שבו־רה. הסכומים שהשקיעו בשיפוץ והרחבת בתיהם הפרטיים היו חייבים להתכסות, איכשהו. כשהתברר להם כי טיבעון בעלמה סופית מעל מפת־התיירות בישראל, הם החלו מחפשים יעדים אחרים עבור המיב־נים שלהם.

תוך שנה אחת צצו בטיבעון כ־25 בתי־אבות. חלקם, אלה שבאו במקום הפנסיונים הגדולים, הסכו בתי־אבות גדולים, בהם עד 100 זקנים — ואילו אחרים, שבאו במקום הפנסיונים הקטנים, הסכו מושבי־זקנים שבהם מתגוררים, בתנאים־לא־תנאים רק 10 עד 20 זקנים.

פנסיון ורד הוא אחד מבתי־האבות חבי־נוניים של טיבעון, ולא הגרוע שבהם. מתגוררים בו כ־30 זקנים בחדרים קטנים, גדול ומאיר־עיניים: „פנסיון“.

לפני כשש־שבע שנים, כאשר הארץ כולה השתוללה בהוצאת כספים ובבילויים החלה הנסיגה של טיבעון. המבלה הישר־אלי דרש הרבה יותר מסתם ריח אורנים, נוף מרהיב ותבשילים ביתיים. הוא רצה חוף־ים ובריכת־שחייה צמודה למלון. לי־קייטן הישראלי היה כסף לשלם עבור שניים עד שלושה בחדר. את בית־האבות הקימה שרה אבנון, אשה בלונדית שמנה, יוצאת רומניה, כאשר גילתה כי הקייטנים הצעירים חדלו לבוא אליה ולכן כדאי לקבל את הזקנים.

כשהבינה שרה כי הפנסיון שלה, במת־כונתו החדשה, הוא מיכרה־זהב, היא איל־צה את בעלה נחמן, שהיה קצין־מישטרה בדרגת פקד ומפקד תחנת־המישטרה ב־קריית־חיים, לפשוט את המדים ולהצטרף אליה בניהול בית־האבות.

„אצלנו, לזקנים יש כל הטוב שב־עולם. אנחנו מטפלים בהם יוצא מן הכלל, והם אף פעם לא רוצים לעזוב אותנו,“ מספרת שרה. „אנחנו כמעט שלא מרווי־חים כאן כסף. כל מה שאנחנו עושים, זה בשביל הזקנים.“

לעומת עדותה של שרה קיימות שלוש עדויות אחרות, סותרות לחלוטין. האחת היא של הזקנה הרעבה, שושנה תלמי. על דבריה של שושנה, טוענת שרה אבנון: „היא זקנה ולא מבינה שום דבר. מה היא יודעת על אוכל? הזקנים שלי לא מבינים כלום, הם כבר זקנים וסניליים.“

אולם עדות אחרת לא יכולה שרה אבנון לסתור. זוהי עדותו של רופא בית־האבות שלה, הדוקטור קרול ורדי. ד“ר ורדי הוא אחד מטובי הרופאים בטיבעון, רופא קופת־חולים הכללית המבקר, אחת לשבוע, תמו־רת סכום בן 120 לירות, בבית־האבות ורד.

לדיברי הדוקטור ורדי, מצב הניקיון בבית־האבות שבחוליו הוא מטפל, „ממש נורא. המיבנה שבו נמצא בית־האבות מסוכן לזקנים. יש שם כמה קומות, והרבה מדרגות. לגבי הזקנים, פירושן של המדרגות האלה הוא שבירת רגליים ו־

ידיים. מרבית המקרים שאותם אני שולח מכאן לבית החולים הם של שבריר. לגבי אנשים זקנים, לשבור אבר מגופם — לפעמים זה מוות."

יושבי בית־האבות של שרה אבנון פו־חדים ממנה ומהעובדים במקום, ולכן הפך ד"ר ורדי כומר־הווידויים שלהם. „הם מספ־רים לי על האח הרפואי שנמצא במקום, שהוא מתנהג אליהם נורא. בכל פעם שהם עושים את הצרכים שלהם במיטה, וזקנים לא תמיד יכולים לשלוט על עצמם בנושא זה, הוא כועס עליהם בגלל שהוא צריך לנקות את זה. אני לא מבין מדוע הוא כועס. הוא מקבל משכורת בשביל לנקות. אבל הוא לא רק כועס, אלא לפעמים מרביץ להם, והם לא יכולים לעשות לו כלום."

המישפחות מחזירות בכוח

אולם הזקנים של שרה, כמו אלה, ב־מרבית בתי־האבות בטיבעון, נאלצים לבלוע את ההתעללויות בהם. אין להם לפני מי להתלונן, ובעיקר אין להם לאן ללכת.

תושבי בית־האבות מתחלקים לשני סו־גים: אנשים בודדים אשר בית האבות הוא קורת־הגג היחידה שלהם, ואנשים בעלי־מישפחות שבניהם שלחו אותם ל־בית־אבות, כדי להסיר מעל עצמם את נטל הטיפול בהורים.

השער בבית־האבות ורד אינו נעול ל־עולם. לזקנים פשוט אין לאן ללכת. ואם יש למי מהם התיקווה שאם יספר למיש־פחתו על ההתעללות בו בבית־האבות, הם לא יחזירו אותו לגיהנום זה, חזקה עליו שהם יחזירו אותו אל שרה אבנון בכוח, ויקבלו את הסברי בעלת־הפנסיון: „הוא פשוט זקן וסנילי, ולא מבין מה קורה. הוא אפילו לא מבין מה טוב בשבילו ומה רע בשבילו, ולא מכיר לנו בכלל תודה על כל מה שאנחנו עושים עבורו."

נילי אלמוזלינו היא מורה לאנגלית ב־טיבעון. בשבוע שעבר התדפקה על דלת דירתה אשה זקנה, שהחזיקה בידה שתי

הבעלים יורם הלפרין, מנהל בית־האבות **רמת־טיבעון** שהוא בנו של בעל המקום, אינו מכחיש את שיטת דמי־המפתח.

מיזוודות מרופטות. „אני ברחתי ממושב־הזקנים של שרה אבנון," סיפרה הישישה לנילי. „אין לי כסף לאוטובוס לחיפה. את מוכנה לתת לי חמש לירות?" נילי ה־מזועזעת נתנה לה חמש לירות, ואף ליוותה אותה לתחנת־האוטובוסים שב־עיירה. נהג־האוטובוס קיבל את פני הזקנה כידידה ותיקה. „היא שוב ברחה ממושב־הזקנים?" שאל את נילי „אין דבר, אני יודע היכן להוריד אותה. בין כה וכה, המישפחה שלה תחזיר אותה מייד למוסד."

אך מושב־הזקנים של שרה אבנון עומד בשורה הראשונה, של מוסדות הזקנים ה־טובים של טיבעון. יש שם כאלה הגרועים ממנו בהרבה. „בהשוואה לרמת טיבעון או הפנסיונים עדה, ניל ופרידמן, אצל שרה אבנון זה בית־הבראה ממש," אמר השבוע אחד מפקידי המועצה המקומית טיבעון, המטפל בנושא הזקנים.

השלט ברחוב החורש בטיבעון טוען: „רמת טיבעון, בית־החלמה לזקנים שותפות קנדית־ישראלית." בעל־הבית האמיתי של המוסד הוא גוסטב הלפרין, אדם מבוגר אשר משך שנים רבות היה פקיד במלב"ן וזה מה שמעניק לו, לדעתו, את התכונות הראויות לנהל מוסד מסוג זה.

תכסיסי־הטעייה

תחילה היה המקום סנטוריום. רק כשאיימה לישכת־הבריאות על הלפרין כי תחשוף את מה שקורה אצלו במוסד, שינה את השם לשם מחייב פחות, וקרא לו בית־אבות, או בית־החלמה לזקנים.

ממבט ראשון נראה המקום כלקוח מ־גלויית־נוף שווייצית: בניין גדול שטוף־שמש, חדרים גדולים ומרווחים, מידשאות וחורשות־עצים. אולם מי שטורח להסתובב במקום מגלה גם מיספר צריפים חשוכים ומעופשים, שבהם מתגוררים זקנים, שניים ושלושה בחדר קטן ומצחין, ללא תנאי־חיים אלמנטריים.

את המקום מנהל עתה בנו של גוסטב הלפרין, יורם. עד לפני מיספר שבועות היה יורם קבלן־בניין קטן בחיפה, ואת העסק ניהל ערבי בשם אריה. אריה חלה ו־הלפרין הזעיק את בנו לנהל את המוסד, עד שיבריא. אריה כבר בריא היום, אולם העבודה המאומצת אסורה עליו, כך שהוא רק מחלק הוראות לבן של הבוס.

רמת הניקיון של המקום מתחת לכל ביקורת. האחראית על החולים היא בחורה גברתנית בשם לילי, אשר אינה חדלה לצעוק ולעיתים אף להכות את הזקנים. לדיברי יורם הלפרין, יש במקום שלוש מחלקות: מחלקת הבריאים, מחלקת החו־לים קל, ומחלקת החולים קשה. למרות שלפחות שתיים משלוש המחלקות אמורות לתפקד כבית־חולים, אין למקום רישיון ממישרד־הבריאות, והוא מסתפק ברישיון סתמי ממישרד־הסעד.

רמת טיבעון הוא אחד ממושבי־הזקנים היקרים ביותר בטיבעון. כשמגיע זוג ל־מקום, כדי למצוא סידור להורים, מציגים בפניו בגאווה רבה את הבניין הראשי, שם התנאים הם סבירים. רק אחר־כך מעבי־

(המשך בעמוד 30)

מכתבים

(המשך מעמוד 11)

בוים. זיגלבוים, נציג הבונד בפרלמנט הפולני הגולה, התאבד ב־1943 בפתח הפרלמנט הבריטי בלונדון, במחאה על אי־האמון שגילו ביחס לדיבוריו אודות רצח־העם היהודי המתבצע בארצות הכיבוש הנאצי. בהקריבו חייו במחאה על אדישות העולם, קיווה לזעזע את מצפונו.

ארתור זיגלבוים מסר נפשו למען העם היהודי כולו, ולדעתי עושה המדינה היהודית עוול לזיכרו בכך שאינו נלמד או נזכר בכל תוכנית־לימודים שהיא. ועוד, עיתונאי־מטעם מעז לפגוע בזכר שמו.

כ.ש., ראשון־לציון

הקאפריזות של „אל־על"

על־פי החדשות האחרונות מתברר לנו, יותר ויותר שבהנהלת אל־על יושבים אנשים כלל־וכלל לא טיפשים.

רק לפני זמן קצר, כאשר נשאל ברדיו מנכ"ל החברה הפרובלמטית, מרדכי בן־ארי, האם הנהלת אל־על מתיישבת לפעמים לבדוק את עצמה, הוא ענה למראיין בשיא הביטחון: „בוודאי! אנחנו בודקים את עצמנו, ומועצת־המנהלים בודקת אותנו" וכו' וכו'. בקיצור: סמוך עלינו!

וכאשר נשאל בן־ארי באותו ראיון מדוע, לדעתו, מתעקשים כל־כך עובדי בתי־המלאכה של אל־על על מינוי ועדת־חקירה, הוא השיב: „זהו בסך־הכל תכסיס המופעל על־ידי העובדים השובתים, כדי לחפות על דרישותיהם הבלתי־צודקות." מה יש לדבר: פשוט ולעניין!

בינתיים מתברר שהעובדים וההנהלה הגיעו סוף־סוף — איל־חאמדוללה! — לידי הסכם על הקמת ועדת־מומחים מטעם ההסתדרות, שתחקור את כל מערכת היחסים שביניהם. אלא מאי? ההנהלה החכמה של אל־על החליטה לשים מוקש באמצע הדרך: כבוד המנכ"ל בן־ארי כבר מודיע לנו מראש, בראיון־רדיו טרי, שהוא לא מתחייב לקבל את מסקנות אותה ועדה. וכל־כך למה?

מפני שאם־כי כבודה של ההסתדרות במקומו מונח, הרי שהנהלת אל־על אינה שייכת לאלה שסומכים על הגורל העיוור, שעד עכשיו דווקא עזר לה לא רע, ומתכוננת גם היא, במקביל, לבדוק אותו נושא ועלולה, כמובן, גם לא להגיע בהכרח לידי אותן מסקנות. מה יש, אסור? לאל־על הכל מותר. אלא שטכס־החתימה החגיגי בוועד־הפועל לא הצליח לחפות על כמה שאלות חמורות.

מה יקרה אם באמת יגיעו שתי החקירות המקבילות לתוצאות מנוגדות? האם יש למישהו ספק לאיזה תוצאה יסכים כל צד? ואז, האם שוב תפסיד חברת־התעופה הלאומית שלנו עשרות מיליונים בגלל אי־ההסכמה המחודש שבין הצדדים? ומדוע הסכים בכלל מזכ"ל ההסתדרות, משל, לאפשרות אומללה כזו של אי־קבלת מסקנות הוועדה על־ידי הנהלת אל־על? האם אין כאן כניעה־מראש לקאפריזות של הנהלת אל־על?

יפתח ארז, הרצליה

טעות לעוזם צודקת

שד המסחר הבריטי על החרם הערבי:

„ניאלץ להעדיף מסחר על שיקולים מוסריים"

כותרת בידיעות אחרונות, 19.11.75

חנה דוליק, תל־אביב

רופאיו של פראנקו מסרו בינתיים, כי מצבו של הקשיש, שהוגדר קודם כ־„חמור ביותר", השתפר במקצת ועתה ניתן להגדירו... כ„חמוד מאד".

ידיעות אחרונות 17.11.75

נחמה שמיר, חיפה

שמחה הכרה, נאה + דיוקנית מציאת מעונין בירידה 16—12 .45150

מעריב, 21.11.75

עמוס פתר, רמת־אביב

סיגריות הצמרת

פרסום דיוקן עצמאי

סיגריות TIME על כל סוגיהן
מבוקשות יותר מכל שאר הסיגריות גם יחד -
כי הן טובות - טובות מאד

TIME

על קפיצה אין מה לדבר - אבל איך יורדים מפה?

לרדת! לרדת!

את ההלצות היהודיות העתיקות ביותר:

יהודי מיואש, הסובל מחרפת־רעב, מסכים לקבל עבודה בקירקס. תפקידו הוא לקפוץ ממרומי מיגדל גבוה לתוך גיגית־מים קטנטנה.

ההופעה מתחילה. חשיכה בזירה. המתופפים מכים בתופים, שעה שהיהודי עולה, לאט־לאט, אל ראש־המיגדל, כשאלומות הזרקורים מלוות אותו.

הוא ניצב על ראש־המיגדל, וקרביו מתהפכים בו מרוב פחד.

עוברת דקה, ועוד דקה.

„גו, קפוץ כבר!" צועק מנהל־הקירקס.

„על קפיצה אין מה לדבר!"

עראפאת

מייכב היהודי בקול חנוק, „השאלה היא: איך אני יורד מכאן?"

■ ■ ■

משלתו של יצחק רבין דומה יותר ויותר ליהודי הזה. המיגדל הוא הבעייה הפלסטינית.

כאשר הציג יצחק רבין את ממשלתו לפני הכנסת, הוא הבטיח חגיגית שלעולם לא ינהל משא־ומתן עם אש"ף, ולעולם לא יסכים לכינון מדינה פלסטינית בין ישראל וירדן.

יהודיו ומוקיריו תמאנו שזהו אך תשלום מס־שפתיים לקודמתו, גולדה מאיר, שהיא קצת משוגעת בעניין הפלסטיני („אין עם פלסטיני!").

רבין, כך אמרו, הוא אדם אינטיליגנטי. הוא מכיר את המציאות. אחרי זמן־מה הוא ימצא דרך לשנות את חקו. הוא יירד מן המיגדל בכשקט.

חלפה שנה וחצי. קרו דברים בעולם, ועידת־הפיסגה הערבית בריבאט החליטה חגיגית כי אש"ף יהווה מעתה את הנציג הבלעדי של העם הפלסטיני. המלך חוסיין הכריז, בצורה החלטית, כי מעתה שוב אין הוא רואה עצמו מוסמך לייצג את העניין הפלסטיני. עראפאת הוזמן לאו"ם ונתקבל בתשואות רמות, גם על־ידי רבים מידידי ישראל.

אבל יצחק רבין לא ירד מן המיגדל. לחיפך, הוא טיפס בו עוד קצת.

„לעולם לא ננהל משא־ומתן עם אש"ף," הכריז, „אנחנו ניפגש רק בשדה־הקרב!"

■ ■ ■

בינתיים התרחשו דברים גם במחנה הפלסטיני עצמו.

הוועידה הלאומית הפלסטינית גנזה, למעשה, את „האמנה הלאומית" המפורסמת, וקבעה ריישמית כי מטרת אש"ף היא לכונן „שילטון לאומי" בחלקים של הארץ שיפונו על־ידי ישראל.

סעיד חמאמי, שגריר אש"ף בלונדון, הכריז את הכרזתו ההיסטורית על דו־קיום של מדינה פלסטינית ומדינת־ישראל „בימי חיינו". הוא לא הוחלף בתפקידו, אלא להיפך, הפך דמות מרכזית עוד יותר באש"ף, חציי־תריסר מנהיגים אחרים של אש"ף, מאבו־אייאד ועד סברי ג'ריס, אמרו דברים דומים בנוסחות שונות. כולם הציעו להסיק את המאבק המזויין ברגע שאש"ף ישלב במשא־ומתן לשלום.

ליצחק רבין היתה תשובה אחת לכל אלה: הוא טיפס במדרגות המיגדל עוד קצת.

אש"ף היא כנופייה של מרצחים, תוסיף. ועם מרצחים אין לנהל משא־ומתן.

■ ■ ■

מ שגרירויות ישראל בעולם נתקבלו קריאות אס־או־אס. נציגינו במדינות המקורבות ביותר לישראל שלחו מיברקי־אזעקה לירושלים: אי־אפשר להסביר את הקו הרישמי. אין אדם סביר בעולם המוכן לקבלו. גדולי הידידים של ישראל ברחבי־תבל תובעים לשנותו.

באו"ם נתקיימה מהצבעה על ההצעה המצרית להזמין את אש"ף לוועידת־השלום בז'נבה. כמה מן תידידות הטובות ביותר של ישראל נטשו אותה, הצביעו למען ההצעה או נמנעו מהצבעה. בהצהירן גלויות שבעצם הן תומכות בה. לצד ישראל נשארו רק שבע מדינות — מהן שלוש רפובליקות־בננות (הונדורס, קוסטה־ריקה, ניקאראגואה). מבין ארבע הנותרות הצהרה גרמניה בפתי־מלא שהיא תובעת משא־ומתן עם אש"ף, ואילו בריטניה והולנד מביעות בגלוי תמיכה במגמה זו.

שר־החוץ יגאל אלון, שהוא אדוק יותר מכל אפיפיור מגוש־אמונים כשיש צורך לגנות את אש"ף, חזר מסיור באירופה והודיע כי אין כל אפשרות לחמשיך בקו הרישמי. שר־החסברה האחרון של ישראל, אהרון יריב, קבע כי המדיניות הממשלתית „אינה ניתנת לחסברה."

כל זה חרגיז את רבין. הוא החליט לטפס עוד כמה מדרגות במיגדל.

במיסגרת הפסטיבל הציוני הגדול, הוא העביר במליאת־הכנסת החלטה רישמית מחייבת, האוסרת על ממשלתו לנהל משא־ומתן עם אש"ף, בכל תנאי שהוא.

■ ■ ■

א לא שבינתיים לא נם ולא ישן שגריר ישראל בוושינגטון. הוא היה עד למתרחש.

הנשיא ג'ראלד פורד הכריז כי ארצות־הברית לא תכיר באש"ף „אלא אם כן" יכיר אש"ף בישראל. משמע: ארצות־הברית תכיר באש"ף, כשזו תכיר איכשהו בישראל. בא הארולד סונדרס, המוח מס' 1 של וושינגטון בכל הנוגע למיזרח־התיכון, וה עיד בבית־הניבחרים שהבעייה הפלסטינית היא לב הסיכסוך הישראלי־הערבי. שב קרב אש"ף גוברת המגמה להכיר בישראל. הוא גם קבע כי הצטרפות אש"ף לחחלטה 242 פירושה הכרה כזו.

במקום אחר יושב צ'ארלס יוסט, לשעבר ראש מישלחת ארצות־הברית באו"ם ואיש עתיר־יוקרה בעולמי־חוץ, ומנצח על ועדה מדרג עליון המחברת מיסמך נוסף. מיסמך זה בא להכין את הכרת ממשלת ארצות־הברית באש"ף.

כל אדם נבון בוושינגטון יודע, כי הכרת וושינגטון באש"ף אינה אלא שאלה של עיתוי ושיטה. ארצות־הברית רוצה לגבות מחיר תמורת ההכרה — מחיר אמריקאי, לא ישראלי.

יצחק רבין ידע בדיוק איך להניב על כך. הוא טיפס עוד כמה מדרגות.

„מיסמך סונדרס מלא עיוותים וסילופים," הכריז על איש־אמונם של הנשיאים קנדי, ג'ונסון, ניכסון ופורד. סתם, ולא פירש מה הם העיוותים והסילופים.

■ ■ ■

ה שבוע, כך נדמה, התקרב יצחק רבין אל ראש־המיגדל.

מכל רחבי העולם הגיעו דיווחים מסמכים על הבשלת כל התחליכים האלה.

יאסר עראפאת הגיע לידי הסכמה עם חאפז אל־אסד על התקדמות לקראת הכרה בישראל. הוא נסע למוסקבה, ושם נקבע קו משותף להגשמת מדיניות זו. ידיעות מוסמכות ביותר, ממקורות שאין מהימנים מהם, לימדו כי כבר בעתיד הקרוב יש לצפות למחווה פלסטינית אשר תוכר לשמש בסיס להסכמה אמריקאית־סובייטית על שילוב אש"ף במשא־ומתן לשלום.

ואילו יצחק רבין התייצב לפני עורכי העיתונות הישראלית ומצלמות הטלוויזיה והכריז כי כל זה לא היה ולא נברא. ש' אש"ף רוצה לגרש את כל היהודים שבאו ארצה אחרי 1917, שאין לחבורת־רוצחים זו רעיון אחר בראש אלא השאיפה לחסל את ישראל.

לעולם, לעולם, לעולם לא ננהל משא־ומתן עם כנופייה מתועבת זו.

■ ■ ■

ך מה עכשיו? מה הלאה?

האם נקפוץ את קפיצת־חמוצות הנוראית, מראש־המיגדל אל גיגית־המים?

האם יודיע יצחק רבין שאם תכיר ארצות־הברית באש"ף, ננתק את יחסינו המדיניים, הכלכליים והצבאיים עם מדינה אנטישמית זו?

האם יכריז שר־החוץ שישראל תפנה עורף לכל מדינה התומכת ברעיון של הזמנת אש"ף לז'נבה, ותקיים מעתה יחסים דיפלומטיים רק עם ארבע ידידותיה הנאמנות היחידות: הונדורס, קוסטה־ריקה, ניקאראגואה ודרום־אפריקה?

האם נשרוש מן תאו"ם, כאשר אירגון ניאו־נאצי זה יתקן את ההחלטה 242, כדי לשלב בה את זכותו של העם הפלסטיני לעצמאות לאומית?

האם נאמר לעולם כולו: אנו מעדיפים מיליחמה מוטאלית לאורך כל חזיתותינו, בדי סיוע אמריקאי, תוך ניתוק מוחלט מן העולם — ובילבד שלא נצטרך לשבת מול יאסר עראפאת במשא־ומתן לשלום?

■ ■ ■

א יגי מאמין כי יצחק רבין מיכן לסאלטה־מורטאלה. הוא אינטיליגנטי מכדי שיעשה מעשה של טירוף באופן מודע.

בניגוד לממחם בגין, אין הוא רואה עצמו בחזמותיו כמי שנואם על מיסגת־המצדה את נאום־חנעילה של חבית השלישי.

אם כן, מה לעשות?

זמן־מה עוד אפשר יהיה להמשיך במישחקים של „נדמה־לנו". אפשר להעמיד פנים כי כל ההצהרות של דוברי אש"ף לא היו ולא נבראו. אפשר להעלים אותן בכלי־התיקשורת. לצטט אותן בצורה כוזבת.

משך זמן־מה ניתן יהיה להעמיד פנים כאילו הארולד סונדרס הוא משוגע־הכפר, שלא חל שום שינוי במדיניות האמריקאית. שהבטחות הנרי קיסינג'ר בנדון אינן שוות יותר מקליפת־השום. שהסדר־הביניים עם מצריים פתר את כל הבעיות למשך שנים רבות. שהפגר הפוליטי של המלך חוסיין יקום או־טו־טו לתחייה.

אפשר לבלות שבועות ענוגים באורגיה של רחמים־על־עצמנו. להוכיח לעצמנו כי העולם כולו נגדנו. שכל הגויים אנטי־שמים. שנוכל לעמוד בנקל מול פוגרום עולמי זה. אם אך יגיד כל אחד מאיתנו שלרש פעמים ביום: „אני ציוני! אני ציוני!"

שטיפת־המוח המוטאלית יכולה להשכיח מיבנו את המציאות. אבל היא אינה משנה את המציאות עצמה. זו מתקדמת בניתיב החיגיון אל היעד חקבוע. מה אז?

■ ■ ■

ה אקט הגדיל מתקדב לנקודת־חשיא שלו.

לא יעבור זמן־רב, ואש"ף יודיע על הסכמתו להשתמש בועידת־השלום, תוך קביעה שהשתתפות זו מהווה הכרה בישראל.

רבין

לפני או אחרי־כן יקבל אש"ף את החלטת מועצת־הביטחון 242, הכוללת הכרה ב„ריבונותן, עצמאותן ושלמותן הטריטוריאלית של כל מדינות האיזור" (ובכלל זה — ישראל) תמורת הכרה בזכויות העם הפלסטיני.

שתי מעצמות־העל יסכימו ביניהן שיש לחזמין את אש"ף לז'נבה. הידידות הנאמנות ביותר של ישראל, כמו הולנד, יפצירו בנו להסכים לכך. הידידים הכנים ביותר של ישראל ברחבי העולם ידגישו את דבקותם המוחלטת בקיומה ובביטחונה של המדינה הציונית — אך יתבעו כי ישראל תכיר באותה מידה בזכותו של העם השני למדינה לאומית משלו.

כל זה יקרה. רק לוח־חזמנים אינו קבוע סופית. אולי זה יקח שנח־שנתיים, אולי כמה חודשים. ואולי נמדד חזמן בשבועות.

מה אז?

אז לא תחיה ברירה לשום ראש־ממשלה בישראל אלא לרדת מן המיגדל.

מי שלא היה מוכן לעשות זאת לפני שנים, כאשר הציענו זאת, כשניתן היה לעשות זאת ביוזמה ישראלית, על־פי תוכנית ישראלית, תוך סיפוק האינטרסים הלאומיים החשובים ביותר — יצטרך לעשות זאת אז, בלית־ברירה.

כל ראש־ממשלה שאינו קנאי ממורת. וחרי יצחק רבין רחוק מהחיות כזה.

■ ■ ■

ל כן יש לי עצה פשוטה, יבשה ומפוכחת למשלת ישראל:

אנא, התחילו לרדת במדרגות המיגדל!

לאט־לאט. בשקט.

אולי — אולי! — עוד נותר הזמן הדרוש כדי לעשות זאת בכבוד.

החודש ב„מרבד הקסמים"

מוסיקה לריקודים

„תזמורת הקוסמים"

THE MAGIC BAND

יעקב ארליך (פסנתר)
ניסים ימיני (תופים)
שמוליק ארוך (גיטרה בס)
מתי (סקסופון וזמר)

*

* ריקודים החל מ־9.30
* חופעת רוי יאנג — בחצות.
* סגור בימי שישי
* חניה חופשית
* הזמנות: טל. 445111

כוכב חודש דצמבר:

זמר הג'ז והבלוז מג'מייקה

רוי יאנג

ביום רביעי תה מנחה ותצוגת אופנה

(עם התוכנית המלאה)

במדינה

העם

כנופיות אש"ף

הגיעו לאו"ם

חפיכת הפוליטיקה לעולם של שדים ורוחות

מזכירה דוגמות אפלות

מאזיני־רדיו בעלי כושר־אבחנה לא הא־מינו, ביום א' בבוקר, למישמע־אוזניהם. במהדורת החדשות של השעה 7 (וגם ב־שעה 8 ו־9) נאמר להם, כי חסורים דורשים את „הזמנת כנופיות אש"ף למועצת־ה־ביטחון."

האם ייתכן כי הנציג הסורי באו"ם מד־בר על „כנופיות אש"ף"? האם ייתכן כי נציגי המדינות השונות במועצות אכן מת־דיינים אם להזמין או לא להזמין „כנופיות", „רוצחים" ו„מחבלים"?

האמת היא, כמובן, פשוטה: באו"ם דו־בר על אש"ף. את „הכנופיות", „המרצחים"

גמאל עבד־אל־נאצר
מ„רודן מצרי" ל„כנופיות אש"ף"

ו„המחבלים" הכניס לוויכוח עורך־החדשות של אותו בוקר, אריה נאור, שהוא בנה ומעריצה הנלהב של אסתר רזיאל־נאור, קנאית משולי הימין הקיצוני של תנועת־חרות.

מיפלצת בקאהיר. אפילו ראשי רשות־השידור כבר הגיעו למסקנה כי אין לסבול את סיגנונו של נאור הצעיר על גלי־האתר, ואם הרחיקו אותו מתפקיד זה. הסיפורים על כנופיות־אש"ף באו"ם, ה־שבוע, היו שירת־הברבור שלו.

אולם נאור אינו אלא סימפטום קיצוני של בעייה כללית. כאילו על־פי פקודה מגבוה, החלו באחרונה כל כלי־התיקשורת — מהטלוויזיה והרדיו ועד לעיתונים ה־יומיים — להדביק באופן שיגרתי לכל איז־כור של אש"ף שמות־תואר כמו „האירגון הטרוריסטי", „אירגון־המחבלים" „אירגון־הרוצחים".

הדבר מחזיר את ישראל לימים השחו־רים ביותר של תקופת דויד בן־גוריון, כאשר אסור היה, על־פי פקודה מפורשת מטעם מישרד ראש־הממשלה, להזכיר ב־רדיו את גמאל עבד־אל־נאצר אלא בתואר „הרודן המצרי".

כיום, אחרי פירסום יומני משה שרת ומיסמכים אחרים, ידוע כי באותה תקופה עצמה שבה הסית הרדיו את הישראלים נגד המיפלצת הקאהירית, „הרודן המצרי", ביקש עבד־אל־נאצר להיפגש עם אישים ישראליים, כדי להגיע לשלום. ממשלת־ישראל לא היתה אז מסוגלת להגיב בחיוב על יוזמות אלה, מפני שההסתה נגד „הרודן המצרי" טימטמלה את חושיהם של מארגני־ההסתה עצמם, ויצרה בישראל אקלים צי־בורי שלא איפשר יוזמות־שלום.

ייתכן שהשימוש במונח זה הרים תרומה השובה ביותר לעיצוב המדיניות והאקלים שהביאו לשרשרת המישגים ההיסטוריים, למן ההתקפה על עזה בספטמבר 1955 ועד

(המשך בעמוד 21)

מיבצע מיוחד לחיילים

כל חייל שיחתום בחודש דצמבר מנוי על

השולם הזה

יקבל הנחה של

40%

השבועון יישלח רק לדואר הצבאי

1,000.- ל"י מענק מיידי

חסכון 10000

● 10% מענק מיידי מהסכום המופקד.
● ערך החסכון והמענק נשמרים ע"י הצמדתם לאינדקס.
● הריבית, המענק והפרשי ההצמדה פטורים ממס.
● תוכל להפקיד בתכנית עד 10,000 ל"י.

הבנק הבינלאומי הראשון

40 סניפים לשרותך ברחבי הארץ

איך הנחילה ממשלת רבין מפלה מוחצת לעצמה

ד בעייה שעמדה לפני ממשלת־ישראל היתה יחידה במינה:

מה לעשות לסבתא של יצחק רבין, שקיבלה גלגלים וחפפה לאוטובוס?

הבעייה התעוררה ביום השישי, כאשר עמד ראש־הממשלה לפני עורכי העיתונים הישראליים. הוא נשאל מה יעשה אם יכיר אש"ף במדינת־ישראל. האם ינהל עימו אז משא־ומתן?

בניגוד להרגלו השיב יצחק רבין בבדיחה. השאלה מזכירה לו, כך השיב, אימרה ששמע בימי ילדותו: „אילו לסבתא שלי היו גלגלים, היא היתה אוטובוס ז'".

היתה זו תשובה מפוכנת מאד — כי באותה שעה עמקו כמה מטוכי המוחות בעולם בהפיכת הסבתא של ראש־הממשלה לאוטובוס משוכלל.

אולטימטום עצמי של רבין

א ת האזהרה הראשונה על כך בארץ נתן אורי אבנרי. ביום הרביעי בבוקר מסר ידיעה שפורסמה בהרחבה, ושוכתה במקום הראשון בחדשות הטלוויזיה באותו ערב. על־פי מידע מהימן ביותר, שאת מקורו סירב לזהות אלא באופן כללי („המקור מקורב לצמרת אש"ף, לא בארץ") מסר אבנרי שורה של פרטים סנסציוניים, שהיו אותה שעה בבחינת חידוש גמור בארץ ובעולם:

● נשיא סוריה, חאפז אל־אסד, מתנה את חידוש המגעים של כוח־המשקיפים של האו"ם בגולן בשיתוף אש"ף במשא־ומתן לשלום.

● **כדי להקל על כך, תבע אסד מיאסר עראפאת לשנות את העמדה הרישמית של אש"ף, בכיוון של הכרה בישראל. עראפאת קיבל את דעתו של אסד.**

ומתן — כי אחרת לא יישארו בידי אש"ף קלפים לניהול המשא־ומתן עצמו.

ביום הראשון השבוע הודיע אורי אבנרי, על סמך אותם מקורות, כי במוסקבה הושג הסיכום הבא:

● **הצהרה של עראפאת, שנועדה לסלול את הדרך לפני הזמנת אש"ף לז'נבה ולכל פורום אחר.**

● **הספכמה כי כבוא היום יצהיר עראפאת שהשתתפות אש"ף בוועידת ז'נבה תיחשב על ידי כ„הכרה דה־פאקטו" במדינת ישראל.**

● **הצעה לעיסקת־חבילה סובייטית־אמריקאית: בריה"מ תקבל „תכונן שוב יחסים נורמליים" עם ישראל, ותמורת זה תכיר ארצות־הברית באש"ף.**

הודעה מהפכנית וידיעה כוזבת

ב ליל־שבת, כאשר רוב המדינה ישבה רתוקה ל־מקלטי־הטלוויזיה, הודיע הקריין כי יאסר עראפאת מסר במוסקבה הודעת־סיכום קיצונית ביותר, ואשר אין בה כל שינוי בעמדת אש"ף. בכך, הכריז הקריין, „התבדו כל הניחושים על השינוי הצפוי בעמדת אש"ף".

היתה זו הודעה דרמאתית, ששיכנעה את הציבור ה־ישראלי כי כל הדיבורים על ההתפתחות באש"ף היו דיבי־רי־הבל. יותר מכל השתכנעו חברי ממשלת־ישראל, שהת־אפקו רק בקושי מלהביע את שימחתם.

אולם לשימחה זו לא היה בסיס — כשם שלא היה בסיס להודעת הטלוויזיה. הידיעה היתה כוזבת — פרי של כורות, יותר מאשר פרי של זדון.

דרושה מומחיות מסויימת כדי לקרוא ולהבין מיסמכים דיפלומטיים מסוג זה. הדיוט עלול לדלג על הפסוקים הקובעים. הטומנים בחובם חידוש מכריע, מבלי לשים אליו לב כלל בים הסלל. זוהי הדבר שקרה להודעה המוסקב־אית בטלוויזיה הישראלית.

היו בה, כמובן, חזרות רבות על סיסמות ישנות, וב־ייחוד ההתקפה השיגרתית על הסדר־הביניים הישראלי־מצרי, השנוא על הסובייטים עוד יותר מאשר על הפלס־טינים.

אולם לאחר־מכן בא פסוק מהפכני, שזעק ממש מתוך הטכסט:

„שני הצדדים מסכימים שהפיתרון הצודק לבעיית ה־מיזרח־התיכון יכול לבוא על־ידי נסיגת הכוחות הישראליים מכל השטחים הערביים הכבושים והבטחת הזכויות החו־קיות של העם הפלסטיני, **כולל זכותו לקיום מדינתי הלאומית החופשית על אדמת פלסטין, בחת־אם להחלטות האומות המאוחדות.**"

הפסוק האחרון כולל שלוש הכרזות, שמעולם לא נש־מעו כדוגמתן במיסמך רישמי כלשהו של אש"ף. הוא מבטל לחלוטין, וסופית, את האמנה הפלסטינית המפורסמת.

● **ראשית:** לראשונה מדובר גלויות על „מדינה לאומית פלסטינית". זהו, בלשון אש"ף, התיפך הגמור מ„מדינה דמוקראטית חילונית," שהיא רב־לאומית או דו־לאומית. אפילו בוועידה הפלסטינית בקאהיר בשנה שעברה, שביטלה למעשה את תוכנית „המדינה הדמוקרא־טית," נאמר רק שאש"ף רוצה להקים „שילטון לאומי" בחלקים של הארץ שיוחזרו על־ידי ישראל. נוסח זה הת־פרש כאי־נכונות לדבר בצורה חד־משמעית על „מדינה לאומית." „מדינה לאומית" פירושה, גם לפי פירסומים רישמיים של אש"ף בעבר, חלוקת הארץ והשלמה על קיום ישראל.

● **שנית:** אין מדובר על „הפיכת פלסטין למדינה לאומית." אלא על הקמת מדינה לאומית פלסטינית „על אדמת פלסטין." זוהי הסכמה מפורשת לחלוקה. קטע זה סולק, אגב, ברוב עיתוני ישראל.

● **שלישית:** המילים „בהתאם להחלטת האומות המאוחדות" פירושן קבלת כל החלטות האו"ם, וביכלל זה החלטת החלוקה והחלטת מועצת־הביטחון מיספר 242.

מאחר שאין אף החלטה אחת של האו"ם שאינה מכירה בקיומה של ישראל ובזכותה לריבונות, לעצמאות, ולשלמות טריטוריאלית, כולות ארבע מילים אלה, בשפה דיפלומטית עקיפה אך מפורשת, חכרה בקיום ישראל.

באותה שעה פירסם עראפאת במוסקבה הודעה משלו, שבה הביע תמיכה „בכל הצדדים" שעשתה ברית־המוע־צות — ובכלל זה, כמובן, הודעת אנדרי גרומיקו שבהסדר הסופי על שתי המעצמות לערוב לקיומה ולביטחונה של ישראל.

הוותו האמריקאי שלא היה

מ ייד לאחר־מכן החל המישחק הפרלמנטרי במועצת־הביטחון של האו"ם. הוא הדהים את ממשלת ישראל אף יותר מאשר המשא־ומתן במוסקבה.

יצחק רבין ויגאל אלון לא היו, אולי, נגררים להת־בטאויות כה קיצוניות, לולא היו משוכנעים באופן מוחלט כי ארצות־הברית תטיל וטו על כל החלטה שתכיר באש"ף.

כי בניגוד לעצרת הכללית, שבה אין וטו ואין עמדה מכרעת לארצות־הברית, קיים וטו כזה במועצת־הביטחון. גם ההרכב הוא שונה. לשלוש מדינות מערביות — ארצות־הברית, בריטניה וצרפת — יש כוח רב במועצה, ואי־אפשר לוון בלעדיהן.

לא כרור מה הביא את ראשי ישראל להער־כת־מצב מסולפת לגמרי לגבי מה שצפוי במו־עצה. ייתכן מאד כי האמינו להבטחותיו של דניאל מויניהאן, הנציג השנוי־במחלוקת של ארצות־הברית באו"ם.

מויניהאן הוא דמות ססגונית. הוא אוהב להבריק במי־לים חריפות. אבל אין הוא אדם אחראי.

בשבוע שעבר כימעט שסולק מתפקידו על־ידי פורד וקיסינג'ר, אחרי שראש המישלחת הבריטית באו"ם היש־ווה את מויניהאן למארשל במערבון. פורד נסוג ברגע האחרון, מתוך חשש שפיטורי מויניהאן בשעה זו יפגעו עוד יותר ביוקרתו המעורערת של הנשיא. אחרי סילוק שר־הביטחון וראש סוכנות־הביון לפני כמה שבועות.

מויניהאן הוא פוליטיקאי, המבקש לזכות במועמדות לתפקיד סנאטור מטעם מדינת ניו־יורק. הוא משתמש בתפקידו כדי לרכוש את קולות היהודים בניו־יורק, על־ידי הופעות תכופות וקיצוניות למען ישראל לעיני הטל־וויזיה המקומית. נראה שהבטיח וטו אמריקאי.

אולם להבטחה כזו לא היה כל ערך. כי לא מויניהאן קובע את המדיניות של ארצו.

אפשר היה לנחש מראש כי שום מדינאי אמריקאי לא יעז להטיל וטו על ההחלטה, מאחר שפירושו של וטו כזה היה יצירת מצב מילחמתי בגולן, הריסת המדיניות של קיסינג'ר במרחב, היגררות מצריים למילחמה ובידוד גמור של ארצות־הברית באו"ם.

גלגלי הסבתא

● כדי לתאם את העמדות בכיוון זה, טס עראפאת במפתיע למוסקבה. (עד לאיתו רגע, לא ידע איש מה פשר הנסיעה החטופה.)

● **כתוצאה מכך, צפויה בימים הקרובים מחווה של אש"ף, שתקל על הזמנתו לז'נבה ולכל פורום אחר של משא־ומתן לשלום.**

חלק מהדברים האלה התאשרו כבר באותו יום, כאשר מסר קורט ואלדהיים את הדו"ח הסודי שלו לראש־הממשלה. מזכיר האו"ם דיבר קודם לכן עם אסד ועד־ערפאת. הוא מסר כי המשך נוכחותו של כוח האו"ם יותנה בכינוס מייוחד של מועצת־הביטחון, שאליו יוזמן אש"ף.

כל זה היה ידוע ליצחק רבין, כאשר נאם בפני עורכי־העיתונים. השאלה שהוצגה לו באה בעיקבות תודעתו של אבנרי. הוא הגיב עליה בצורה הקיצונית ביותר.

הודיע ראש־הממשלה: ישראל לא תשתתף בכל דיון באו"ם בנוכחות אש"ף, לא תסכים להתנאת נוכחות כוח־האו"ם בדיון כלשהו במועצת־הביטחון. מדבריו ומדב־ריהם של דוברים אחרים של הממשלה נבע, כי ישראל תבטל את הסדר־הביניים עם סוריה, אם יתקבלו התנאים הסוריים.

למעשה חגיש בכך יצחק רבין אולטימטום לעצמו.

„הכרה דה־פאקטו" - בישראל

ד משך המאורעות עבר לשני מוקדים: מוסקבה וניו־יורק.

במוסקבה התנהלו הדיונים בין עראפאת וראשי המדי־ניות הסובייטית בסודי־סודות. השאלות היו: א י ז ו מח־ווה לעשות. ר כ מ ה להתקדם בשלב הנוכחי.

בעניין זה קיים פער מסויים בין האינטרס הסובייטי לאינטרס של אש"ף.

האינטרס הסובייטי הוא שאש"ף יתקדם במהירות לקראת עמדה, שתרווקן מתוכן את טענות ארצות־הברית נגד שיתופו במשא־ומתן. הנשיא ג'ראלד פורד הכריז, כי ממשלתו לא תכיר באש"ף כל עוד לא יכיר אש"ף בישׂ־ראל. מוסקבה היתה מעוניינת, על כן, שאש"ף יעשה את הצעד הזה, וכך יאלץ את האמריקאים להכיר בו.

החיפזון הסובייטי נבע משיקול פשוט. הנרי קיסינג'ר מוכן עתה להכיר באש"ף, כפי שמעידים מיסמכי הארולד סונדרס וצ'ארלס יוסט (ראה הנדון). אולם הוא רוצה ללחוץ תחילה את עראפאת אל הקיר, להכריח אותו לעבור כולו למחנה האמריקאי, תמורת ההכרה האמריקאית ב־אש"ף.

מוסקבה חוששת מפני „תרגיל קיסינג'ר" כזה, שכבר הצליח בקאהיר. היא רוצה להשיג את הזמנת אש"ף לז'נבה מ ב ל י שאש"ף ייאלץ להצטרף למחנה האמריקאי.

עראפאת עצמו, לעומת זאת, חושש מפני התקדמות מהירה מדי בכיוון של הכרה בישראל.

כמו כך ראשי אש"ף, הוא מוכן עתה להכיר בישראל תמורת הסכמתה של ישראל לחקמת מדינה פלסטינית. אולם הוא סבור כי את ההכ־רה הרישמית יש לחושיט רק בסוף המשא־מויניהאן ביקש הוראות. מן המטוס שבו טסו אותה שעה פורד וקיסינג'ר למיזרח הרחוק, באה הוראה חד־משמעית: להצביע בעד.

היום מפלגה - מחר מפולת

ד יתה זו מפלה מוחצת לממשלת ישראל.

מפלה שאותה היא התחילה לעצמה.

למחרת היום התכנסה הממשלה לישיבה דרמאתית מייוחדת, שנמשכה חציים. חבריה היו המומים. ראש־הממשלה לא יכול היה לחזור בו מהצהרותיו הקיצוניות, שהשמיע שלושה ימים בילבד קודם־לכן.

אחרי לבטים קשים, קיבלה הממשלה החלטה שהיתה כולה פרי של מבוכה ואובדן־עצות:

● הממשלה השלימה עם המצב ברמת־הגולן. כלומר: עם המשך נוכחותו של כוח־המשקיפים של האו"ם, בנסי־בות שנוצרו במועצת־הביטחון.

נוצר עתה קשר ישיר וקבוע בין הסדר־הבינים בגולן ובין הדיונים להשגת הסדר כולל, בהשתתפות אש"ף.

● הממשלה לא תשתתף בישיבת מועצת־הביטחון, שאליה יוזמן אש"ף. כלומר: המועצה תתכנס, בהיעדרה של ישראל, והדיון ייערך בין אש"ף ושאר הנציגים הערביים ובין חברות המועצה, וביכללן ארצות־הברית, בריטניה וצרפת.

ממשלת ישראל הציניחה לכודד את עצמה כליל ולחוציא את עצמה מן המישחק.

● ממשלת ישראל השמיעה איומים סתומים על הת־נחלות נוספת בגולן, הדבר הוצר לוועדת־שרים. היתה זו מחווה חסרת־תוכן, שנועדה לעשות רושם בציבור ה־ישראלי ולספק את הקנאים. בעולם אין הדבר עושה עוד רושם, כי הכל משוכנעים כי במוקדם או במאוחר תחזיר ישראל את הגולן, ואז תצטרך הממשלה לפרק את הית־שובים. ככל שירבו הייישובים — כן יהיה תפקידה של הממשלה קשה או יותר.

היא טומנת מוקשים בדרכה של עצמה.

החלטות הממשלה הסתמכו על החלטתה האחרונה של הכנסת — החלטה אוויליה, שנתקבלה באורגיה של היס־טריה, בעיקבות ההחלטה האנטי־ציונית באו"ם, כאשר ה„יונים", ממשה קול עד שולמית אלוני מצביעים יחד עם מנחם בגין וזבולון המר נגד כל משא־ומתן עם אש"ף, בכל מחיר ובכל תנאים שהם.

מאורעות השבוע הוכיחו, מעל לכל, כי הקצב מואץ והולך. מול תופעה זו עומדת ממשלת־ישראל חסרת־ישע, כבולה בסיסמות אוויליות של עצמה, ללא תשובה וללא דרך.

לפי כל הסימנים, יוסיפו המאורעות להת־קדם בקצב מזורז. אם לא תיערך הממשלה לקראתם, על־ידי שינוי עמדתה בעניין הפלס־טיני, תהפוך המפלה המוחצת של השבוע הת־מוטטות מדינית.

ספורט טוטו

השבוע

מינימום הפרס הראשון

600.000 ל"י

* * *

מינימום כלל הפרסים

מיליון ורבע ל"י

* * *

יום ח' — המועד האחרון
למסירת הטפסים.

עשה לך מנהג קבוע—
מלא טוטו בכל שבוע!

המועצה להסדר ההימורים בספורט

ברזיל טרופיקל

להקת היצוג של הפולקלור הברזילאי בתמיזה

„ברזיליה קרניבל"

המופע המרהיב והצבעוני ביותר

שהגיע אי־פעם לישראל

היכל הספורט תל־אביב עד ה־6.12

שתי חופעות לערב ב־6 וב־9

כרטיסים ברוקוקו וביתר משרדי הכרטיסים

וגם בקופת ההיכל החל משעה 4 אחה"צ.

לתושבי חיפה והצפון ב„ארמון" חיפה

מה־8 עד ל־12 בדצמבר. כרטיסים בקופת „חיפה".

לתושבי ירושלים מה־14 עד ל־16 בדצמבר

ב„בנייני האומה". כרטיסים אצל „כחנא" ו„בן־נאים"

למוסדות וארגונים כרטיסי הנחה אצל „כחנא".

WM 74

הלהקה שייצגה את ברזיל
בגביע העולמי במינכן!

טוב לי עם קפה עלית.

בעיות ולבטים
בחיי המין

פ א ת

הד"ר מרדכי זידמן

תוצאות רשמים

אנו מחפשים בתים חמים
עבור התלתולינו החמודים
אגודת צער בעלי חיים

רחוב סלמה 30, ימו
טל. 827621

חברת שיכון ופיתוח לישראל

שמחה להודיע

לציבור הזוגות הצעירים

כי החליטה לעכב, בשלב זה, את העלאת מחירי הדירות ביישובים הבאים:

אשקלון, בית שאן, טבריה, כרמיאל, מגדל העמק, נצרת, עפולה, אור עקיבא, מעלות, עכו, נהריה, קרית מלאכי, אילת, אופקים, דימונה ונתיבות.

מחירי יתר הדירות עלו בשיעור של עד 3%

פרטים והרשמה:

תל־אביב - רחוב הארבעה 18/א'
בימים: א' - ה' בשעות: 08.00 - 12.00
בימים: א', ג', ה' בשעות: 15.00 - 17.00

ירושלים - רחוב מרדכי בן הלל 15
בימים: א' - ה' בשעות: 08.00 - 12.00
בימים: א', ג' בשעות: 16.00 - 18.00

חיפה - רחוב הרצל 4
בימים: א' - ה' בשעות: 08.00 - 12.00
בימים: א', ג', ה' בשעות: 16.00 - 18.00

באר־שבע - שדרות הנשיאים, בנין מרכז הנגב, פינת רחוב מצדה
בימים: א' - ה' בשעות: 08.00 - 12.00
בימים: א', ב', ד', ו' בשעות: 16.00 - 18.00

אשדוד - רח' אילת 4
בימים: א' - ה' בשעות: 09.00 - 13.00
בימים: א', ג', בשעות: 15.00 - 17.00

נצרת - רחוב ברמל 9/4
בימים: א' - ה' בשעות: 08.00 - 12.00
בימים: א', ג', ה' בשעות: 16.00 - 18.00

אילת — ששת הימים
פינת לוס אנג'לס
א'—ה' 08.30—12.00
ב', ד' 16.30—18.00

דירות שיכון ופיתוח-דירות איכות ורווחה

אור חדש על עסקות מפא"י בארץ ✱

מי הם בעלי החברות הוואדוציות ✱

איך הפסידה מפא"י רבבות ל"י בהצגת

המחזמר „איש חסיד היה" בניו־יורק

איש מפסיד היה

רחוב אלנבי בתל־אביב, בקומתו השנייה של בית מספר 128, בדיוק מול מישרדי סולל־בונה, שוכנים מישרדי חברת רמתם, בעלת רשת חנויות למיצ־רכים פטורים־ממכס. בחדר־הקבלה של רמתם ניצב ארון־תיקים, וכל תיק מצויין מבחוץ בסימול תוכנו. מרבית התיקים עניינם חנויות רמתם בנמל־התעופה בן־גוריון בלוד, במלונות הילטון ועוד עניי־נים מסוג זה.

בין התיקים מצוי אחד ושמו הלוויס — שמה של חברת־ההשקעות הוואדוצית של אליהו גיבעוני, איש־המיסתורין, המנהל את החברות של מפא"י, שחזר בימים אלה מפגישה עם טיבור רוזנבוים בשווייץ, לקראת חקירתו של צבי רכטר בוועדת־הביקורת.

מבקר־ההסתדרות להיכנס לחקירה, וב־עיקבות כך החלה גם מישטרת ישראל לחקור. אולם חקירת המישטרה נתקלה, כפי הנראה, במבוי סתום, בעיקר נוכח הסדיות הבנקאית בשווייץ, והיא לא הצ־ליחה לפענח את סבך החברות הוואדו־ציות של מפא"י (כתבות מקיפות על עיס־קי חברות אלו התפרסמו בהעולם הזה 1975, 1974).

ייתכן, כי אילו היתה המישטרה מנסה לתרכיב יחד את כל הנתונים הניתנים להשגה, על החברות השונות של מפא"י, היתה מצליחה לפענח את חידת הבעלות על חברות אלו.

כאשר בחנו גיבעוני ורכטר את הבע־יות שיצטרכו להבהיר לוועדת־הביקורת, הגיעו למסקנה שבסופו של הסבר יצטרכו לטעון כי רכטר עשה מה שעשה, כטובה לרוזנבוים. טובות אלו היו מתן שטרות בסך מיליון דולר ללא תמורה, דבר העלול לסבך את סולל־בונה בתביעה של כונסי־הנכסים של רוזנבוים לפרעון השטרות.

טובה נוספת היתה מתן מיכתב לרוזנ־בוים אשר לפיו, כביכול, חייבת סולל־בונה שני מיליון דולר לבנק של רוזנבוים, וכ־נגד כך לקיחת מיכתב של הבנק, המבטל מיכתב זה. המטרה היתה לעזור לרוזנבוים לעקף את הפיקוח הבנקאי בשווייץ, ול־הראות כאילו יש לו עוד שני מיליון דולר שסולל־בונה חייבת לו.

ההסבר של טיבה אישית עלול היה להת־קבל, לולא היו עוד עובדות אחרות. הרא־שונה, היא מעורבותה של סולל־בונה ב־עיסקת־הקרקעות השערורייתית של רוזנ־בוים ברומא, שעלתה לו כבר כ־70 מיליון דולר הפסדים. מעורבות זו של סולל־בונה לא אושרה על־ידי שום מוסד בארץ, ול־מעט, בעיקר, ניתן מיכתב החוב המזו־יף, שנועד לאפשר לרוזנבוים לממן את ההשקעות ברומא.

התרמות למען המיפלגה

אולם לעיסקת השטרות העודפים ול־עיסקה אחרת, של הלוואה סיבובית ב־אמצעות חברה אמריקאית, הסבר אחד ביל־בד: בין רכטר לרוזנבוים היו יחסים שר־נים לגמרי, לא רק יחסי מנכ"ל סולל־בונה עם בנקאי שווייצי. היו אלה יחסי בנקאי שווייצי עם ניזבר מפא"י, שהתרים את רוזנבוים למען מיפלגתו ועשה עימו עס־קות מיסחריות תוך עבירה על חוקי המדי־נה, באמצעות חברות ואדוציות ולוכסמ־בורגיות.

חברת־הגג תישראלית של עיסקי מפא"י נקראה אילן־כוח. בעלי־המניות והמנהלים של חברה זו הם צבי רכטר ועורך־הדין שמואל ארנר, מזכיר סולל־בונה ועתה נציגה באמריקה.

כאשר נחקר ארנר בוועדת־הביקורת אר־דות בעלותו על אילן־כוח, השיב כי הוא מייצג את מפא"י, שהיא בעלת־החברה ולא הוא ורכטר.

אילן־כוח החזיקה במחצית אבעלות על חברה אחרת, ושמה אוניון ישראל־שוויץ. המחצית השנייה היתה בבעלות טיבור רו־זנבוים אסטבלישמנט. נציגו של רוזנבוים בניהול החברה היה דויד עשהאל. נציג אילן־כוח בניהול היה אליהו גיבעוני.

החברה הזו עסקה בעיקר בייבוא־ייצוא של תרופות לישראל ולליבריה, אולם הי־תה גם בעלת מיפעל לייצור שפופרות. החברה השלישית, החשובה מכל, היא רמתם. רמתם הרוויחה בשנת 1974 יותר מארבעה מיליוני לירות, והיתה מקור־הכנסה עיקרי בין חברות מפא"י, אולם היו לה גם עיסקות מפוקפקות.

כך, למשל, במאזן החברה מופיע סכום של 1.7 מיליון לירות שהושקעו בנכס. השקעה זו אינה שוות עתה דבר, כך נאמר לקונים מיועדים של החברה.

הפסדים של 60 אלף ל"י

„מתם" גם השתתפה במימון הפסקת איש חסיד היה בניו־יורק. היא הש־קיעה 20% מההפקה וחברה אחות שלה, גל־

(המשך בעמוד 24)

NISA HOLDING S. A.
Siège social: Luxembourg, 27, Boulevard Royal.
Constituée le 11 septembre 1968 pardevant Maître Nicolas-Jean Poos, notaire de résidence à Luxembourg, acte publié au Recueil Spécial du Mémorial n° 168 du 6 novembre 1968.

BILAN AU 31 DECEMBRE 1970

Actif	$ US	Passif	$ US
Participations	68.973 37	Capital (Fb. 1.000.000,—)	20.000 —
Débiteurs	77.448 37	Réserve légale	1.470 45
		Banques	84.373 30
		Résultat	
		Bénéfice reporté	23.938 60
		Bén. de l'exercice	16.639 39
	146.421 74		146.421 74

COMPTE DE PERTES ET PROFITS

Débit	$ US	Crédit	$ US
Frais généraux et frais divers	8.910 71	Revenus divers	25.558 39
Perte de change	8 29		
Bénéfice de l'exercice	16.639 39		
	25.558 39		25.558 39

UTILISATION DU SOLDE BENEFICIAIRE

A la réserve légale 529 55
Dividende ..... 35.000 —
A reporter à nouveau 5.048
49.577 99

d'Administration
(MM. Tibor Rosenbaum, Genève)
Robert Carmes, Luxembourg
Commissaire aux Comptes
Monsieur Lucien Dalscheid, Helmdange (Luxembourg)

Pour copie conforme
Pour NISA HOLDING S. A.
BANQUE COMMERCIALE S. A.
Signature B. Carmes

Enregistré à Luxembourg, le 16 novembre 1971, vol. 289, fol. 43, case 10. — Reçu 20 francs.
Le Receveur (signé): M. [illegible]
(36 lignes.) Déposé au greffe du tribunal d'arrondissement de et à Luxembourg, le 16 novembre 19[illegible]

חברה לוכסמבורגית

זהו מאזנה של חברת גיזה **החזקות**, המחזיקה עבור טיבור רוזנבוים בבעלות על רשת חנויות פטורות־מכס בשם **רמתם**, וכן חברה להפקות־סרטים בשם גל־**כחול**. מאזן דומה יש לחברה הלוכסמבורגית **בופימור**, השייכת למפא"י באופן בלתי־חוקי.

ד"ר טיבור רוזנבוים, תיק אחר קרוי גל־כחול, כשמה של חברת הפקות־הסרטים השייכת למפא"י ולרוזנבוים. עוד תיק נקרא איש חסיד היה, וכך תיקים רבים שעניינם עסקיה של מפא"י, בין באמצעות חברות ישראליות ובין באמצעות חברות לוכסמבורגיות או ואדוציות.

בשליחות לשווייץ

תיקים אלה הם מקור צרותיו של מנ־כ"ל סולל־בונה, צבי רכטר, המופיע ב־ימים אלה לפני ועדת־הביקורת המרכזית של ההסתדרות, בניסיון להסביר את העסקים המפוקפקים שעשה בשם סולל־בונה עם רוזנבוים וחברותיו בשווייץ.

גורלו ועתידו של רכטר מותנים ביכול־תו להת הסברים טובים לעסקים אלו. אם ישתכנעו חברי־הוועדה מדבריו, פתוחה לפניי רכטר הדרך חזרה, לנהל את חברת־הבנייה הגדולה בישראל. אם לא ישתכ־נעו, יצטרך להתפטר ולעבור לעסקים פרטיים.

ליד שולחן המנהל של חברת רמתם יושב אליהו גיבעוני, איש המיסתורין וה־עסקים של מפא"י וצבי רכטר. גיבעוני הוא המנהל־הכללי של רמתם, ומנהל גם את גל־כחול, ועוד שורה של עסקים שבהם השקיעה מפא"י. גיבעוני היה האיש שנסע בשליחותו של רכטר לשווייץ, לפני כשנה, בניסיון להציל את רכטר ולהחזיר ליש־ראל את שטרות הטובה בסך מיליון דולר שנתן רכטר לרוזנבוים. כאשר לא הצליח גיבעוני לעשות זאת, נאלץ רכטר לגלות לוועדת־הביקורת של ההסתדרות את פר־שת הטובות שעשה לרוזנבוים, ואותן יצ־טרך להסביר עתה.

לקראת חידוש הדיונים בוועדת־הביקו־רת עתה, נסע שוב גיבעוני אל רוזנבוים, בניסיון לתשיג חומר שיציל את רכטר. עם שובו נפגש עם רכטר, עימו הוא מת־ראה לעיתים קרובות לקראת הדיון בוע־דת הביקורת, ויחדיו הם מכינים עתה את ההסברים שייתנו לוועדה.

פיתרון חידת הבעלות

חידת הסתבכותו של רכטר — בהסתבכותו של רוזנבוים. העולם־הזה (1943) חשף, לראשונה, את הקשרים העיסקיים של רכטר עם רוזנבוים, זני־לויים אלה הניעו את ועדת־הביקורת ואת

בנו של סופר השואה טוען:

„אבי לא ירד מן הארץ!"

ק. צטניק עובר לפלאנטה אחרת

פלאנטה ראשונה. הקאצט, מחנה הריכוז וההשמדה אושוויץ. הבגד המקוקוו שעליו שלט המיספר 135633, איתו מיספר המקועקע על הזרוע. ההתמידדות עם ה־חיים.

הבריחה מהמוות. בריחה ארוכה, מירוץ מלא התחתים. פעמים הצליח להתרחק מן המוות, פעמים קרובות יותר נשף המוות על עורפו.

פלאנטה שניה. ספסל בשדרות רוטשילד בתל־אביב. הבית הראשון, ששימש גם כמיטה הראשונה בארץ־ישראל. ההתמדדות עם הזיכרונות המבעירים אש־גיהנום בנשמה, אש שלשכחה אפשר רק בכתיבה. כתיבה כפוייתי־שד.

בריחה מן העולם המסרב לזכור. בריחה מהעולם השאנן, היומיומי. העולם של בתי־הקפה על שפת־הים, העולם של צעירות תל־אביב העליזות, של הגלידה והגזוז ו־אפילו של פרוסת הלחם הלבן שלא היה שם. בריחה מן העולם המנסה להשכיח.

פלאנטה שלישית. הבית האלגנטי. ה־רעייה, נינה. הבת דניאלה. הבן ליאור. ה־חיים המסודרים והמאורגנים.

הבריחה הגדולה מכולן. פעמים אל צריף בודד בתוך פרדס, פעמים אל תוך חדר־העבודה, שם הסתגר ימים ולילות כשהוא מסרב לאכול, לשתות, לשמוע קולות־אנוש. הבריחה ממישפחה ישראלית רגילה. הבריחה מן הרעייה, התובעת לחלוק בחוויות היומיומיות. הבריחה מן הילדים, הדורשים תשומת־לב. ריצת־אמוק מטורפת חזרה אל המולמאנים, אל האושוויצ'ים, אל הקאפו׳ס — לא לשכוח, לא להרשות להשכיח.

פלאנטה ראשינה. מישפט אייכמן. ה־איש בגלימה השחורה, בעל הקול הצורם, משתדל בכל כוחו לחבר את כל הפלאנטות. לחבר את זו של אושוויץ, זו של פיפל, הארי, גברת דוקטור לואיסון, מוני פרלשניק, דניאלה של אז יחד עם דניאלה של עכשיו, גידעון האונגר, שופטים, שוטרים, בית־העם, אדולף אייכמן של אז ועכשיו — מישפט אייכמן 1961, ירושלים, ישראל.

מירוץ נגד ההווה וניצחון העבר. חזרה לפלאנטה הראשונה.

פלאנטה רביעית. השליפה בכוח מן האלמוניות המגוננת. לפתע יודעים הכל: ק. צטניק הוא יחיאל די־נור: בעלה של נינה, אביה של דניאלה, אביו של ליאור. רחוב מגידו 8 בת״א. רחוב פינלס 6 תל־אביב. רחוב הס 6, חיפה. אי־אפשר עוד להסתגר בפרדס. הנקישות התכופות על דלת חדר־העבודה אינן נותנות מנוח. נינה עוסקת בפעילות ציבורית עוינת. דניאלה מסתבכת עם החוק ונשלחת לכלא. ליאור מעורב בתאונת־סירה בכינרת. שבה נהרגת צעירה.

הפלאנטה מתפוררת. אין לאן לברוח.

פלאנטה חמישית. הודו. הגורו־מאהריישי ותורות־הנסתר שלו. האלוהים ששרף והציל באושוויץ — מת. האלוהים של הספל בשדרות רוטשילד בתל־אביב, של נינה והילדים, האלוהים שכתב יחד איתו את סלמנדרה, קראו לו פיפל, בית הבובות, השעון אשר מעל לראש — האלוהים הזה מת. אושוויץ רחוקה. ארץ־ישראל רחוקה. המירוץ והבריחה נסתיימו, אולי רק בינתיים, במיסתורין של הודו, בהגות, ביוגה, בנסתר ובבלתי־נודע.

■ ■ ■

פני כחודש עזבו נינה ויחיאל די־נור את הארץ, בדרכם להודו. לידידיה הרבים סיפרה נינה כי הם נוסעים לטיול ממושך, „אשר יאחד שוב את נינה ודי־נור". ליחיאל די־נור לא היו ידידים שלהם יוכל לספר זאת.

השכנים שבבית ברחוב פינלס 6 בתל־אביב, ידעו כי השניים עזבו את הארץ ל־תקופה ארוכה: „אולי לכמה שנים. אולי לא יחזרו ארצה." בפינלס התגורר בשנים האחרונות יחיאל די־נור. השכנים שבבית ברחוב הס 6 בחיפה, ידעו כי השניים עזבו את הארץ לצמיתות: „אבל הדירה בין כה וכה לא היתה שלהם. כך שאי־אפשר לדעת ב־בירור." בדירה שבחיפה התגוררה בשנים האחרונות נינה די־נור.

השמועה החלה מתפשטת בכל רחבי ה־ארץ: סופר־השואה, האיש שיצירותיו ה־כימעט־אוטוביוגרפיות הושוו בעוצמתן ה־סיפרותית לאלה של דאנטה ודוסטויבסקי— אביהם, אחיהם ובנם של סלמנדרה, פיפל, בית הבובות, העימות והשעון אשר מעל הראש — ירד מן הארץ.

אך בנם של נינה וק. צטניק מכחיש שמועות אלה מכל־וכל. בשיחה עם כתב העולם הזה סיפר השבוע ליאור, המתגורר ברמת־השרון: „אני לא מאמין שאמא ואבא ירדו מהארץ. אתה יודע מה הקשר של אבא למדינה, ואמא היא כבר דור חמישי בארץ". הם נמצאים עכשיו בהודו, ורק היום קיבלתי מאמא מיכתב שהיא מתגעגעת. אחרי הודו הם ייסעו אולי לסאן־פראנסיסקו, שם מתכוונת אמא להתעסק בנושאים של צמחים ופרחים, בהם היא מתעניינת בזמן האחרון.

„אני חושב שאבא יחזור לארץ אפילו לפני אמא. אבא יחזור אולי תוך כמה חודשים, אני לא יודע כמה, ואצל אמא זה יקח יותר זמן, שנה או יותר. הדירה של אמא בחיפה לא היתה שלה, לכן לא היה עניין של למכור אותה או לא. הדירה בתל־אביב לא נמכרה, עד כמה שאני יודע. אני לפעמים אפילו משתמש בה."

ליאור בן ה־27 מתייחס בקלות, ובשאנונות רבה, לשמועות על ירידת הוריו מהארץ. לחבריו אמר: „אפילו אם ההורים שלי עזבו את הארץ, מה האסון? זו מדינה חופשית. כל אחד יכול לעזוב, ולגור איפה שהוא רוצה. אם אמא ואבא רוצים להתעסק עם העניין של הגורו, יבושם להם."

אך כדי להבין את הזעזוע העמוק שגרם לכל מי שהכיר את נינה ויחיאל די־נור, לכל מי שקרא את ספריו של האיש — ומי בארץ לא קרא לפחות אחד מהם? — לכל מי ששמע בשידור הישיר את דבריו של ק. צטניק במישפט אייכמן, או קראם בעיתונים, צריך להכיר את תולדותיה של מישפחה זו — תולדות רצופים סבל ויגון, טרגדיה יוונית במהדורה יהודית, מעין סמל לקורותיו של העם.

הצלה בכוח האהבה

יחיאל די־נור נותר בחיים, כשהוא נפלט מאושוויץ בכוח יצר־קיום על־אנושי. „כאשר היינו כולנו עירומים ועוברים על־פני הרופאים שערכו את הסלקציה," סיפר פעם, „הייתי מביט להם ישר בעיניים. לא כפוף ושפוף, לא מדדה כשפני כבושות באדמה — אלא מביט להם ישר לעיניים. ובמבטי הייתי מכניס את כל החלטתי לחיות. את כל השבועה לגבור על אושוויץ."

אולם פעם אחת בגדה בו השבועה. רופא־המוות יוזף מנגלה לא התבונן באותו רגע בעיניו של ק. צטניק אלא בגופו, גל־עצמות מזה־רעב, וקבע את גורלו לשבט — לרשימת המובלים למוות.

כאשר פרקו קלגסי הנאצים את המשאית שעליה הועמס די־נור, ליד פתח תאי־הגאזים, לא נמצא הוא בין המורדים ממנה. הוא הסתתר בארגז־פחמים שהיה מונח ב־משאית, וניצל.

עם תום המילחמה, לאחר גילגולים בכל רחבי אירופה, הגיע לארץ כשהוא מחוסף כחייל בריטי. משך שבועות ארוכים היה ביתו ספסל בשדרות רוטשילד בתל־אביב. ככר למראשותיו שימשו לו דפים תלושים שעליהם השלים את סיפרו סלמנדרה, ספר שאת כתיבתו החל עוד במחנה־הריכוז.

מאוחר יותר הירשה לו המו״ל רבניצקי, בעל הוצאת־הספרים דביר אשר הוציא את סלמנדרה לאור, להשתכן במרתף ביתו, אשר שימש כמיקלט.

די־נור הסתגר בארבע האמות של המרתף־מיקלט כשהוא מתחנן, בדרכו האילמת, בפני העולם כולו כי יניחו לנפשו ולבתי־בתו. בעוד שאר האודים המוצלים של שו־את אירופה ביקשו לשכוח ונלחמו להיסתדר, להקים בית חדש ולמצוא חמימות מישפחתית, ביקש די־נור רק להתנזר, להסתגף, לזכור ולהזכיר, לקרוע את מסך האדישות שאיים — ומאיים — לרדת על הנוראה בשואות. לשם כך הוא הסתתר בספריו מאחרי השם ק. צטניק*, שם שהיה עד למישפט אייכמן כמעט סוד־מדינה, ואת זהותו האמיתית ידעו רק מקורביו הסיפרותיים של די־נור.

יש להניח כי היה מצליח בהגשמת דרך־החיים שבה בחר, לולא שני גורמים: סלמנדרה, ונינה אשרמן. אי־אפשר היה להטיל לחללו של עולם מיטען חומר־נפץ מרסק מסוגו של סלמנדרה, ולבקש מן הערולם כי יתעלם מזהותו של מטילו. מכל רחבי תבל החלו מגיעים להוצאת־הספרים דביר מיכתבים מסופרים ואישי־רות, ממלכים, רוזנים ומדינאים אשר הודו לסופר האלמוני ובירכו אותו.

נינה אשרמן היתה אף היא אחת מקוראות סלמנדרה. היא היתה זו אחת מנערות

* קאצט: קיצור מקובל למונח „מחנה־ריכוז" בשפה הגרמנית.

* ליאור טוען לגבי הוותק של מישפחתו בארץ. נינה היא אומנם ילידת הארץ ואמה, מלכה, אף היא ילידת הארץ, אך הוריה של מלכה, משה־שמואל ואסתר וילנו, נולדו שניהם בווילנה, כך שנינה די־נור היא דור שני בילבד בארץ.

הזוג בצעירותו נינה ויחיאל די־נור באחד ממסעותיהם לחו״ל, בשנת 1958. באותה תקופה היתה עדיין מישפחת די־נור מאוחדת. נינה ויחיאל וילדיהם, דניאלה וליאור, התגוררו באותו בית. היום לאחר משבר שבעיקבותיו התפרדה המישפחה, החליט הזוג לנסות שוב — הפעם בהודו.

במדינה

(המשך מעמוד 16)

למיבצע־סיני הרה־האסונות של אוקטובר 1956.

עולם יהדותי. הדבקת שמות־תואר ל־גוף מדיני היא שיטה אופיינית של שיטפת־מוח. המציא את השיטה יוזף גבלס, שר־התעמולה של אדולף היטלר, שדגל בעיק־רון כי אפשר לטמטם גם את הציבור ה־נאור ביותר על־ידי חזרה אינסופית על כמה מילות־מפתח רגילות.

הנהגת שיטה זו בישראל, אחרי תריסר שנים של דיווח עיתונאי חופשי, מעידה על הידרדרות מוסרית ואינטלקטואלית. היא מטשטשת את המציאות המדינית שבה צרי־כה ישראל לפעול (ראה הנדון). מעמיקה את התהום בין ישראל לבין יהדותיה ב־מערב, ויוצרת אקלים רוחני שיהווה, כשל־עצמו, מיכשול בדרך לשלום.

גרוע מכל: הסיכת הפוליטיקה לעולם של שדים ורוחות מוציאה אתה מתחום החשבון ההגיוני, ומעבירה אותה לעולם מאגי, ילדותי, שבו מתקבלות החלטות ריג־שיות ובלתי־רציונליות.

אמר השבוע פקיד במישרד־החוץ, המס־תייג מכיוון זה: „במוקדם או במאוחר יהיה צורך לשבת עם ‚כנופיות אש"פ' בז'נבה. איך תסביר זאת אז הממשלה ל־ציבור?"

ביניהם הודיעו שידורי־ישראל ביום השני בבוקר, כי חברות מועצת־הביטחון החליטו שהיו"ר התורן, שהוא הנציג ה־סובייטי, יזמין את נציג „כנופיות אש"פ" לישיבת המועצה בחודש ינואר.

הטימטום הגיע לשיאו.

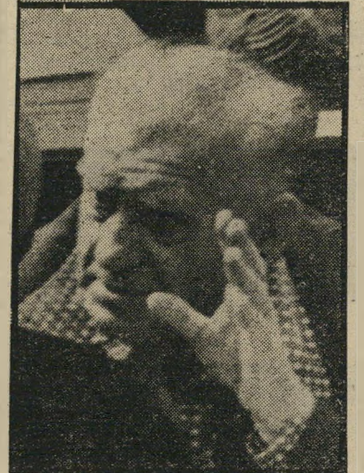
ממשלה

שר העבודה המלוכלכת

משה ברעם מאיים בסנקציות נגד ערביי ישראל

משה ברעם גולד, כידוע, לחיתת שר־העבודה. כשהועלתה האפשרות להעבירו לתפקיד אחר, הוא הציב אולטימטום: או מישרד־העבודה, או שהוא פורש ביכלל. למי שתמה מדוע רואה ברעם במישרד־העבודה את ייעוד חייו, הוא נתן את התשובה, השבוע, בעצמו — זהו המישרד המאפשר לו לעשות את העבודה המלוכ־לכת, של איום ברוטאלי חסר־תקדים על חלק מאזרחי ישראל.

ברעם ביקר השבוע בנצרת, ערב הבחי־רות לעירייה המקומית. הוא הופיע שם

שר־עבודה ברעם
ברעם ממציא עם

לא כעסקן מיפלגת העבודה כי־אם כשר־העבודה, והדברים שהיו בפיו לא היו מרומזים או מהוקצעים. הוא דיבר ישר לעניין:

„ממשלת־ישראל תצטרך לשקול מחדש את עמדתה כלפי ערביי ישראל, אם ערביי נצרת ינחילו ניצחון לרק"ח בבחירות. אינני חושב שמדינת־ישראל תוכל להת־חשב בעיר שבראשה יעמוד מי שיכול להיות סוכן של עראפאת!"

מעולם לא העז שר בממשלת־ישראל להשמיע איומים כה מפורשים, בתוקף תפקידו, כדי להשפיע על תוצאות ה־בחירות. כי משה ברעם אומנם מוכן ל־דמוקרטיה, אך רק בתנאי שיצביעו בעד מיפלגתו. אבל אם יצביעו תושבי נצרת, חלילה, בעד רק"ח, הוא מתכוון להעניש לא רק את תושבי העיר הזו, אלא את כלל ערביי ישראל.

„עם מוסלמי ועם נוצרי." מדוע בחרה הממשלה דווקא במשה ברעם לומר דברים מפורשים אלה באחני תושבי נצרת?

אין זה מפני שהוא דובר ערבית רהוטה. הוא בקושי שולט בעברית. אין זה גם בשל כושר־השיכנוע או בוכות האינטלי־גנציה הטיבעית שלו. בנצרת, גילה ברעם את בורותו באחוזי כל. כאשר המציא שני עמים חדשים. הוא דיבר שם על „העם המוסלמי והעם הנוצרי" הישבים זה בצד זה בנצרת.

אבל אין זה משנה מה אומרים — חשוב מי הוא האומר. כאשר אימים גסים כאלה יוצאים מפיו של שר־העבודה, יש להם רק פירוש אחד: אם בוחרי נצרת לא יצביעו כפי שרוצה שר־העבודה, הוא עלול לשקול מחדש את זכותם של ערביי ישראל לעבוד בה.

מיפלגות

מעידה בוועידה

החישג חגדוד ביותר של ועידת המיפלגה הליברלית — היה שינוי חוקי המתימטיקה

האמבוש הוכן לפי כל כללי הטאקטיקה הצבאית. שח"כ יצחק מודעי, סגן־אלוף במילואים, ודאי מודע להם. שעה שמני־היגי המיפלגה הליברלית ועסקניה, עסקו במשך שלושת ימי ועידת המיפלגה בבע־יות גשמיות, שנועדו להסדיר את חלוקת הכיסאות בכנסת הבאה, הכינה חבורת הגיצים מאחרי־הקלעים את המארב ה־רציני.

בליל־השימורים של סיום הוועידה, קרוב לשעה שתיים בלילה, נאלץ היה ראש עיריית תל־אביב, שלמה („צ'יצ'") להט, לנטוש את ניהול הדיונים, כדי להתכונן לטיסתו לארצות־הברית, שנועדה לשבע בבוקר. את מקומו תפס ליד שולחן הנשי־אות, סגנו בעירייה ואיש סיעתו במיפ־לגה, יוסף שיפמן. בניגוד ל„צ'יצ'" הין־נה, שיפמן הוא נץ מופלג. כך יכול היה לתת את ידו מעל שולחן הנשיאות לקוש־רים שמלמטה.

כי באותה שעה עזב את הוועידה לא רק „צ'יצ'", גם מרבית 751 הצירים נטשו. היה זה אחרי שכל ההחלטות החשובות של ועדת ההחלטות של הוועידה הועמדו להצבעה. הצירים המותשים לא ידעו ברי־בם, שלפי חוקת המיפלגה מותר להעלות להצבעה בתום ההצבעה על ההחלטות, גם את ההסתייגויות.

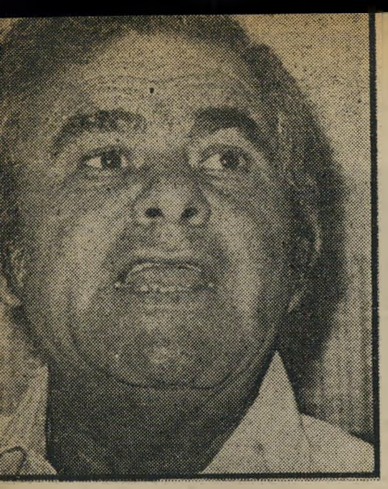
ואז, כשבאולם הוועידה נותרו פחות מ־250 איש, הועלתה ההסתייגות של ח"כ ידידיה בארי, שהיתקבלה ברוב גדול של הנוכחים וחישוותה למיפלגה הליברלית תדמית ניצית מובהקת, בניגוד לזו שניסו ליצור לה מנהיגיה.

היתה זו הסתייגות, שעל פיה מתנגדת המיפלגה לנסיגת צה"ל מאיזה שטח המוח־זק בידיו, לפני חתימת שלום רישמי.

בחירות מזוייפות. אפילו מתכנני האמבוש, ח"כים פסח גרופר, יצחק מודעי וידידיה בארי — ראשי הניצים של ה־מיפלגה הליברלית, שיכלו בשקט לחתום על המצע הרעיוני של חרות — הופתעו מהקלות ומהרוב בה התקבלה הצעת בארי. מודעי מיהר להסיר שורה שלמה של הס־תייגויות נוספות שהכין, למיקרה שהצעתו של בארי תיפול.

למחרת יכלו הניצים הליברלים לעלוז ולהצהיר קבל כל: הרוב במיפלגה הלי־ברלית הוא ניצי. היה זה כמובן להטוט מתימטי. כי מבחינה מעשית הצביעו בעד הצעת בארי רק כ־20% מצירי הוועידה, שיצרו רוב מיקרי. אבל רוב הוא רוב.

אלא שלא היה בכך כדי להפתיע. מרא־שית הוועידה הפך שינוי חוקי המתימטי־קה לנושא העיקרי בה. ההחלטה הניצית לא היתה מועברת, לוליא תמכו בה נצי־גי איגוד העובדים במיפלגה, שנטלו חלק בקשר. אלה היו מיוצגים במועצת הוועי־דה בשיעור של 24%, למרות שבבחי־רות שנערכו לוועידה לא קיבלו בסיכום ארצי יותר מאשר 15%.

מנהיג־עובדים רכטמן
מקל בין הגלגלים

אנשי איגוד־העובדים של המיפלגה הלי־ברלית הם קליקה סגורה, המנהלים את איגודם כאחוזה פרטית. כוחם בכספי המס־הפוליטי, המועבר ישירות אליהם מכספי ההסתדרות והם עושים בו כרצונם. בעבר זכו לייצוג בשיעור של 24% במוסדות המיפלגה, בעיקר בשל הסכמים בין הגו־פים האינטרסנטיים השונים המרכיבים את המיפלגה.

ירידה בייצוגם, בהתאם לתוצאות הב־חירות, היתה מסכנת את מיספר הנציגים שהם מתכוונים לתבוע לאנשיהם ברשימת המועמדים לכנסת הבאה. לכן הפעילו רא־שי האיגוד, שמואל רכטמן, נחמני ורנר, מסע של לחצים, איומים והפחדות נגד ראשי המיפלגה, כדי שיישמר להם כוחם הפיקטיבי.

תחילה איימו לפוצץ את הוועידה בליל פתיחתה, כאשר יגלו מעל במת הנשי־אות, לעיני אורחי המיפלגה, כי הבחי־רות שנערכו לוועידה בפתח־תיקוה היו מזוייפות. ראשי המיפלגה פחדו פחד מוות משערורייה כזאת, הלכו לקראת ראשי אי־גוד העובדים.

פרישה בטריקה. לאחד מראשי ה־איגוד ניתן תפקיד יו"ר הוועדה המינ־הלית, שלא היה מגיע לו. מיספר צירי מועצת הוועידה הועלו מ־386 ל־411, כדי להגדיל את ייצוג איגוד־העובדים במו־עצה מעבר לכוחם בוועידה.

בשלב מסויים, כאשר אנשי הגוש־המר־כזי השולט במיפלגה סירבו להיכנע לתכ־תיבים של אנשי איגוד־העובדים, הם החלו במסע הפחדה. הם העלו כנושא לדיון את ההצעה להתאחד עם תנועת־החרות.

ראשי המיפלגה לא היו מעוניינים ב־דיון פומבי בנושא זה, שעלול היה לקלקל את יחסיהם עם ראשי תנועת־החרות. הם מיהרו להיכנע לדרישות איגוד־העובדים, ושמואל רכטמן, ראש עיריית רחובות, הסיר בתמורה את ההצעה להתאחד עם חרות, שלא היתה אלא מקל בגלגלי מר־כבת המנהיגות.

מילחמת־העצבים של אנשי האיגוד ב־מנהיגות נמשכה לאורך כל ימי הוועידה. כאשר הועלתה ההצעה לבטל את ועדות־המינויים במיפלגה, ולבחור את כל מוע־מדי המיפלגה לכנסת בבחירות חשאיות של המרכז, איימו אנשי איגוד־העובדים שוב לפוצץ את הוועידה. היה ברור להם שבבחירות חשאיות ייוצגו בהתאם לכוחם האמיתי, בעוד שלהם יש תוכניות להחד־דיר לכנסת הבאה לפחות שלושה מאנשי־הם, במקום האחד, ליאון דיציאן, המייצג אותם עתה.

מי שנחלץ לעזרתם היה מנהיג המיס־לגה הפורש, ואיש האיגוד לשעבר, הדר אלימלך רימלט. כדי למנוע את פיצוץ הוועידה על רקע שיריון מקומות על־ידי ועדת־מינויים, הציע רימלט הצעת פשרה: הוועידה תתכנס בעוד ארבעה חודשים כדי לדון שוב על הצורה בה ייבחרו מוע־מדי המיפלגה לכנסת באופן חשאי.

למעשה היה בפשרה זו משום דחיית ההצעה לביטול ועדות־המינויים. אבל אנ־שי איגוד־העובדים לא גמלו למנהיגם לשעבר, אלימלך רימלט, באותה מטבע. בניגוד לתפיסות היוניות מרחיקות הלכת שהעלה רימלט בוועידה, הצביעו אנשי איגוד־העובדים של המיפלגה יחד עם ני־צי המיפלגה. הם התגלו כחבורה הימנית הקיצונית ביותר במערך הליברלי.

לאלימלך רימלט נותר רק לציין את פרישתו ממנהיגות המיפלגה, בעזיבת הוועידה באופן הפגנתי תוך טריקת־דלת.

בגד אושוויץ

הסמל המלווה את תולדות מישפחת סופר־השואה. בתמו־נה: כשהוצג לפני ק. צטניק במישפט אייכמן.

שאצבעותיה של נינה נגעו באלה של יהיאל דיי־נור.

לאחר שנכנסו, החליט לסק כי יד הגו־רל היתה בפגישתם המיקרית של נינה ודי־נור ליד דלת דירתו, והוא גילה לה את הסוד השמור. „זהו הסופר שאת כל־כך מחפשת," אמר לה. ניגה שלחה לעבר די־נור מבט נוסף, ארוך יותר, והחלטתה הת־חזקה: „הוא יהיה בעלי."

מחיר כבד

קשה ליתאר ניגודי־אופי חריפים יותר מאלה שהיו בין בת־הפרופסור הצעירה, הקלילה, החברותית בת ה־19, אשר העתיד שלפניה זהר בהבטחותיו, לבין איש־העבר בעל העיניים הכבויות, אשר כל מי שהתבונן בהן ידע, כי בעליהן עדיין שם, במקום הנורא ההוא. די־נור ניראה זקן ב־הרבה מ־28 שנותיו.

אמה של נינה, מלכה אשרמן, רצתה ב־חתונה מפוארת, כיאה למעמד המישפחה ולנוהגה. היא השתוקקה שחתונת בתה תהיה לשיחת־היום בקרב העילית החברתית של

(המשך מעמוד 28)

איך הוציא דון מנטש רבע מיליון ל"י מהעשירים האמיתיים

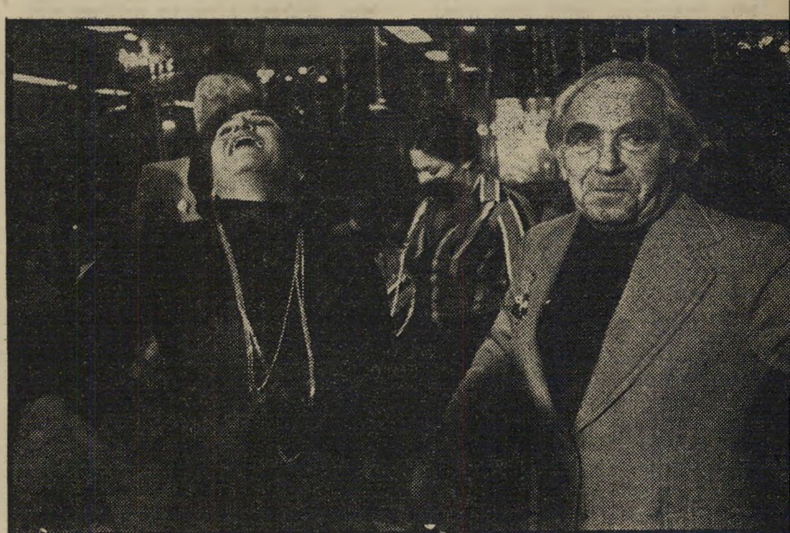

פאפיון הקבלן הירושלמי ג'קי גילעדי רוקד ריקוד חנוכה. את עניבת הפרפר (הפאפיון) האדומה שענד לכבוד הנשף, העמידו למכירה פומבית. זכה בה מנטש עצמו, תמורת סכום של 1500 ל"י.

ניני צרפתי, הלא היא אשתו של מנטש, מנשקת את בעלה בנשף החנוכה המסורתי שערך. ניני, שהיא אשתו השנייה של מנטש, היא בעלת מיפעל לייצור ביגדי־ילדים שלבעלה אין בו חלק. מרווחיה במיפעל זה העלתה ניני עצמה תרומה נדיבה למגבית שערך בעלה.

כ' שרצה יכול היה לראות בחגיגה את המשך חגיגות סרטי חסנדק.

כמו בחגיגת החתונה שבסנדק חלק א', או מסיבת הקוקטייל עד חוף האגם שבסנדק חלק ב', היתה גם חגיגת החנוכה שערך בשבת האחרונה מרדכי (״מנטש״) צרפתי, ספוגה בשימחת־חיים עממית אמיתית ומאופיינת בקהל המעורב שלה.

זה לצד זה סעדו שם, פוליטיקאים ואנשי־שררה לצד רוכלים בשוק; קציני־צבא ומישטרה בכירים לשעבר רקדו יד ביד עם קבלני־בניין ועבודות־עזר; רוסאים, עיתונאים ואמנים שמחו עם בעלי־מיסעדות, חקלאים, אנשי־עסקים וסתם עמך. וכולם יחד עוד נהנו לשלם עבור התענוג הזה בסכומים לא מבוטלים שנועדו כתרומה לבית־החולים שיבא בתל־השומר.

אבל יותר מאשר היתה זו חגיגת־צדקה לאיסוף תרומות, היתה זו הפגנת־כבוד לאיש שמאחרי החגיגה: מנטש. כמעט כל

הסנדק

הורה פילץ בונה התחנה המרכזית ודיזנגוף סנטר, הקבלן אריה פילץ, בעת ריקוד הורה בחגיגה העממית של מנטש. פילץ הסתפק בתרומה בסך 5000 ל"י, אבל הדביק עוד כמה הרצלים וביאליקים לרוקדי הריקודים.

צמוד וחדוק רוקד בעל־המועדונים שימשון דנוך עם רעייתו חנון אבוהב שר שירי חנוכה.

הרצל על המצח מיצחו שטרות כסף. משמאל: בתו של מנטש ואורחת מצמידות שטרות לרוקדים.

ספו רומנו, מחפקידים חבכירים של בנק דיסקונט, רוקד סולו ריקוד יווני, כשחחוגגים מדביקים אל

של מדינת ישראל?

אלה שנטלו חלק במסיבה המסורתית, כו־לל שר־הביטחון שמעון פרס, עשו זאת כדי לחלוק כבוד לאיש שבשעתו הדביקו לו את התואר „הסנדק הישראלי.“

אלה שעשו זאת רצו לגגות ונמצאו מברכים. כי מאז, הפך התואר הסנדק ב־חוג מכריו וידידיו של מנטש לתואר של כבוד. גדי יגיל, שהינחה את נשף הצדקה של מנטש, יכול היה אפילו לחקות את דמותו של מרלון ברנדו בתפקיד דון קורליאונה איש המאפיה השולח ברכה ל־עמיתו מנטש, כשכל המסובים מתמוגגים מרוב נחת ומתפקעים מצחוק.

סוד כוחו של מנטש, מנהיגה הבלתי מוכתר של העדה היוונית הקטנה של תל־אביב, בלתי ניתן להגדרה. במיקצועו הוא בסך הכל שותף בחברות של מגופי הרמה, המופעלות בידי סבלים סלוניקאים, פועלי־נמל לשעבר. אבל טיבו האמיתי של האיש, שהפך אותו לדמות ציבורית, טמון אולי במונח — עושה טובות. הוא עושה טו־בות לכל — לנצרכים ולאנשי־שררה, לנכ־בדים וגם לכאלה שירדו מדרך הישר והוא רואה את חובתו להחזירם למוטב.

בזכות עשיית הטובות שלו יש למנטש אינסוף של ידידים וקשרים. וכאשר הוא פונה אליהם בבקשה — קשה למצוא בהם אחד שירשה לעצמו לסרב לו. וכך, יכול מנטש לפנות אל בעלי אולם החגיגות דליה, ולבקש מהם שינדבו מישתה כיד המלך ל־600 קרואים ולהיענות ללא נידנוד עפ־עף. הוא יכול ללחוש רק מילה על אוזני אמני צמרת כמו גדי יגיל, או שלישיית הגשש החיוור, כדי שאלה יופיעו חינם במסיבה שלו. ומספיק בעובדה שהוא ה־מארח, כדי שהעשירים האמיתיים של יש־

צילומים

אילנה בן־ארי

ראל — שמנטש מכיר אותם טוב יותר מאשר שילטונות מס־ההכנסה — יתרמו תרומת ביד נדיבה ובנפש חפצה למטרה שמנטש רוצה ביקרה.

הפעם — זו השנה השנייה — היתה המטרה סיוע לבית־החולים תל־השומר, בעזרת מה שכונה בפי מנטש „ערב של אחווה בין הבוזוקי והסירטאקי.“ ומי שלא היה בערב זה, החמיץ חווייה אמיתית. כי מילבד השימחה הבלתי רגילה שאחזה ב־קרואים, היה זה שיעור מאלף בשיטות התרמה.

זה התחיל כבר בכניסה, כששורת נע־רות חינניות, שניצבה מאחורי השומרים החמושים, שחופקדו על ביטחון הקרואים, התרימה את הנכנסים תמורת בובות־צמר

(המשך בעמוד 26)

הגאברנר מנטש מארח את שר־הביטחון שמעון פרס, שהיה אורח הכבוד במסיבתו. ראש־הממשלה, יצחק רבין, שהבטיח להיענות להזמנת מנטש, לא בא. מאחוריו מנטש נראים ג'קי גלעדי ובעל המסעדה ציון לוי.

מלך השוק יעקב יחזקאל (משמאל), מלך השוק הסיטונאי של תל־אביב, מסב אל השולחן, שטה שיועץ ראש־הממשלה למילחמה בטרור, אלוף (מיל.) רחבעם („גאנדי“) זאבי, יוצא במחול עם אשתו של מנטש, ניני.

מפקד המישטרה יעקב קנר, מי שהיה בעבר מפקד מישטרת מחוז תל־אביב, וכיום בעל חברת־בלשים פרטית, מתחבק עם ד"ר רזון, שותפו של מנטש בחברת־המנופים, כשיד אלמונית מדביקה אל מיצחו שטר.

חלק ג'

(המשך מעמוד 19)

כחול, השקיעה עוד 5%. גיבעוני מסר כי תוצאות ההשקעה הזו היו הפסדים של 60 אלף לירות.

מפיק ההצגה, יעקוב אגמון, הגיב באומרו כי גובה ההפסדים המדוייק ניתן לבדיקה אצל רואה־החשבון המיוחד של הצגה זו, שלום רונאל.

מי הם הבעלים

רכבן "רמתם" זו, העושה רווחים מחנויות פטורות־ממכס ומשקיעה השקעות מפוקפקות, שייכת לבעלים הבאים: 47.5% לאוניון ישראל־שווייץ (היינו, בחלקים שווים לאילן־כוח שהיא מפא"י ול־טיבור רוזנבוים אסטבלישמנט, ב־5% לראש שירותי־הביטחון הכללי לשעבר עמוס מנור, שמכר את חלקו בחברה לפני כמה חודשים ב־700 אלף לירות, והיתר לשתי חברות: ניצה החזקות, ובופימור החזקות.

בימים אלה הוציא בית־המישפט בז'נבה את חברותיו של רוזנבוים למכירה. בין החברות גם אלה הרשומות בלוכסמבורג ובוואדוץ, והשולטות בחברות ישראליות. והנה, ברשימת החברות מופיעה חברת טיבור רוזנבוים אסטבלישמנט, בעלת מחצית אוניון ישראל־שווייץ, ומופיעה גם חברת ניצה החזקות. לא מופיעה חברת בופימור, והיא אינה של רוזנבוים. יש שם חברה ושמה רמתם, ובה לרוזנבוים מחצית, באמצעות שתי חברות ואדוציות; למפא"י רבע באמצעות אילן־כוח, ועוד רבע שייך לחברת בופימור שפורמלית, בעליה אינם ידועים.

אולם בחינת המנהלים ברמתם מסייעת לחשוף את המיסתורין. גיבעוני מייצג את בופימור, רוזנבוים עצמו מייצג את ניצה, עשהאל את רוזנבוים אסטבלישמנט, ושמואל ארנר את אילן־כוח.

גיבעוני, גיזבר המשביר המרכזי לשעבר ואיש האמון והעסקים של מפא"י ורכטר, מייצג את בופימור, שבית־המישפט בשווייץ מצא כי אינה שייכת לרוזנבוים. המסקנה היחידה: בופימור היא חברה של מפא"י, הרשומה באופן בלתי־חוקי.

תמונה דומה עולה מבחינת חברה אחרת של מפא"י ורוזנבוים, גל־כחול. בעלי־המניות בחברה זו הם המפיק דויד גולד־שטיין, אילן־כוח וניצה החזקות. המנהלים הם דויד גולדשטיין, שמואל ארנר בשם אילן־כוח, ואליהו גיבעוני בשם ניצה של רוזנבוים. אגב, משך פרק־זמן מסויים היה בעל־מניות ומנהל בחברה גם עורך־הדין משה שליט, שהיה היועץ המישפטי של סולל־בונה וידידו של צבי רכטר.

מה לשאול את רכטר

אילו היו למישטרת ישראל חקשרים שיש לכתב העולם הזה, היתה בוודאי יכולה להשיג את החומר על בופימור, כפי שהשיג הכתב את החומר על ניצה החזקות. למרות שחברה זו, ניצה, רשומה בלוכסמבורג, קיבל הכתב מיסמכים פנימיים של החברה לגבי עסקיה בעבר. עת היתה מיסגרת עיקרית לפעולות רוזנבוים עם מפא"י בישראל.

החברה נרשמה בלוכסמבורג ב־1968, בהון זעום. מנהליה הרשומים הם טיבור רוזנבוים ועוזרו, אברהם רימר. מאזנה לסוף 1970 מראה על רווח מצטבר של 40 אלף דולר, מהם חולקו 35 אלף דולר כדיבידנד.

נתון זה חשוב, כי חברת בופימור של מפא"י הרוויחה אותו סכום בדיוק, והדבר נותן תמונה על הכנסותיה של מפא"י מחברה לוכסמבורגית זו. בהנחה כי הרווחים היו זהים מדי־שנה, שכן נבעו ממונופול שנתנה מפא"י לרמתם על החנויות הפטורות־ממכס, הרי שהיו לה בחו"ל הכנסות שוטפות, פטורות ממס, של 25 עד 40 אלף דולר לשנה.

אלה הם העסקים שבגינם עשה רכטר טובות לרוזנבוים, והסתבך. אם יקראו חברי ועדת־הביקורת של ההסתדרות דברים אלה, אולי יידעו מה לשאול את רכטר.

בראזיל הצביעה בידיה נגד הציונות באו"ם -

רקדניותיה מצביעות בחזה חשוף למען ישראל

שדים ציוניים

ריקוד הליכוד

ריקוד־האהבה האקרובטי של צמד כוכבי הלהקה, יארה ופלשת, מסתיים במעין מישגל פולחני אמנותי. גופו האתלטי החטוב של פלשה, עושה לצופות מה שהעירום הנשי עושה לצופים.

עם רב ערב, באיצטדיון יד־אליהו בתל־אביב, עורכות תריסר נערות חטובות להפליא, מיפגן מיוחד במינו של הזדהות עם הציונות. הן עולות על הבמה עירומות למחצה, מנענעות את שדיהן הזקופים והשחומים לקצב התופים, ויוצאות בריקודים קמאיים, כשהן מקפיצות מכיסאותיהם את הצופים באיצטדיון.

עם אמא

פיפי דה־סילבה בת ה־17, מופיעה בלהקה יחד עם אמה, דלילה דה־סילבה בת ה־31, שהיא הזמרת של הלהקה. פיפי הצעירה הצטרפה אל הלהקה לאחרונה.

מיפגן החזות המרהיב לא היה מתפרש כהפגנת הזדהות עם הציונות, לוליא היו החזות שייכים לרקדניות הברזיליות שבלהקת בראזיל־טרופיקל, המבקרת עתה בארץ. בראזיל אומנם הצביעה באו"ם בעד ההחלטה המגנה את הציונות, והפכה בכך לאוייבת ישראל רישמית. אבל רקדניות

הלהקה, כמו רקדניה, ממהרים להדגיש כי הם אינם מייצגים את האינטרסים של מישרד־החוץ הבראזילאי. להיפך. כאשר תיכנן האמרגן היהודי יליד אוסטריה, מיקו אשכנזי, להוציא את הלהקה לסיבוב הו־ פעות בעולם, לפני ארבע שנים, התנגד לכך מישרד־החוץ נימרצות.

כנראה שראשי המישרד סברו כי ה־ להקה עלולה לפגוע בתדמיתה של ברזיל כארץ הסמבות והקרניבלים. שכן הלהקה אינה רוקדת ריקודים ממוסחרים, אלא ריקודי פולקלור המייצגים את התפתחות הציביליזציה בבראזיל. משום כך ניכללים גם שני ריקודי־עירום בתוכניתה, לא כ־ סממן מיסחרי אלא כריקודים אוטנטיים. האחד מהם נועד להצביע על ייחוסם של הרקדנים, אנשי באהייה שבמזרח בראי־ זיל, כצאצאי עבדים שהובאו מאפריקה. השני הוא ריקוד פולקלוריסטי של שבטי

הפאגודה

תילבושת דמויית־ פאגודה, אחת מתיל־ בושות־הפאר של הקרניבל בריו, מוצגת על־ידי אחת מבנות להקת **בראזיל־טרופיקל**, במיפגן של תילבושות הקרניבל, אשר שוויו מגיע לכמה מיליוני לירות ישראליות.

בנות באהייה

רקדניות **בראזיל־טרופיקל** מזנ־ קות אל הבמה בחזות חשופים, בריקוד שנועד להפגין כי מוצאן מאפריקה. בנות באהייה, המחוז המזרחי של ברזיל, טוענות כי גופן השחום מעיד על כך שהן נימנות עם צאצאי העבדים שהובאו לברזיל מ־בשת אפריקה, לפני שבע דורות, על־ידי סוחרי־עבדים פורטוגזיים.

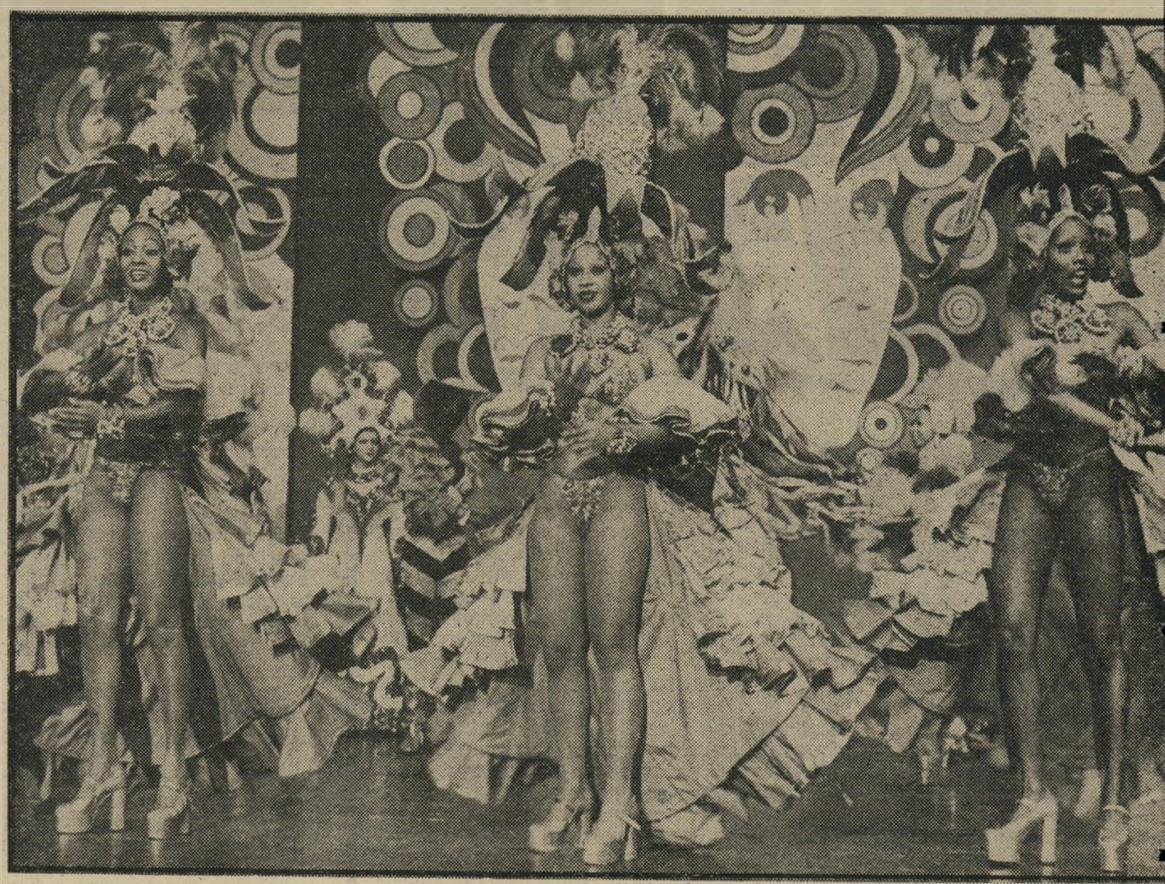
האינדיאנים הפרימיטיביים שבאמזונס.

למרות ההתנגדות הרישמית יצאה ה־ להקה לסיבוב הופעות ברחבי העולם, הנמ־ שך עד היום. כדי לשמור על הקשר עם הבית, מוטסים בכל פעם שניים מאנשי הלהקה לבראזיל, לחופשת מולדת קצרה.

ערב צאתם לישראל, כאשר הופיעו ב־ תיאטרון בובינו בפאריס, הם קיבלו מכ־ תבי איום מאירגון־טירור פלסטיני, בו הוזהרו כי יתנכלו להופעותיהם אם יממשו את תוכניתם לבקר בישראל. גם תדמיתה של ישראל כארץ השרויה במצב מילחמה, לא סייעה להתלהבותם לבקר בה. למדות זאת, כאשר הועמד הענין להצבעה, תמ־ כו רוב אנשי הלהקה בביקור בארץ. אפי־ לו אם לא היה זה אקט ציוני, אלא תוצאת עובדת היותם של אנשי הלהקה קאתו־ לים, שהשתוקקו לבקר במקומות הקדו־ שים, אפשר לקבל אותו בתור שכזה.

מה עוד שבישראל, הכירה בהם סוף־ סוף גם ממשלתם. בכל המדינות בהן הו־ פיעו, הם הוחרמו על־ידי שגרירי בראי־

חץ וקשת

בידיה של הרקדנית הבאהיאית לי־דה, בעת ריקוד פולקלור אינדיאני עתיק, המשקף את ההווי והמסורת האינדיאניים.

זיל. בישראל, לא רק שהשגריר הברא־ זילאי בא להופעתם, אלא שהוא גם ניגש לברכם וללחוץ את ידיהם. או פלא שהם ציונים ?!

הצילומים: יעקב כץ „ישראל־סאן".

בראזיליה קארניבל

התילבושות הססגו־ ניות בהן מופיעות בנות ברזיל בקרניבל, מודגמות על־ידי רקדניות להקת **בראזיל־טרופיקל** במופע הסיום שלהם, המרהיב ביופיו ובעושרו. התיל־ בושות הנוצצות, כוללות גם כובעי־ענק, שכמה מהם מיתמרים לגובה של מטר ויותר. הבגדים לעומתם קצרים וקלים יותר.

(המשך מעמוד 23)

יוזמיות קטנות, שניתלו על דשי בגדיהם.

אחר־כך, בין מנה אחת של סעודת הערב הדשנה לחברתה, החלו הריקודים היווניים הסוחפים, שעיקרם הדבקת שטרות־כסף ל־מצחי הרוקדים, זכה להסתערות של תור־מים, שהדביקו נשיקות בלחייו ושטרות־כסף במיצחו. בתום הריקודים היתה הריצ־פה מכוסה כולה בשטרות כסף, הרצלים וביאליקים בעיקר, שנאספו לשק התרו־מות.

■ ■ ■

ך תרומות הגדולות באמת נאספו בשיטת המיכרז הסומב. כל מי שרצה להפגין את מידת הכבוד שהוא רוחש ל־מנטש, נתן למנחה גדי יגיל להכריז על תרומתו. וכאשר התרומה הזאת נעשית באוזני קהל המכיר את האיש ואת יכול־תו הכספית, הוא לא יכול להרשות לעצ־מו שתרומתו תתקבל בשריקות־בוז במקום מחיאות־כפיים.

וכך החלה תחרות התרומות. הקבלן אריה פילץ תרם חמשת אלפים לירות. מייד הצטרף אליו איש־הביטוח חנינא בי־דרמן ותרם חמישייה גם הוא. עובדיה וששון לוי, בעלי מלון שלום, לא יכלו לחוריד את הרמה, נתנו גם הם 50 הר־צלים. וזה היה גם הסכום שתרמו אליהו — מביטוח אליהו, או שותפיו של מנטש בחברת המנופים המרים.

אבל גם כאלה שאינם דווקא מיליו־נרים תרמו ביד נדיבה. יבואן הבשר נחמיה רוץ התרומות: „לצערי נמנע ממני להש־תתף בשימחתכם הערב. אני רוצה להע־ביר לכם, באמצעות נציב מס־ההכנסה יצ־חק מן, מיליון דולר. על החתום: מיכאל צור." היתה זו כמובן מתיחה.

■ ■ ■

ב שלב זה, כבר הסתכמו הכנסות ה־מגבית בסכום שהתקרב ל־200 אלף ל"י. אבל מנטש לא אמר די. אשתו ובנותיו סובבו בין הקרואים, ומכרו להם כרטיסי־הגרלה. על הבמה החל גדי יגיל, במכירה הפומבית שנועדה להיות ההצגה הגדולה של הערב.

מי שמשתתף במכירה הפומבית אצל מנטש, צריך לדעת מראש שהוא עושה זאת לשם ההצגה ולא כדי לזכות בחפץ העומד למכירה. זוהי כבר מסורת, שזה המצליח לקנות משהו במכירה הפומבית, חייב לת־רום ולהחזיר את רכישתו לכרוז, כדי שזה יעמידנה למכירה נוספת.

את ההצגה התחיל מנטש עצמו. גדי יגיל העמיד למכירה את הפאפיון האדום של ג'קי גלעדי, קבלן ירושלמי עלין ש־הופיע לחגיגה כאילו יצא מתוך גאטסבי הגדול. המחיר ההתחלתי של עניבת ה־פרפר האדומה היה 50 ל"י. הסתבר שיש עליה הרבה קופצים — ולוא רק כדי שג'קי עצמו לא יראה אותה יותר. לבסוף זכה בה מנטש, תמורת תשלום של 1500 ל"י, תרומה לתל־השומר.

טבעת־יהלום, שתרמה חנות התכשיטים קאשי למכירה הפומבית, נרכשה ב־2500 ל"י, ע"י אשתו של הקבלן אהרון רובינ־שטיין, אבל נתרמה מיד שוב לכרוז, שמכר אותה בפעם נוספת. טבעת דומה נרכשה ע"י קצין־המשטרה לשעבר, יהושע וולפסון, בסכום של 1500 ל"י.

עוגות מרציפן נמכרו בסכומים של 500 ל"י, ונתרמו לחיילי צה"ל המאושפזים ב־מחלקת־השיקום של תל־השומר. אבל את ההצלחה הגדולה ביותר קצר ספר־הזהב של להקת הנשש־החיוור, עם הקדשות אישיות של אנשי הלהקה.

בחנות ניתן לרכוש עותק של ספר זה ב־40 ל"י. אבל אצל מנטש היה מחירו ההתחלתי 500 ל"י. ג'קי גלעדי העלה את המחיר ל־2500 ל"י ולבסוף נמכר הספר לרבקה נמרודי, אשתו של אספן העתיקות, אלוף־משנה לשעבר בצה"ל, בסכום של 5000 ל"י.

בשעות הקטנות של הבוקר עדיין היתה החגיגה בעיצומה. הנשש"ים מכרו מערכונים לפי הזמנה לכל חמרבה במחיר, והאיש המאושר ביותר, למראה הקופה הטופחת והולכת לא היה דווקא מנהל בית־החולים שיבא, הד"ר שני.

איש לא היה מאושר בערב זה יותר מאשר מנטש עצמו. הסנדק משכונת פלו־רנטין היה רחוק מלהיראות כדמות הקשוחה בת ניסו לצייר אותו. הוא הסמיק עד ל־תנוכי אוזניו לשמע כל מילת־שבח שחלקו לו. הזיע ממאמץ לשמח את אורחיו והיה נרגש עד לדמעות מהכבוד הכללי שחלקו לו.

הקבלנים הנותנים

קבלן הבניין אהרון רובינשטיין, מגדולי קבלני הבניין בארץ, בחברת רעייתו של הקבלן וחבר־הכנסת לשעבר אהרון גולדשטיין. השניים נימנו עם הסקטור הקבלני, שהיה מיוצג בהרחבה במסיבת־הצדקה של מנטש, שבה אספו תרומות לבית־החולים שיבא, בתל־השומר.

לחוביץ — אלף לירות; הרוקח בני וול־ברגר — אלפייה. חיים גמן, קבלן עבו־דות־העפר מאשקלון שתי אלפיות, ונערת־הזוהר לשעבר, שנישאה לאחרונה בארי־צות־הברית, הניח שקד אלפייה, אבל בדו־לרים. הקבלן רובינשטיין תרם שלוש אל־פיות ואילו אנשי צוות ד.י.ל., שעיסקי הבנייה שלהם נמצאים על סף התמוטטות, אחרי ששקעו בחובות של 30 מיליון ל"י, הצליחו לגייס ביניהם עוד אלף לירות לתרומה.

התחרות האמיתית בתרומות התחוללה דווקא בין שניים שלא נכחו במקום: הקב־לן בצלאל מזרחי, יזידו הטוב של מנ־טש, ואיש־העסקים שמואל שרון, הלוא הוא סמי פלאטו, שותפו של אריה פילץ.

מזרחי, השוהה בקופנהגן, הודיע במיב־רק על תרומה בסך עשרת אלפים ל"י. פלאטו הודיע אחריו בטלפון, כי הוא תורם 18 אלף ל"י. הידיעה על כך הועב־רה בטלפון לקופנהגן. בצלאל לא יכול היה להרשות לעצמו שתרומתו לא תהיה ה־גדולה ביותר, הורה להגדיל את הסכום שלו לעשרים אלף.

שותפיו של פלאטו לא נשארו חייבים. הם הודיעו בשמו של פלאטו כי הוא מגדיל את תרומתו ל־22 וחצי אלף ל"י. שמואל מקנזי, שותפו של מזרחי, הצהיר על 23 אלף ל"י וזכה באליפות בשמו.

אבל השימחה האמיתית התחוללה כאשר הקריא גדי יגיל את המיברק הבא במי־

מלכת היופי

שלומית נת באחד

מצילומי הדוגמנות שלה עוד לפני שנישאה.

מלכות במלכה

„אם תמשיך להיפגש עם שלו־מית גת, יפוצצו לך את הבית, יט־לו רימון לבית של שלומית, ואתם שניכם תסבלו!" סוכן־הביטוח דויד ידיד נדהם. דקות אחדות קודם־לכן הגיע למישרדו, שברחוב יבנה 16 בתל־אביב, גברתן גבה־קומה, וביקש בנימוס רב לשוחח עימו. ידיד הזמין את הגברתן להיכנס. זה הציג עצמו אחר־כך בנוסח: „אני ישראל דנוך. שלח אותי אליך אדון כרמון," והשמיע את איומיו.

כשחזר בולם את זעמו ופחדיו, ביקש ידיד מהגברתן לצאת מהמישרד. ידיד הח־ליט להיות בין הראשונים בארץ שאינם נכנעים לאיומי גברתנים וסחטנים למי־ניהם. מייד אחרי שדנוך יצא מחדרו, טיל־פן דויד ידיד אל שלומית גת, סיפר לה על ביקורו ואיומיו של דנוך, ואמר לה: „אני מתכוון שלא לתיכנע לאיומים, ולגשת מייד למישטרה. כיוון שדנוך איים גם עלייך, אני מציע שתישני הלילה בבית הוריך — על כל צרה שלא תבוא."

כאשר פנה ידיד למישטרה, נתקלה תלו־נתו, שלא כבמיקרים דומים רבים אחרים, באוון קשבת ובפעולה מהירה. למישטרה היתה ידועה זהותם של לפחות שניים מבין המעורבים בפרשה: ישראל דנוך, ושולחו חגי כרמון.

הבלון הנפוח התפוצץ

ך ישראל דנוך, בן ה־40 הוא דמות מוכרת היטב לחובבי חיי־הלילה של תל־אביב, לעולם־התחתון ולמישטרה. באו־פן רישמי הוא משמש פקח בעיריית תל־אביב מזה עשרים שנה. למרות כל השמו־עות שדנוך משמש כ„משכנע" מיקצועי מזה זמן רב, הוא הורשע בדין רק פעמים מו־עטות, ומעולם לא על פעולות־שיכנוע.

משך שנים רבות שימש דנוך שומר־מאיים בפיתחם של מועדוני־הלילה ברחוב הירקון וביפו. לפני כעשר שנים הוא הפך מיקצוע זה שלו, שבו היה עוסק רק בערבים, לעסק ממש, ופתח חברה בשם מעוז, אשר שמרה באופן מאורגן על מועדוני־לילה, סיפקה שומרים־בשכר למופעי־בידור. אנשיו נודעו כמשליטי סדר בכל התפרעות שהתחוללה במופעי־הבי־דור של תל־אביב.

חגי כרמון, מצידו, היה מוכר למישטרה בגלל התלונות שהגישה נגדו אשתו־לשע־בר, בשנים האחרונות, על איומים ונס־יונות־תקיפה. המישטרה גם ידעה כי חגי, סוכן־ביטוח אשר בזמנו נחשב כמצליח ביותר, הוא פזרן־כספים גדול, בנו של יחיאל כרמון, מי שהיה אחד הבנקאים הגדולים בארץ, ומנכ"ל בנק למשכנתאות והשקעות בבניין של מרכז־הקבלנים.

בצעירותו ניסה חגי, בן ה־31 כיום, לשמש כעיתונאי של כמה שבועונים, אך לאחר שנכשל בכך פנה, בסופו של דבר, לעיסקי־הביטוח, שניראו באותו זמן מב־טיחים ביותר לצעירים נאים, מטופחים, בעלי לשון חלקה וכושר־שיכנוע, מסוגו של חגי.

אך לקוראי מדורי הרכילות ועיתוני־הנשים היתה מוכרת גם הדמות חשלי־שית בפרשה. הלקוחה כולה כמו מסיר־טי־פעולה אמריקאיים. שלומית גת, הצלע השלישית והנשית, היתה אחת ממלכות־היופי הידועות ביותר שקמו לישראל, וזכתה בשנת 1965 בתואר מלכת־החן.

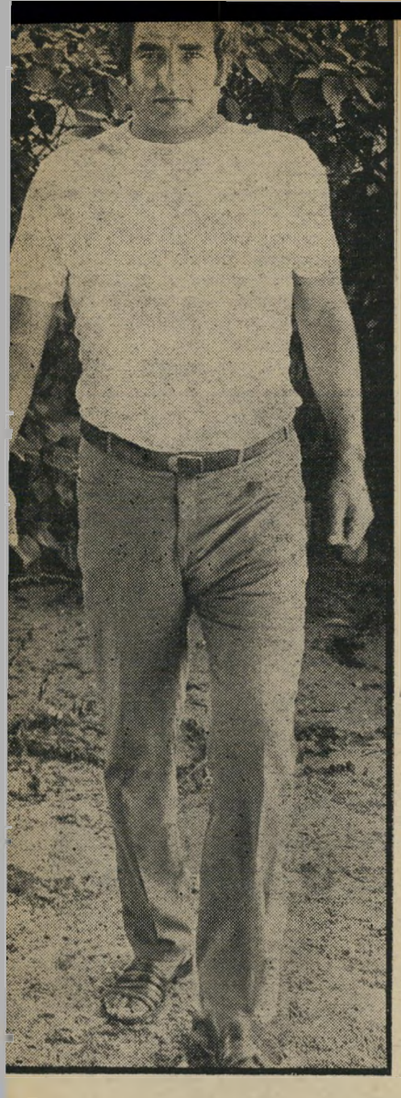
שלומית חסובת־הגיזרה ובעלת העיניים הנוצצות, תשיער האסוף בקפידה כלפי מעלה והצווארי תארוך, שימשה נושא לקינ־אתן של בנות אותו שנתון בו נבחרה וחגי, שהיה החבר הקבוע שלה באותו זמן, שימש נושא לקינאת חגברים הצעי־רים שהצטופפו אז סביב נערות־הזוהר למיניהן.

ואומנם, חגי זכה בסופו של סיפור ב־שלומית. ביום חתונתם הוא דאג להודיע למישטרה את שמות ידידיה לשעבר של שלומית, וטען כי הם עומדים להתפרץ ולקלקל את החתונה שלו. מישטרת תל־אביב עסקה אז בהתקשרות אל מערי־ציה של שלומית, כדי להזהירם שלא יו־פיעו לחתונה — שנערכה אז ברוב פאר והדר בבית החייל בתל־אביב — אפילו כאורחים.

מייד אחרי הנישואין היה על חגי להו־כיח עצמו לשלומית ולהוריה, שהם בני מישפחה עשירה בעלת קרקעות בהרצליה. הוא שלח ידו, מלבד בעיתונאות, גם ב־עבודות פקידות בהתאחדות המו"לים ובחב־רת־התמרוקים רבלון, ניסה לעבוד תקופת־מה כתקציבאי בפירסום באור, וכאשר תקף את הצעירים היפים של המדינה בולמוס האיי־או־אס של ברני קורנפלד, תצטרף אליהם.

לאחר נפילת איי־או־אס, דבק בחגי חיי־

הבעל שכר אנשי־אגרוף כדי לאיים על אשתו ועל הידיד שלה - שותפו לשעבר - במכות וברימונים

דק הביטוח, והוא פתח שותפות יחד עם שני נפלטים נוספים מהחלום של קורנ־פלד — דויד ידיד וחיים וייס. השלושה פתחו חברה לביטוחים בשם מיכלול, והניסיון שאותו רכשו באי־או־אס תפך את חברתם אחת המבטיחות ביותר בשוק הביטוח.

סיפר אחר־כך דויד ידיד לחבריו: „היתה לנו בעייה עם חגי. כל אחד מהשותפים היה משתכר מהלקוחות שלו, ומהחוזים שהצליח להשיג, אבל בהוצאות של המישרד היינו מתחלקים שווה־בשווה. חגי הצליח לסבך אותנו בהוצאות עצומות. חראותנות שלו עלתה לנו חון כסף. הוא רצה להכניס למישרד מרכזייה שעלתה רבבות לירות, החליף את חריהוט, ונהג בחשבון־ההוצאות כאילו היה בנו של בנקאי גדול — הרבה יותר גדול מאביו, שאחרי הכל חי על משכורת."

אולם לחגי חיו גם מקורות־הכנסה לאדוקא מן העסק. היו אלה אמה ואביה של שלומית. רמת־החיים שבה חי חזוג הצעיר תוך כדי המתנה נפלו עיניה על מאונה הכספי של החברה, וחיא נוכחה כי חובו של בעלה לשותפיו מגיע לעשרות אלפי לירות. לצערה, שהיתה רגילה כל חייה לחוסר־דאגה מן הבחינה הכספית, היה זה הלם נורא.

היא ניהלה שיחה עם חגי וחשניים החליטו לפתוח דף חדש בחייהם — דף ללא הוצאות בזבזניות, ללא ראוותנות — חייי־צימצום, עד יעבור זעם.

אך חגי לא עמד בכך. בעוד כלפי חוץ המשיכו השניים לשמור על דימוי של חייי־מישפחה מאושרים, אמרה אז שלומית לידידותיה הקרובות: „אני לא יודעת מה לעשות. הוא ממשיך בדרך־החיים שהביאה אותנו לאסון. הוא לא מפסיק לשקר לי, ואני מרגישה שאני גם מפסיקה לאהוב אותו."

לפני חמש שנים ביקשה שלומית להתגרש מחגי. לאותן ידידות היא סיפרה אז: „אני לא מסוגלת לחיות איתו יותר. הוא חונק אותי. הוא לא מרשה לי לעבוד. לבית שבהרצליה כדי לבקר את בנו, איתי, שהוא כיום בן שבע, כמה פעמים בשבוע. באחת הפעמים הללו הוא אמר לשלומית כי יוכל לטעון ברבנות שהוא ממשיך לקיים איתה יחסים, משום שאף אדם בר־גר אינו עד לביקוריו בבית, ועל־ידי כך יצליח לבטל את הגירושין. מאותו רגע לא הסכימה שלומית שהוא ייכנס לביתה, וחמתו של חגי הרקיעה שחקים.

קינאתו של הבעל־לשעבר לגרושתו גברה, כאשר נודע לו כי שותפו־לשעבר ואחד מידידיו הקרובים, דויד ידיד, הפך חברה הקבוע של שלומית. פעמים אחדות ביקש ממנה שתחדל להתראות עם ידיד, אך תשובתה של שלומית היתה: „אני כבר לא אשתך, ואני אצא עם מי שאני רוצה."

מה שהרגיז בעיקר את חגי, ברומן הלוהט בין אשתו לשעבר לבין שותפו לשעבר היה מת שהוא כינה אז: „הבגידה הכפולה." למרות שנודע לו על הרומן בין השניים רק לאחר שהתגרש, טען חגי,

זוג הנאהבים: שלומית גת וחגי כרמון בימי אושרם

עוררה את קינאת כל ידידיהם. מדי־שבת היו מגיעים לווילה של השניים בהרצליה, אשר נבנתה על מיגרש בן תישעה דונמים בתוך חורש של עצי־סרי של הורי שלומית, מכוניות עמוסות ידידים שבאו לאכול ארוחות־צהריים מפוארות שאותן הכינה שלומית, אשר היתה ידועה כטבחית מעולה, ולשתות מהוויסקי שניקנה בכספי הגריה, ושהוגש על־ידי חגי לפי כל כללי האירוח.

כל אותה עת חשבה שלומית כי רמת־החיים שלהם תואמת את הכנסותיו של חגי. כשנוקקה לעיתים להיעזר במתות־כספ שניתנו לה בהיחבא על־ידי אמה, או כאשר היתה האם משלמת „בלי שאיש יידע" את חשבון האיטליז, שהגיע לפעמים למאות לירות, היתה שלומית תולה זאת בקשיי־נזילות זמניים.

כשהלכתי לקורס של יועצי־מס, הוא לא הירשה לי להמשיך להשתתף בו, אחרי שנודע לו שלומדים שם עשרים בחורים ורק שלוש בחורות. הוא היה בטוח שמי־שהו יתעסק איתי."

„כאשר עסקתי בקרמיקה, הוא היה מגיע בכל פעם לסטודיו, לבדוק את התפוקה שלי, לראות אם באמת עסקתי בקרמיקה, או שעשיתי דברים אחרים. כאשר היינו יוצאים בחברה הוא אסר עלי לדבר, וכשאיזה גבר היה פונה אלי, הוא היה רותח מכעס."

משך שנים אחדות, מאז ביקשה את הגט לראשונה, סירב לה חגי, למרות שחייי־הנישואין שלהם היו הרוסים, הוא חתר עקש להמשיך לחיות עם שלומית. „כיוון שזה לא יפה להתגרש."

רק לפני כשנה הצליחה שלומית לחשיג את הגט המיוחל, וזאת לאחר שנתנה לו כסף רב, בו קנה דירת־פאר בנווה־אביבים, החזיק במכונית קרייזלר חדשה. שלומית ויתרה גם על חלקה בעסקיו.

ברי־בבר עם גירושיו החל חקרע ביגו ובין שותפיו מעמיק ומחמיר. ידיד ו־וייס החליטו לפרק את השותפות.

בהתאם להסכם־הגירושין היה חגי מגיע בשיחה שלו עם דנוך, כאשר בא לבקש את עזרתו של דנוך „בשיכנוע" ידיד כי: „דויד ידיד הרס לי גם את חיי הנישואין וגם את החיים העיסקיים שלי."

בבית המישפט סיפר דנוך כי כרמון בכה כאשר הוא ניפגש איתו בבית קפה. „אמרתי לו שיתנהג כמו גבר ויפסיק לבכות, ויגש לדבר איתם בעצמו, אבל הוא אמר שזה לא יעזור וביקש ממני לעשות זאת." סיפר ישראל דנוך.

„לחגי יש רק בעיה אחת, שהיא לא מובנת לי," סיפרה לא מזמן שלומית. „הוא לא רוצה שאני אתחתן לפני שהוא ימצא לו כלה. כאשר נודע לו כי דויד אינו מקבל גט מאישתו, הוא שמח כאילו הוא עצמו עמד תחת חופה."

כשם שאהבתו של כרמון לאישתו היתה כה עזה עד שלא הסכים להיתגרש ממנה, היתה שינאתו אליה עתה, שינאה קשה.

חגי הפך אלים — בדיבורים ובמעשים. כמה פעמים איים על שלומית כי ישפוך חומצה על פניה וירצח אותה. בתחילה, לא התייחסה לאיומיו ברצינות. להוריה היתה מספרת: „אני לא פוחדת ממנו. כשאני מסתכלת לו ישר בעיניים, הוא הופך נמושה קטנה." אולם, כאשר

אומץ־לב מול איומים

אחד הימים הגיעה שלומית למישרדו של חגי, והמתינה עד שבעלה יסיים עיסקה שבעיצומה היה באותו רגע.

מלך השרירים

ישראל דנוך,

דמות יחודעה בתל־אביב כשומר דיסקוטקים ומועדוני־לילה, הורשע בבית־המישפט באיום על דוד ידיד, חברה של מלכת היופי.

הפכו איומים אלה ממשיים יותר, היא הגישה תלונות אחדות למישטרה. זו, מצידה, קראה לחגי והזהירה אותו.

באחד מביקוריו אצלה התרתח חגי, והחל דולק אחרי שלומית כשהוא אוחז מיספריים גדולים בידיו. הרדיפה הדרמאתית הסתיימה בתלונה נוספת שלה במישטרה. אולם גם חגי הגיש תלונה למישטרה, נגד גרושתו. הוא התלונן: „אשתי נתנה לי סליק." גירסתה של שלומית בעניין זה היתה כי חגי דרך על רגלה בזדון, כדי להכאיב לה, וכדי להתגונן היא נאלצה לתת לו מכה.

לאחר פרשת איומיו של דנוך, סירבה שלומית להישמע לעצת ידידה ולעבור להתגורר אצל הוריה. היא הודיעה אז לחבריה, ששמעו על האיומים, בזו חלשון: „אני לא פוחדת מחגי, או מהגנגסטרים שלו. יש לי שני כלבים בבית, אחד שמו בוזו, שהוא דוברמן נשכני, ושני בשם ציגלר, תערובת של זאב ולברדור, שמתנפל על כל אורח בלתי־קרוא. אני גם לא מתכוונת לעזוב את דויד. הוא אומנם לא מתגורר איתי, אבל אני אוהבת אותו ואמשיך להתראות איתו כמה שארצה."

ליתר ביטחון החליטה המישטרה להעניק אקדח למלכת היופי, לשם התגוננות מפני הגברתנים שאותם עלול היה חגי לנסות להמשיך לשסות בה ובחברה החדש.

שופט בית מישפט השלום התל־אביבי, יהושע בן־שלמה, תרשיע בשבוע שעבר את ישראל דנוך באשמת איומים, ואף טען כנגד הפרקליטות על שלא העמידה למישפט את שולחו של דנוך, חגי כרמון. הפרקליטות הודיעה כבר כי כרמון אכן יועמד לדין, לאחר שבילה כבר שלושה ימים במעצר.

עתה מצפים הכל למישפטו של חגי, ולגזירת דינו של דנוך. בצד הציבעוניות הרבה שבפרשה זו, בה מעורבים מלכת־היופי, שומר־מועדוני־הלילה ובן־הבנקאי, מייחסים חוגי המישפט חשיבות חברתית גדולה לתוצאותיו, בגלל התרבות התופעות של איומים וגניבת אמצעי־אלימות בחברה הישראלית בתקופה האחרונה.

(המשך מעמוד 21)

העיר הקטנה, למשך שנים רבות. יחיאל רצה בחתונה צנועה — לא היה לו את מי להזמין, מילבד מיספר ידידים־סופרים. ה־חתונה היתה צנועה.

נינה היתה מורגלת בעושר רב. תמיד היו בביתם מטפלת, מבשלת ומשרתת צמ־דות. היא הסכינה לנשפים עליזים, לישיבה בטלה בבתי־קפה, לידידים רבים ולהמולה מהמיאה סביבה. יחיאל התעקש כי ימשיכו להתגורר בדירת־המרתף הדלה שלו, ובי־קש שקט ומיסתור — ללא אנשים, רק עם דפי־הנייר והזיכרונות.

בחושיה הבריאים הבינה נינה כי עליה

דניאלה די־נור
אחת הסיבות?

להתמזג בכל כוחי נישמתו של בעלה, כדי שתוכל לזכות בסיכוי לחיות איתו. היא הבינה מה שהוא סירב להכיר בו כל העת: כי כל כתיבתו הכפוייה איננה אלא נק־מה — ניקמתו של האיש האחד אשר ראה, התנסה, עבר, חווה — אך לא יכול היה להיות.

„האם באמת אינך רואה את ידו של הגו־רל שזימן אותנו?" שואלת גלילה גליק, היא נינה אשרמן, בעימות, חלקו השני של סלמנדרה, את הארי פרלשניק, הוא יחיאל די־נור. „די־גורל זו גם מושיטה אליך את הנקמה. הנה היא נקמתך: לידיך, הארי, יל־די שנינו!"

באהבתם של שני ניגודים קיצוניים אלה היתה עוצמה נוראה. כשהתחבקו, הוא היה ניזכר באהובתו אשר השאיר במישרפות, כשהחנשקו, היתה מתייצבת אל מול עיניה כתונת־הפסים, שאותה חילץ מאושוויץ וש־היתה תלויה בחדרו. כשליטף אותה, היה שומע את זעקות־המעונים במחנות־הריכוז, וכששיחקה בשערו היתה מריחה את עשן הארובות.

נינה השתלבה במהירות בחייו של יחיאל. היא ילדה לו את שני ילדי הנקמה, דניאלה וליאור, אילצה אותו להסתגר ולכתוב משך חודשים ארוכים, מבלי שתתראה עימו כלל. היא החלה נוסעת ברחבי העולם עם כית־בי־היד שלו, דואגת לתירגומים, להפסתם ומכירתם. היא חתמה על חוזים, עסקה ב־יחסי־ציבור והפכה את ק. צטניק אחד הסופ־רים המפורסמים בעולם.

באווירה זו באה לאוויר־העולם דניאלה. משך כל חודשי הריונה של נינה היה יחי־אל סגור ומסוגר בביקתה אשר בפרדס מבודד, כשהוא נאבק עם קירעי דפי־נייר ועליהם שורות ארוכות בכתב־ידו הצפוף. כאשר הגיע יום אחד לביתו נודע לו, מפי השכנים, כי נינה הובלה למחלקת־היולדות בבית־החולים. הוא מיהר לשם והגיע במו־עד, כדי שנינה תציג לפניו את בתו, דני־אלה, שנקראה על שם אחותו שנספתה.

החינוכת לא ידעה כי היא ילדת הנקמה, ולא הכירה בחובות המייוחדים שהוטלו עליה עקב כך. גם משגדלו היא, ומאוחר יותר ליאור, לא הסכימו השניים, ובעיקר לא דניאלה — אשר אביה כינה אותה, בחי־בה רבה, „לולי" — לקבל על עצמה עול זה. היא ביקשה את הבלתי־אפשרי: להיות כמו כל הילדות האחרות, שלהן היו הורים אחרים.

משך השנים פיתחה דניאלה לעצמה מער־כת של שינאות עמוקות נגד אמה ואביה. היא בעטה בהם בכל דרך שידעה כי תכ־איב ותכאב. כשבגרה, עזבה את הבית, התי־רועצה עם טיפוסים מפוקפקים, נסעה לחו"ל והתאהבה בכושי, חזרה לארץ ועברה לחיות עם צעיר מכרם־התימנים, ולו ילדה בת מחוץ למיסגרת הנישואין.

אף נינה בעטה בבעלה, בדרכה־שלה. ה־מאוהבות הגדולה פינתה את מקומה לאהבה רגילה, ואהבה רגילה לא התאימה למיס־גרת של חיים משותפת עם ק. צטניק. במ־קום ההקרבה העצמית התדירה, ההתבטלות בפני היצירה והיוצר, באו העסקנות הצי־בורית והחיים ההברתיים הרגילים, שמחוץ לעולמו של די־נור.

היא אירגנה לראשונה את תחרות מלכת המיטבח, שנערכה ברוב פאר במלון שרתון בתל־אביב. לאחר שסיימה את עניין המיט־בח עברה לסיכסוך הישראלי־ערבי, שהתח־עסקות בו היתה אז באופנה, והקימה אגו־דה לידידות בין יהודים וערבים, כשהיא מעמיסה על ביתה מסיבות חברתיות דו־לאומיות, אשר היו רחוקות מאד מרעיונו־תיו של ק. צטניק על בית מוגן ושקט שבו יוכל לכתוב ולהיזכר.

כל אותה עת אהב יחיאל די־נור את מיש־פחתו בעוצמה שלה היה רק הוא מסוגל. כשהיו ילדיו קטנים, נתקפה נינה בולמוס פסיכי של אכילה אשר גרם לה להשמין ועיוות את צורתה ואת אופייה. שוב לא היתה זו נינה היפה והעליזה שהכיר. היא היתה שמנה כהיפופוטם, מפורקדת כל היום והלילה במיטה כשארחיה היחידים הם הפי־סות־השוקולד והביסקוויטים, תוך שהיא מא־בד צלם אנוש, הורסת את מישפחתה ופר־געת בבעלה ובילדיה הקטנים. גם אז אהב אותה יחיאל, אהב וריחם, ותיאר את יחסו אליה ואל מצבה באחד הקטעים הרגישים והנוגעים־ללב ביותר בעימות.

הם עוד יחזרו

מ־ישפט אייכמן היה ציון דרך בחייו של ק. צטניק. לאחר שבועות ארוכים שבהם סירב להופיע במישפט הצליחו מקור־רביו, ובעיקר נינה, לשכנעו „שלא להפ־סיד הזדמנות היסטורית זו." הוא עלה על דוכן־העדים, ואמר: „הייתי בפלניטה של אושוויץ בערך כשנתיים..." לאחר מישפ־טים נוספים, שבאותו רגע נשמעו בלתי־מובנים אך למרות זאת מזעזעים עמוקות, התמוטט ק. צטניק.

הוא הובהל לבית־החולים, ושכב שם מחר־סר־הכרה משך שתי יממות. במשך זמן זה התעורר שלוש פעמים, ובכל פעם אמר: „שילחו מיברק לנינה." וחזר לבריחת חוסר־ההכרה שלו. באותה עת שהתה נינה באחד ממסעותיה בחוץ־לארץ.

גם אהבתו לדניאלה היתה אהבה בלתי־רגילה. דניאלה נחנקה באהבה אשר עוצ־מתה כוונה לשתיים: הבת, והאחות שגש־רפה ונשאה אותו שם עצמו. את כל זמנו הקדיש לטיפול בה, בילדותה, בעת שנינה היתה שרויה בדיכאון־ההשמנה שלה, ויתר למענה אפילו על שעות־כתיבה. את אהב־תו ואת החשיבות שדניאלה מילאה במערכת חייו תיאר במישפט אחד בסיפורו סלמנדרה: „שלושה עולמות חייו נסתחררו במוחו כ־קלפים בידי קלפן זריז, ופיתאום נעצרה הסחרחורת. נתבהר הכל. הוא הזדעזע מבהירות החיזיון שיד־הגורל חשפה עתה לעיניו. זוהי ילדתנו היחידה. יותר אין לנו."

אך לא רק דניאלה אוכלה באש־אהבתו של אביה והפכה אותה לשיגאה יוקדת. גם נינה לא החזיקה מעמד. השניים נפרדו, וני־נה עברה לגור בחיפה. אם־כי המשיכה לחי־פגש עם יחיאל — וכאשר נפגשו, היו בעל ואשה לכל דבר. סיפרה אז נינה לידידיה: „אנחנו לא יכולים לחיות הרבה זמן ביחד, וכדי להציל את הנישואין שלנו החלטנו להיפגש לעיתים רחוקות יותר, ולהיות כמו נינה ודי־נור של אז."

אולם נראה כי אהבת השניים זה לזו גב־רה. הם חיפשו את האשם לא בעצמם וב־תוכם, אלא במיסגרת — והחליטו לחחליף את המיסגרת. את מקומן של תל־אביב וחי־פה יתפסו, לפחות לתקופת נסיון, בומבי וסן־פרנסיסקו. את מקום האמונה שעליה התחנכו, בגינה סבלו ובזכותה ניצלו, ה־אמונה שקשרה את אהבתם, החליפו באח־רת, אופנתית יותר, של הגורו־מאהרישי ותורת־הצמחים של נינה.

במאזן הרבים היורדים מישראל, שניים נוספים אינם מעלים ואינם מורידים. אך ירידתו של ק. צטניק מהארץ היא הרבה יותר מסמל — היא מהות. לא נותר אלא לקוות כי הבן, ליאור, צודק בהצהרתו: אמא ואבא לא ירדו מהארץ — הם יחזרו אליה.

כדורגל

הצד השני של המרד

„מה שקרה בהפועל תל־אביב גובל ב־שערורייה! זהו הדבר המכוער ביותר שנעשה אי־פעם," התרגש רחביה רוזנ־בוים, מאמן־הכדורגל של הפועל תל־אביב, כשהגיע בשבוע שעבר לאיצטדיון בלומ־פילד ביפו ונדהם לראות על כר־הדשא מאמן אחר: אדמונד שמילוביץ, מאמן ניבחרת־ישראל לשעבר. נאמר לו כי שמי־לוביץ מונה כיועץ לקבוצה, עקב המצב המדאיג והמסוכן שאליו נקלעה הפועל תל־אביב, אשר עד לפני השבת האחרונה כגרה את טבלת הליגה.

סיפר רחביה רוזנבוים, מי שהיה כוכב ניבחרת־ישראל בכדורגל בשנות ה־50 ו־בשנות ה־60 המוקדמות: „על מינויו של שמילוביץ כיועץ קראתי בעיתונים. התקשרתי עם יו"ר ההנהלה, יעקב קנר, ושאלתיו לפשר הדבר. קנר ענה לי שכך החליטו בישיבת ההנהלה. לדעתי, זה לא ייתכן. אני המאמן בהפועל תל־אביב. אין בקבוצה מקום לשני מאמנים."

מינויו של שמילוביץ נעשה בידי אורי אלפרט, מזכיר מועצת פועלי תל־אביב— יפו. כדורגלני הקבוצה יודעים לספר ש־אורי אלפרט שוכנע על־ידי עיתונאים למנות יועץ מקצועי רב־סמכויות בצמוד למאמן רחביה רוזנבוים, בתיקווה לחלץ את הקבוצה מהידרדרות.

כשנודע על כך לכדורגלני הקבוצה, הם הכריזו על מרד גלוי, ואיימו בהשבתת האימונים. רק כשיו"ר ההנהלה, יעקב קנר, שוחח איתם קודם האימון, הם נעתרו לבקשתו להמשיך להתאמן, כאשר הם מודרכים על־ידי שני המאמנים.

אבל ביום השישי אחר־הצהריים, התלה־טו הרוחות. היה זה כאשר המאמן רחביה

מאמן רוזנבוים
כמה אבות להצלחה?

רוזנבוים, מצא את שמילוביץ יושב על ספסל, בביגדי־אימון, דרוך להעביר את האימון הטאקטי שזומן לשחקנים. רוזנ־בוים כינס את השחקנים, וכשדמעות זול־גות על לחייו אמר: „אם זה שישב על הספסל יינסה להתערב באימון, זה יהיה הסוף." היועץ, אדמונד שמילוביץ, נטש את האימון ועלה לחדרי־ההלבשה.

אין כסף — אין ניצחונות. בשבת האחרונה, במחזור השישי בליגה הלאומית, אירע נס־חנוכה להפועל תל־אביב. הקבוצה זכתה בניצחון ראשון העונה, גברה על הפועל פתח־תיקווה בתוצאה 0:2. המאמן רחביה רוזנבוים נישא על כפיים, זוכה לנשיקות מצד שחקני ואוהדי הקבוצה. הניצחון נפח בשחקנים אומץ לצאת ל־מיתקפת־נגד.

„אלה שישבים בבית־ברנר ומנהלים את מחלקת־הכדורגל, אין להם מושג ב־כדורגל" — רטן אחד משחקני הקבוצה, שביקש להישאר בעילום־שם. „מה פתאום שאורי אלפרט יתחוב את אפו בדברים שהוא לא מתמצא בהם?" שאל בתמיהה שחקן אחר.

אך למרד, שפרץ בגלוי, יש צדדים נוס־פים. יהושע סיגנבוים, קפטן הקבוצה ו־דויד פרימו, בלם הקבוצה, תומכים בסילוק המנהל הנוכחי של הקבוצה — יצחק אסיקוב. דין־דוברים שפרץ בין אחד מכו־כבי הקבוצה למנהל, הסתיים בהשלכת בקבוק־משקה לעברו של המנהל. פרימו וסיגנבוים, דוברי השחקנים, מבקשים למ־נות את ניסן ניסונוב כמנהל־קבוצה.

ניסן ניסונוב, בעל באזאר באחד הרחו־בות המרכזיים בתל־אביב, נראה בעיני השחקנים כמנהל האידיאלי לקבוצה. ביום הראשון השבוע נפגשו השלושה — ני־סונוב, פרימו וסיגנבוים — עם מאמן ה־קבוצה, רחביה רוזנבוים. הם הביעו תמיכה מלאה במאמנם.

באותו ערב, בישיבת הנהלת הקבוצה, כבר דיבר רחביה בטונים גבוהים: „אינני זקוק ליועצים. אני די מעורה בעבודת האימון. אם ברצונכם בשמילוביץ, קראו לו לדגל. למרות הגיבוי של השחקנים, אני מוכן לעזוב את הקבוצה." הוא הגיש לחברי־ההנהלה אולטימאטום: „או אני לבדי — או שמילוביץ לבדו."

שמילוביץ, מצידו, הודיע כי בדעתו לוותר על מישרת הייעוץ: „לא רציתי למישרה. אני לא יועץ־בובה. אני גם לא רוצה ששמי הטוב יהיה נושא לוויכוחים."

גם אם תיכנע הנהלת הפועל תל־אביב לאולטימאטום שהגיש לה מאמנה, לא ייגמר בכך הסיפור. מילבד דריישתם של השחקנים לסלק את מנהל־הקבוצה, הם מבקשים כעת תשלומים מוגדלים, פרמיות עבור ניצחונות והעלאה בדמי־האימונים.

אבל בבית־ברנר מתלוננים על מצבה הכספי הרעוע של הקבוצה. משנשאל אורי אלפרט, מזכיר מועצת פועלי תל־אביב— יפו, מדוע אין מקימים בהפועל תל־אביב מחלקה מיקצועית על שהרת אנשי־המיק־צוע, השיב: „שעות אנשים יקבלו משכו־רות? מאיפה?! ואם להפועל תל־אביב אין כבר כסף, אז לאיזו קבוצה יהיה זה?"

בעיטה חופשית בשופט

„הוצאתי את השחקן מהמיגרש," ציין בדו"ח השיפוט שופט־הכדורגל משה אלי־מלך, „מפני שהשחקן עודה סעיד קילל אותי ואמר לי: ‚כשתגמור את המישחק, אתה לא תצא מפה חי'!"

ספק אם השופט אלימלך, ששפט ב־מישחק בין הפועל קרית־חיים להפועל בני־כבבריר, התייחס ברצינות לאיומיו של ה־שחקן עודה סעיד. אבל, כך הסתבר אחר־כך, לאיומים היה כיסוי בתום המישחק.

את הפרעות שפרעו בשופט, שני שחקני הקבוצה מליגה ג' ואהדיהם, ניסה איש־המשרוקית עצמו להעלות על הכתב, בדו"ח שיפיטו: „במהלך המישחק, הזהרתי את עודה עאמר מקבוצת כבבריר, וכתוצאה מכך הוא קילל אותי ואמר: ‚אזיין את האמא שלך.' באותו רגע הוריתי לו לעזוב את המיגרש. כתגובה לכך הוא הכניס לי בעיטה באשכי, ואגרוף בפרצוף. ואז מיספר אוהדים של כבבריר פרצו והרביצו לי."

„אחד האוהדים רץ אלי בריצה היסטרית, וקפץ בשתי רגליו על חזי, בתוספת כוו־ניתקלתי רק בסירטי־קאראטה. באותו רגע, היתה התוצאה 1:4 לטובת קיריית־חיים. כתוצאה מהפגיעות הללו היגשתי תלונה למישטרה נגד השחקנים, וקיבלתי תעודה רפואית אשר מצווה עלי לנוח בבית משך שלושה ימים."

הרחקה לחמש שנים. הכדורגלנים הנאשמים עודה עאמר ועודה סעיד, מה־שכונה הערבית כבבריר בחיפה, הופיעו בסוף השבוע האחרון, בבית־הדין המישמע־תי של ההתאחדות לכדורגל.

„אני מזהה אותו!" הצביע השופט אלי־מלך על עודה עאמר, „הוא נתן לי מכה באשכים." „מה פתאום?!" התגונן עאמר. „אני זוכר שרק תפסתי אותו בביצים." הנאשם השני, עודה סעיד, טען כנגד ההאשמות שהוטחו כלפיו: „מישהו מהקהל קילל את השופט, והשופט חשב שאני מקלל אותו."

אבל עסקן הפועל כבבריר, שהוזמן להעיד, הצהיר: „זה נכון שעודה סעיד פגע בשופט." עודה סעיד הרכין ראשו כמי שחרב עליו עולמו.

בהחלטתו קבע עורך־הדין חיים אלחדיף, שופט בית־הדין המישמעתי של ההתאח־דות לכדורגל: „השחקן עודה עאמר, פגע, במתכוון ובברוטאליות, בשופט המישחק, על פגיעה זו, שהחלה בהעלבת שופט ו־עברה לפגיעה חמורה, אני מחליט להרחיק את הנאשם למשך חמש שנים, בהיותי משוכנע שהתנהגות שחקן זו נוטלת ממנו את הזכות לשאת בתואר ספורטאי."

„לגבי עודה סעיד, המיקרה שלו אינו מגיע לדרגת המיקרה הקודם, והוא יורחק על כך למשך שנתיים."

אורגיות ב־600 לירות

ה מארב המישטרתי המתין ליד ה־בניין מס׳ 12 ברחוב טרומפלדור בתל־אביב, שהיה מוכר כבר לשוטרים מפעילות מפוקפקת שהתנהלה בו בעבר. הפעם היה בידיהם מידע חדש: אותה פעילות נמשכת, ובמלוא המרץ. כעבור זמן־מה יצאה מן הבית, שבו מצוי מישרד־להיכרויות, צעירה בלונדית, ובעיקבותיה — כעבור דקות אחדות — גבר בגיל־מעידה.

בלשי מחלק־המוסר של המישטרה, ברא־שות המפקח חיים בן־דור, עקבו אחריהם, והגיעו למלון פאל (שרתון, לשעבר), על דלת החדר שלתוכו נכנסו הצעירה הבלונ־דית והגבר גילו הבלשים שלט: „נא לא להפריע".

הם הפריעו בכל־זאת. מייד אחרי שפרצו לחדר, מיהר הגבר לגלות כי את כתובתה של הצעירה קיבל במישרד תמורת 100 לירות, וכי לצעירה עצמה שילם 200 לירות נוספות. הבלונדית הנאה לא היתה פנים חדשות. היתה זו התיירת הצרפתייה מוניק דורדיאן, שנעצרה כבר על־ידי המישטרה פעמיים קודם־לכן, כאשר נתגלתה במכון־עיסוי תל־אביבי בעת פעילות מפוקפקת דומה.

המעקב אחר המתרחש במישרד־ההיכ־רויות ברחוב טרומפלדור נמשך, ובעיק־בותיו הגיעו אנשי המישטרה לכתובות אח־דות בצפון תל־אביב ובגיבעתיים. אחרי שעצרו, באותה צורה עצמה, ארבע צעירות, כחשודות שקיבלו בבתיהן לקוחות שנש־לחו אליהן ממישרד־ההיכרויות, פרצו ה־שוטרים אל לב־ליבו של העסק המשגשג: למישרד עצמו, וביצעו בתוכו שני מעצרים נוספים.

להפתעתם גילו, כי בעל־המישרד אף הוא אינו מציאה חדשה. היה זה יצחק רחמים, בן 30, נשוי ואב לשניים, תושב באר־שבע. הוא היה מוכר למישטרה אף ממקור נוסף: רחמים היה בעבר סמל במישטרת הנגב, ונעצר כבר פעמיים ב־אותה כתובת עצמה, ברחוב טרומפלדור בתל־אביב, כחשוד שניהל במקום בית־בושת במסווה של מכון־עיסוי. הוא גם היה האיש שייבא את התיירת מוניק דורדיאן מצרפת לצורך עסקיו.

עוזרתו של יצחק רחמים בניהול העסק היתה ברטה מלול, גרושה ואם לשלושה, גם היא תושבת באר־שבע. המישטרה טו־ענת כי אשה זו, בת ה־30 פלוס, אירגנה רשת שלמה של בתי־בושת שפעלה באמ־צעות מישרדו של רחמים. הלקוחות המגי־עים למישרד היו בוחרים להם את נערו־תיהם מתוך אלבום־תצלומים, ומקבלים את כתובותיהן תמורת תשלום כולל שהגיע, במיקרים מסויימים, עד 600 לירות טבין־ותקילין. מיקרים מסויימים אלה היו, ל־דיברי המפקח בן־דור, אורגיות שאותן אירגן רחמים עבור לקוחותיו עם בנות הרשת שלו.

100 אלף ל״י בחודש

כ אשר הגיעו השוטרים לבית־המישפט, לבקש הארכות־מעצר, הציגו לפני השופט כמה מן הציפורים שעלו ב־רישתם, וביניהן:

● יפה ועקנין, שנעצרה כבר בעבר על פעילות במכון־עיסוי, ואשר ברשותה נמצא פינקס ובו מיספרי־טלפון של לקו־חותיה. יפה פרצה בבכי בבית־המישפט, וזעקה לעבר חוקרי־המישטרה כי הכל שקר. הפינקס הוא מן התקופה שבה עבדה במכון־העיסויים, טענה, והודתה שהכירה גברים באמצעות יצחק רחמים, אך לא קיבלה מהם כסף ולא היו אורגיות.

● שולמית ביטון נמוכת־הקומה, מ־באר־שבע, השרוייה כעת בתהליכי־גירו־שין, נתפסה בדירתה של יפה ועקנין. ה־שוטרים טענו כי מצאו אותה שם בכתונת־לילה שקופה, ללא תחתונים ו/או חזייה. המישטרה ביקשה לערוך מיסדר־זיהוי, שכן נמצא לקוח שבילה עם נערה בדירה זו אך אינו יודע מה שמה. גם שולמית פרצה בבכי בבית־המישפט, וגם היא זעקה כי הכל שקר. פרקליטה, עורך־הדין אברהם ברקת, ביקש לשחררה, אך לא הצליח לשכנע את השופטת הדסה אחיטוב כי המישטרה נטפלת ללקוחתו סתם כך.

● שולמית אביטל, גרפיקאית במיק־צועה, שעבדה עד לפני חודש ימים ב־טלוויזיה, אף היא לקוחתו של עורך־הדין ברקת, שוחררה ממעצרה בסוף השבוע שעבר, לאחר שהודתה באשמה. היא סיפרה לחוקריה כי עבדה במכון־עיסוי של יצחק רחמים, עד שזה נעצר. כששוחרר, דרש ממנה סך 2000 לירות דמי־טיפולים ש־גבתה, כאילו, במכון. היא טענה כי רחמים איים עליה שאם לא תתן לו את הכסף, יתלונן עליה במישטרה. כך, אמרה, אילץ אותה לקיים יחסי־מין עם גברים בדירתה.

על אותו ספסל עצמו, בבית־המישפט בתל־אביב, הושבו בסוף השבוע שעבר שתי צעירות נוספות, באותה אשמה, לאחר שנעצרו במכון־עיסוי ברחוב המלך ג׳ורג׳ בתל־אביב:

● לינדה כהן הבלונדית, בעלת ה־איפור הכבד, תושבת רחובות, לא התרגשה כלל לשמע ההאשמה.

● עדנה שאולוב השחרחורת, תושבת קיריית־שלום, חטובת־גוף ובעלת עיניים לוהטות, גילתה סימני־עצבנות ברורים. היא סיפרה שעבדה במכון־לעיסוי של יצחק רחמים כטלפוניסטית. לאחר ש־רחמים ניסה לאלץ אותה לעבוד עם ה־לקוחות של המישרד, כנערת־טלפון, עברה לעבוד במקום אחר.

בלשי מחלק־המוסר של מישטרת תל־אביב ידעו לספר על אורגיות גדולות ש־אירגן מישרדו של רחמים בבתיהן של הנערות, אך היו מיקרים שבהם נשלחו צעירות לבתי הלקוחות, תמורת תוספת־מחיר. במידה שהלקוח לא היה מרוצה מן השירות, היה מקבל בחזרה אחרת — תמורת תוספת של 100 לירות.

את החדרים בבתי־המלון היה רחמים מזמין על חשבונו. עוזרתו, ברטה מלול היתה דואגת, לטענת המישטרה, להכין את הנערות לפגישה עם הלקוחות, להודיע להן שהלקוח בדרך אליהן, ולזרזן להתכונן לקראתו. ברטה הכחישה את כל החשדות שייוחסו לה.

לגבי היקף עסקיו של יצחק רחמים ידע המפקח בן־דור לספר, כי הכנסותיו היו כ־3000 לירות ליום, והוא פעל כך באין־מפריע במשך חודש ימים לפחות. כך שיש להניח כי רווחיו הסתכמו ב־100 אלף לירות.

רווח נכבד ביותר, פטור־ממס, בהתחשב בעובדה שלא היה עליו להשקיע דבר, לבד מהסדיהן של נעריותיו.

חשודות מלוז ודורדיאן בבית־המישפט (עם שוטרת)
בתי־בושת של 5 כוכבים?

חשוד רחמין ושוטר
הבוס הוא שוטר

חשודה שאולוב (משמאל)
הבוס ניסה לאלץ

ציד־זונות בן־דור
עד מלון „פאל"

חשודות אביטל וביטון
הבוס אירם

(המשך מעמוד 13)

רים את הזקנים לצריפים התת־אנושיים.

אפשר לשלם עבור שהות הזקנים במקום, באחד משני אופנים: דמי־מפתח, או תשלום יומי. מסביר יורם הלפרין: „דמי־המפתח זה דבר פשוט ביותר. אנחנו מקבלי סכום של 30 עד 40 אלף לירות מהמשפחה של הזקן כאשר הוא נכנס הנה. לא משנה כמה זמן הוא יהיה אצלנו. אם הוא יהיה חודשיים או עשר שנים, זה אותו סכום. אם הוא נפטר או עוזב את המקום, הכסף נשאר אצלנו. על סכום זה הוא מוסיף סכום קטן מדי יום ביומו. „השיטה השנייה היא התשלום היומי. אנחנו גובים בין 95 ל־130 לירות לכל יום. מובן שיותר כדאי לאדם, שחושב שהוא יחיה הרבה זמן — ומי לא חושב שהוא יחיה הרבה זמן — לשלם את דמי־המפתח."

אין ספק שמצב זה מהווה עסק מצויין וכדאי ביותר לאנשים כגוסטב הלפרין, הידוע בטיבעון ובחיפה כאיש־עסקים ממולח. ככל שהזקן מתפגר — או, בלשונו של יורם,

הרופא

ד"ר קרול ורדי, רופא מושב־הזקנים ורד טוען כי מצבם של הזקנים במושב הוא נורא. ורדי מתאר כיצד זקנים שוברים אבריהם.

„מצפצף" — מוקדם יותר, כן מרוויח בעל העסק כסף רב יותר. „אין לנו בעיות בלקבל זקנים חדשים, עומדים אצלנו בתור חודשים שלמים," משלים את התמונה יורם הלפרין.

האטרקציה: „שגר־פגר"

ה„שגר־פגר" הוא מונח ידוע בטיבעון, בעיקר בקרב הילדים. שם זה ניתן למכונית שברולט־סטיישן כחולה־כהה, בבעלות אברהם, מוביל־הגוויות של בתי־האבות. בשעות־לילה מאוחרות יש לאברהם עבודה רבה. בכל מקום שבו נפטר זקן, הוא נקרא להוציא את גווייתו בלילה דווקא, כדי שלא יראו.

אולם כאשר נודע למישפחת הזקן כי האב נפטר, והם מגיעים לבית האבות ביום, אין מנהלי בית־האבות יכולים להחזיק בגווייה עד הערב, והם מעיקים את ה„שגר־פגר" של אברהם לאור היום, לצהלת ילדי טיבעון המתינים שעה ארוכה כדי לראות את הגווייה של הזקן, מונחת על אלונקה צבאית ישנה ומכוסה בשמיכה דקה, שממנה מציצים איברים: יד או רגל.

בעת שביקרנו ברחת טיבעון, הגיעו ל־מקום בני־מישפחתה של ספה וויך, זקנה חיפאית אשר נפטרה באותו יום, ויורם הלפרין נאלץ להזמין את ה„שגר־פגר" ב־שעות היום. ספה וויך הגיעה לרחת־טיבעון רק שבוע קודם־לכן, ולא הספיקה לנצל את האוויר הצלול של המקום.

כאשר ישב יורם במישרד עם בתה של ספה וויך, כדי לגמור את החשבונות, הוציאו אברהם של השגר־פגר ואריה, העובד שאסור לו להתאמץ, את הגווייה ל־רחוב. כשראו השניים כי צלם העולם הזה מצלמם, השליכו את הגווייה על הכביש וברחו חזרה לתוך הבניין. גווייתה של ספה וויך היתה מונחת על הכביש משך חצי שעה, לשימחת ילדי השכנים ולזעזוע הוריהם, עד שיורם עצמו סיים את ההתחשבנות עם מישפחתה והעמיס בעצמו את הגווייה לתוך השגר־פגר.

„מושב־זקנים אחד גדול"

ד"ר יפרין טוען, באוזני כל מי שמוכן לשמוע, כי אינו מרוויח כסף ולכן אין הוא יכול לשפר את התנאים במוסד. אולם „הפסדים" אלה שלו לא מנעו בעדו לקנות לעצמו מכונית מפוארת, לממן את עיסקי הבנייה של בנו הקבלן, לקנות לאשתו חנות־פרפומריה בטיבעון, ולצאת כמה פעמים בשנה לנופש בטבריה ובים־המלח.

שלוש פעמים בשבוע מזמין הלפרין, על־פי הסכם מיוחד, את הדוקטור עליזה ילון לטפל בחולים שבין הזקנים שלו. דוקטור ילון היא דמות ידועה בטיבעון. אשה סעלתנית, מלאת־מרץ, הנמצאת בפנסיה ו־עובדת ברחת טיבעון, המוסד אותו היא מכנה „רמאות טיבעון," רק כדי „לעזור כמה שאני יכולה לזקנים המסכנים האלה."

ד"ר ילון היא אשה מבוססת היטב מבחינה כספית, והסכום הפעוט, שאותו משלם לה הלפרין לחודש עבור שלושת ביקוריה השבועיים, אינו מהווה לגביה דבר בעל משקל.

ד"ר ילון מודה כי היא עצמה אינה קובעת מי מהזקנים יבוא אליה לטיפול. „ישנן במקום לילי ואיזה אחות, שהן בודקות את הזקנים, ורק מי שהן מחליטות שצריך להגיע אלי, אותו אני רואה." ד"ר ילון אינה מכחישה שקיימת אפשרות כי זקן שאותו אין הלפרין מעוניין לשלוח אליה, לעולם לא יגיע לביקורת או לטיפול רפואי.

גוסטב הלפרין עצמו אינו נמצא תמיד ליד 60 הזקנים שבמוסד שלו. כאשר בי־קרתי במקום הוא היה, לדיברי בנו: „בבית־המישפט בחיפה."

מי שעובר ברחובות או בשדרות היפה־פיות של טיבעון, נדמה לו כי הוא מבקר במושב־זקנים אחד גדול. על 900 התושבים של טיבעון, נמצאים במקום כ־700 זקנים אשר הפכו את העיירה, רק לאחרונה, לעיר־המגורים שלהם: בבתי־האבות.

המועצה המקומית קיריית־טיבעון משתדלת להזילחם בתהליך הפיכת עיר־הנופש לעיר־רפאים. מסביר ראש המועצה, עמי בן־דרור (45), בן מרחביה היושב בטיבעון כבר 25 שנים: „אנחנו לא נגד זקנים, אנחנו רק נגד מושבי־הזקנים שבטיבעון, במצבם הנוכחי. אנחנו יודעים כי צריך למצוא פיתרון לזקנים בארץ, ולא איכפת לנו שטיבעון תתרום את חלקה לפיתרון זה. אבל הבעייה של הזקנים היא בראש־ובראשונה בעייה חינוכית. התנאים הנורא־אים בחלק מבתי־האבות בעיר מביאים לכך שהנוער שלנו גדל עם התמונות המזעזעות של זקנים מוזנחים, של זקנים תועים ש־אינם יודעים למצוא את כתובת בית־האבות שלהם, של אמבולנסים ו„שגר־פגר" של גוויות, של זוהמה וליכלוך. אילו היו ממקמים את בתי־האבות במיבנים מתאי־מים, לא היה נגרם העוול תאיים הזה לזקנים ולתושבי המקום."

לדיברי עמי בן־דרור מוכנה המועצה המקומית לעזור לכל מושב־זקנים אשר ייפתח באתר מתאים, „לא באמצע העיר" ובתנאים מתאימים, אך המועצה ותושבים יילחמו בכל תוקפה של ניצול הזקנים לשם גריפת רווחים על־ידי בעלי בתי־האבות. הוא גם מדגיש לעומדה שהשיעור העצום של זקנים — „כמעט זקן מבחוץ על כל זקן מטיבעון" — משווים לעיר דימוי של מושב־זקנים העוצר בעד התפת־חותה, גורם לעויבה גדולה של בני טיבעון ולנסיגה, „בגלל שאנשים לא רוצים לבוא ולגור במושב־זקנים אחד גדול."

אולם ידיה של המועצה כבולות. לפי החוק אין המועצה נותנת — ולכן אין היא יכולה אף למנוע מתן־רישיון לבתי־אבות או לבתי־חולים. בעלי בתי־האבות המקב־לים זקנים חולים „עד שהם ימותו אצלנו" התחכמו לחוק, ואף לא ביקשו רישיון לבית־חולים ממישרד־הבריאות. „אם היינו מבקשים רישיון ממישרד־הבריאות," אמר יורם, מבעלי רחת טיבעון, „לא היינו מקבלים, וגם היו שמים עלינו פיקוח של מישרד־הבריאות." הרשיון היחידי ש־ניתן למוסדות אלה, במידה שיש להם בכלל רישיון, הוא רישיון מטעם מישרד־הסעד לפתיחת מושב לזקנים בריאים. מישרד־הסעד אינו טורח לפקח, ומעלים עין ממצבם הנורא של בתי־האבות בעיר.

שני קצבים ואח אחד

יבעון אף נימצאת על מפת שתי רשתות גדולות של בתי־אבות ובתי־זקנים. האחת היא הרשת של בלומנטל, בית־חולים לזקנים בחיפה אשר אחת ידוע משך שנים רבות כמוסד מצויין, אך אחרי מותו של דוקטור בלומנטל הממורסם נרכש על־ידי כמה מעובדיו ושותפיהם. לרשת בלומנטל יש בטיבעון שני בתי־אבות: פנסיון עדה, ופנסיון ג'יל. הרשת השנייה היא זו של פרומטר, ולה בית־חולים בנווה־שאנן בחיפה, בית־אבות נוסף בחיפה, וזה שבטיבעון, בית פרידמן.

בתי האבות עדה וג'יל הם, לדיברי מנה־ליהם, בבעלות ארבעה שותפים: רפי תדמור, הטוען כי הוא את מוסמך וכי עבר השתלמויות בגריאטריה ויוליוס אונגר — שניהם עובדים של בית־החולים בלו־מנטל בחיפה, עוד מתקופתו של דוקטור בלומנטל; השניים האחרים הם האחים (לאותה מישפחה) שימחה („זיגו") דורון וקלמן („קרול") בוים. בעוד זיגו טרח לעברת את שמו, נושא קרול את חשם הלועזי שלו.

קודם שנכנסו לשותפות עם תדמור ו־אונגר, היו שני אחים אלה קצבים בחיפה. כיום מנהל את בית־האבות עדה באופן רישמי רפי תדמור, ואילו זיגו דורון, הטוען כי הוא מינהלן מוסמך, מנהל את בית־האבות ג'יל.

מכניסה לשני בתי־אבות אלה אסורה לאנשים מבחוץ, כאילו היו מיתקן צבאי סודי. נעמי צור, צעירה טיבעונית ורעייתו של פרופסור בני צור מהסכניון בחיפה, היא צלמת־אמנותית חובבת. בית־האבות ג'יל נמצא בשכנות לביתה ברחוב האורנים בטיבעון, ובאחד הימים החליטה לצלם במקום דיוקנות של אנשים זקנים.

היא קיבלה רשות מאחת העובדות, ש־היתה באותו זמן אחראית על הבית, ו־החלה מצלמת. לפתע הופיע קרול בוים, תפס אותה והחל להכותה. מספרת נעמי, צעירה יפה ואם לשלושה ילדים: „באותו זמן הייתי חבושה ביד ימין שלי מכוויה ראצינית שהיתה לי. קרול התנפל עלי, והחל למשוך אותי כדי לנסות להוציא את הסלים מהמצלמה שלי. התנגדתי לה, ואמר־תי שייזהר על היד שלי שהיא פצועה. דווקא אז הוא נטפל ליד, וקרע ממנה את התחבושת יחד עם הבשר. כשראה שלא יוכל להוציא ממני בכוח את הסלים, הוא כלא אותי באחד החדרים למשך למעלה משעה."

המישטרה, שהתערבה בעניין, שיחררה את נעמי צור יחד עם הסלים. חוויה דומה עברה על חולייתי־הכיסוי של העולם הזה, שבאה לצלם את בתי־האבות. קרול התנפל עלי ועל הצלם, שניסה לצלמו מחוץ ל־מוסד. למחרת התנפלו קרול, רפי תדמור ואחד העובדים שלהם, בשם יצחק, עלי ועל הצלם, כשניסינו לצלמם מחצר שכנה. רק לאחר התערבות המישטרה, ולאחר שהתברר לשלושה כי איחרו את המועד והצלם כבר צילם אותם, הם הסכימו להשיב על שאלותי ולהרשות לצלם את המיב־נה. „רק מבחוץ."

ואומנם, לרפי וקרול יש הרבה מה להסתיר, בשני בתי־האבות שהם מחזיקים.

(בשבוע הבא: הזקנים נשרפו למוות)

גווייה מתגלגלת ברחוב

את גוויות הזקנים הנפטרים בבתי־האבות מוציאים בדרך כלל בלילה. כאשר ניסה צוות העולם הזה לצלם גווייה זו, שהוצאה דווקא ביום, ברחו בעלי מושב־הזקנים והשאירו אותה להתגלגל שעה ארוכה ברחוב.

בעלת מושב

שרה אבנון בעלת מושב־הזקנים ורד ורעייתו של פקד במישטרה.

היסטוריה

מק־מ״יכל הציוני

גילוי מרהים: הלורד מוין והארוכד מק־מייכל תיכננו מדינה יהודית

הפצצה שהתפוצצה ב־8 באוגוסט 1944, באחד הסיבובים בכביש ירושלים, הידהדה סביב העולם. היא נועדה להרוג את הנציב העליון הבריטי בפלשתינה (א״י), סר הארולד מק־מייכל. אולם הנציב ניצל. נהגו נקטל.

גם מתנגדי אירגון לח״י, שהיה אחראי להתנקשות, הצטערו על הכישלון. כי לא היה אדם שנוא יותר ביישוב העברי דאז מאשר מק־מייכל. הוא נחשב בעיני כל כשר־נאי־יהודים וכאנטי־ציוני מובהק.

באיתו יום היה מק־מייכל בדרך למסיבת־פרידה ביפו. כעבור ימים מעטים עזב את הארץ, כמתוכנן, ובמקומו בא הפילד־מארשל הלורד גורט, שלא הטביע כל חותם על המאורעות.

„סודי ביותר״. עתה, כעבור 31 שנה, מופיע לפתע סר הארולד מק־מייכל באור שונה לגמרי. פרשה היסטורית, שהיתה כמו־סה במשך דור, שופכת אור חדש על האיש. מסתבר כי בעצם הימים שבהם תיכננו אנ־שי לח״י את רציחתו, תיכנן מק־מייכל עצ־מו את הקמתה של מדינה יהודית בארץ־ישראל. שותפו לכך: הלורד מוין, שנרצח כעבור זמן על־ידי אנשי לח״י בקאהיר.

העובדות החדשות טמונות בצרור מיס־מכים, ששוחררו מחובת־הסודיות על־ידי ממשלת בריטניה. הם לא פורסמו ברבים, אך פתוחים לעיונם של אנשי־מיקצוע, חוק־רים והיסטוריונים. אחד מאלה הוא ההיס־טוריון ד״ר גבריאל („גבי״) כהן, מי שהיה חבר־הכנסת השישית מטעם חטיבת אחדות־העבודה במערך. הוא פירסם את גילוייו בריבעון החברה המיזרחית הישראלית, המיזרח החדש.

מק־מייכל, שהיה קודם־לכן מושל בריטי בסודאן, ושהצטיין בסיגנון אירוני דק, סי־כם את דיעותיו במיכתב־פרידה „סודי בהח־לט״ ששיגר לשר־המושבות הבריטי, ערב סיימו את תפקידו. אך מסתבר שאותן די־עות ביטא קודם־לכן במיסמכים ובישיבות קודמים, שהיו כולם סודיים.

„הגזעים השמיים״. הנציב העליון סי־כם את שש וחצי שנות כהונתו בארץ — וביכללן תקופת פירסומו של הספר הלבן ב־1939 — בכמה הערות אישיות.

„בעוד שאיני בשום פנים חסר אהדה ל־יהודים, ללבאנטינים ולערבים *...״ אומר הנציב, „הקריטריון העליון הוא, לדעתי, השם הטוב והביטחון של האימפריה שלנו.״

במקום אחר הוא מותח ביקורת על כך שהממשלה הבריטית מתיימרת לפעול מתוך טוב־לב, תחת לאמר בבירור שהיא פועלת לטובת האינטרסים שלה. קובע מק־מייכל: „יחס של אלטרואיזם הוא בלתי־משכנע ב־עיני הגזעים השמיים...״

פסוק כזה יכול היה להיראות כגזעני וכ־אנטי־שמי, לולא נאמר בהקשר חיובי דוו־קא, ולולא היה מכוון אל היהודים והערבים כאחד.

תוכנית ציונית. עיקר טיעונו של מק־מייכל במיסמך זה הוא:

● הבעייה העיקרית היא העליה היהו־דית. על הממשלה הבריטית לקבוע תחילה מה יחסת לתופעה זו, ורק אז תוכל לגבש הצעה כוללת לפיתרון בעיית הארץ.

● מאחר שאינו מאמין כי יש לממשלת בריטניה כוח־הרצון להילחם ברציונות ב־עלייה היהודית, אין פיתרון סביר מילבד חלוקת־הארץ, כך שהעליה היהודית תנוקז אל המדינה היהודית בילבד, „ההפוך בע־ייה ליהודים עצמם, שיטפלו בה כראות עי־ניהם.״

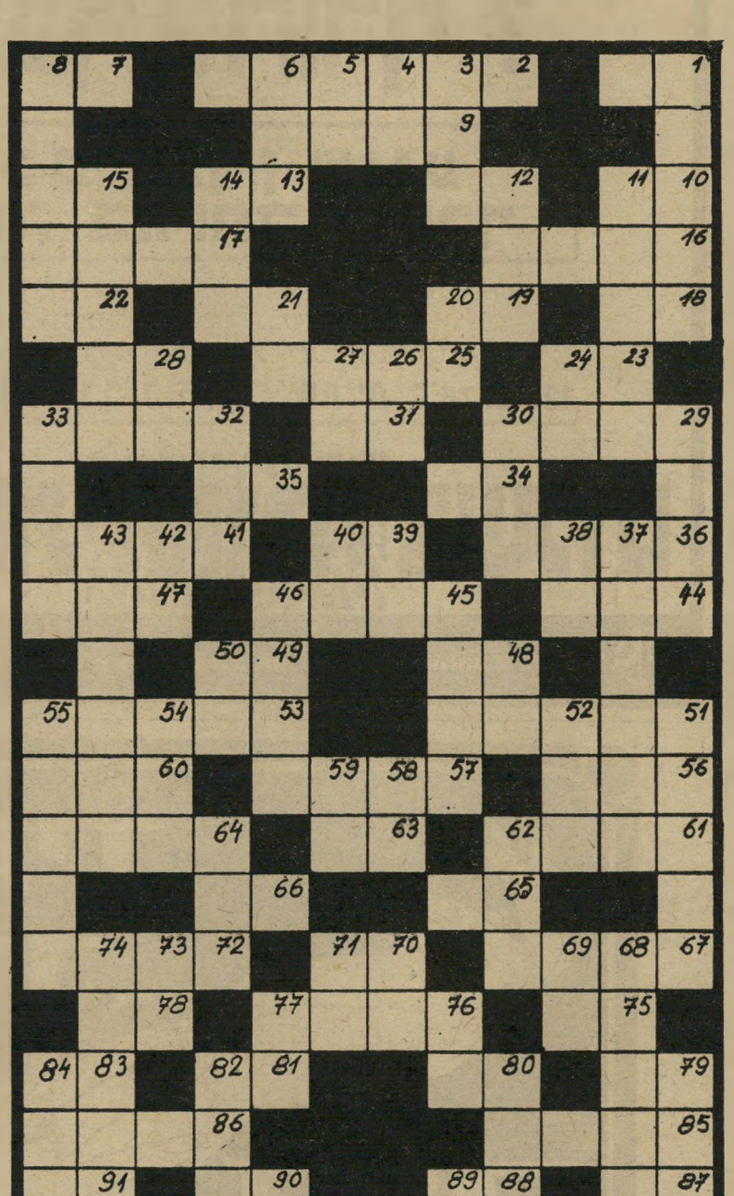
● הערבים, שיילחמו בחירוף־נפש נגד המשך העלייה לכל הארץ, המסכנת את עתי־דם הלאומי, יגלו התנגדות פחותה לעלייה שתהיה מצומצמת למדינה יהודית בחלק מן הארץ, ושלא תסכן את מעמדם בשאר ה־חלקים.

● אם מוכנה הממשלה הבריטית להי־

(המשך בעמוד 32)

* לא ברור למי התכוון במילה „לבאנטי־נים״, בנפרד מ„ערבים״. אולי התכוון לער־בים הנוצריים. במקום אחר במיסמך שם משום־מה את השם „ערבים״ במרכאות.

תשבץ העולם הזה 1996

מאוזן:

1. חומת־מים; 2. נשיאה הקודם של מדינת ישראל (ש״פ); 7. אריג מיקראי יקר; 9. יישא יבול; 10. אביון; 12. רוך, נועם; 13. מזמר; 15. בגלל ש־; 16. קיבוץ בשפלת החוף; 17. דן; 18. מתווי־הנגינה; 19. תג. 21. אוייב; 22. מכינויי האלוהות; 23. תל־חורבות; 25. ספר; 28. מתגורר; 29. בור חסר־תחתית. 31. נזכר לעיל (ר״ת); 32. סופר אנגלי נודע (ש״מ); 34. בן־אדם; 35. כלי־קיבול גדול; 36. חבו־רה; 39. קידומת הולנדית; 41. בית־חרושת לממתקים בארץ; 44. שגב; 45. ודאי; 47. פיסגה; 48. בתוכו; 49. בתוכם; 51. מקנה, מעניק; 53. הפצרה; 56. ייחלו; 57. ממצעי־המיטה; 60. שביב; 61. אסרו את הסוסים; 63. לא עבה; 64. טבור; 65. גבוה; 66. צורה הנדסית פשוטה; 67. בראון! 70. מ־חודשי השנה העברית; 72. נחתום; 75. מבני נוח; 76. ביבר; 78. כן, באנגלית; 79. שנשמה באפו; 80. במקום ההוא; 81. מאור קטן; 83. מיקווה־מים ענקי; 85. חכם; 86. אבן טובה; 87. קריאת־יגון; 88. מלכ־סיקון הכלבים; 90. שישה סידרי משנה (ר״ת); 91. מטבע צרפתית; 92. ראש־ממשלת ישראל (ש״מ); 95. גוף שלישי רבים; 96. יישוב בארץ; 97. קידומת צרפתית.

מאונך:

1. קיבוץ בנגב; 3. דור רביעי; 4. מטבע יפאני; 5. יבשה מוקפת מים; 6. מלחין־אופרות גרמני; 8. קטילה על־ידי שיסוף; 11. ירידה; 12. כלי־קיבול לנוזלים; 14. שאף אוויר; 15. אי־אמונה; 20. גוף (הפוך); 21. לא כבד; 24. קריאת־התפעלות. 26. צאצא; 27. נהר באפריקה; 28. גוף בלי סוף; 29. סיום; 30. מחלקי הארוחה; 32. מוט קטן; 33. סיפורי בראשית; 37. פקודות; 38. משתחווה; 39. מונח בתורת־החשמל; 40. מילת־זירוז; 42. הווייה; 43. קיבוץ בנגב; 45. מיקצועו של עמוס הנביא; 46. יצרן־חביות; 48. מילת־תחינה; 50. לשד־העצמות; 51. מכונת־הקרנה; 52. תענית; 54. „ישפריצו״; 55. השלכת, השפעה; 58. זרבובית; 59. בהמת־משא טיבטית; 62. פרח־נוי; 64. הבל, אפס; 68. פגישה לסיכום עניינים; 69. נוזל החיים; 70. מילת־ברירה; 71. מבין; 73. קריאת־צער; 74. מוזאיקה; 76. בתוכם; 77. מילת חיבו; 79. מחגי ישראל; 80. תקופת־זמן; 82. מגן על העין; 84. אנדרלמוסיה, שאון; 89. יצר; 90. מגוני האדום; 93. בתוכו; 94. מנעול פטנטי.

קשקשת 1996

הפעל את דימיונך ונסה למצוא לציור שלמטה כותרת מתאימה, אשר תסביר מה אתה רואה בו. הצעות לכותרות יש לשלוח לפי הכתובת: „קשקשת״, ת.ד. 136, תל־אביב. ההג־דרות הקולעות ביותר תפורסמנה, ובעליהן יזכו בכרטיס כניסה זוגי לקולנוע דרייב־אין בתל־אביב, קול־נוע־המכוניות היחיד בישראל.

קשקשת 1994

● קרנות מיזבח־הזהב של מוטי פרידמן ומיכאל צור — ואדוק ואיי־בחאמה.

חנה נחמיאס, רח׳ תל־חי 11, רמת־גן

● וילון בחדר, בעיניו של עכביש שעל התיקרה.

יאיר כהן, רח׳ גוש־עציון 5, גבעתיים

● קרן מיפלגתית שהתפלגה.

ישראל לסינגר, רח׳ אילת 19, רמת־יוסף, בת־ים

● קרניים בתצלום מישפחתי.

גיל בירמן, רח׳ הגליל 97א, נווה־שאנן, חיפה

● הימנית קרן תל־חי, וגם ה־שמאלית נוגחת.

שאול יהישלום, רח׳ אורלנסקי 7, פתח־תיקווה

השבוע בדרייב אין
בשעות 5.15—7.15
„יהלומים נוצצים בלונדון״
בשעה 9.30
צ׳רלס ברונסון
„גבר ושמו ואדדז״

בסיסונות

● שמלות הריון
● מכנסי הריון
● טוניקות הריון
● חליפות הריון

כהן מודל

תל־אביב, רח׳ נחלת בנימין 4, קומה ב׳, דרך החצר
פתוח עד 7 בערב
(סגור בשעות 4—2)
להזמנות ע״י סוכן: טל. 50344, ת א

במדינה

(המשך מעמוד 31)

לחם בעליה, עדיף מישטר דו־לאומי, על בסיס של שיוויון יהודי־ערבי, תחת פיקוח בריטי. אולם מבחינה מעשית, אין מק־מייכל סבור כי פיתרון כזה הוא מעשי, ולכן הוא בוחר בפיתרון החלוקה, „כרע במיעוטו".

● כדאי לבצע את הדבר מייד, עוד לפני גמר המילחמה העולמית, כל עוד כוחה של בריטניה בעיצומו.

ארבעה חיקים. מק־מייכל הגיע לדיעה זו רק במאוחר, אחרי שהתנגד לה קודם לכן בחריפות.

ההלוקה שמק־מייכל צידד בה כללה ארבע יחידות גיאוגראפיות:

● מדינה יהודית, הכוללת את עמק החולה, הגליל המיזרחי, הגליל התחתון,

היסטוריון כהן
יהודים, לבנטינים וערבים

עמק־הירדן, עמק בית־שאן, עמק־יזרעאל ומישור החוף מעכו עד באר־טוביה.

● שטח ערבי, שיכלול את הגליל המערבי והצפוני (תוך צירופו ללבנון), וכן אזור ההר וביקעת הירדן, צפון הנגב שיכלול את באר־שבע ואת החוף מאשקלון עד רפיח (תוך צירוף כל השטח הזה לירדן.)

● מדינת ירושלים, שתיכלול את העיר עצמה, וכן את בית־לחם, רמאללה, לוד, רמלה ומעיינות ראש־העין.

● הנגב והערבה, שגורלם ייקבע לאחר מכן. אם יהיו מתאימים להתיישבות, יצורפו למדינה היהודית. ולא — כדאי שיישארו בידיים ערביות, כדי למנוע את הגירוי הסמון בקביעת טריז כזה בעולם הערבי.

המחדל הבריטי. תוכניות מסוג זה נדונו בצמרת הבריטית בסודי־סודות במשך תקופה ארוכה, החל ביולי 1943, והוקמה ועדת־שרים מייוחדת לטפל בהן. בוועדה התגבשו שני מחנות. המחנה האחד כלל את אנשי מישרד־המושבות, שקיבלו את דיעותיו של מק־מייכל. בין אלה היה הלורד ואלטר מוין, סגן השר־התושב הבריטי (ולאחר מכן השר־התושב) בקאהיר. מחנה זה נהנה מגיבוי ראש־הממשלה, סר וינסטון צ'רצ'יל.

כנגד אלה התייצבה קבוצה של „ערביסטים", וביכללם רוב השגרירים הבריטיים בארצות־ערב, שנהנו מגיבוי מישרד־החוץ של אנתוני עידן.

הערביסטים לא האמינו כי הערבים ישלימו עם הקמתה של מדינה יהודית. הם חזו במיקרה זה, מילחמה גדולה, שתפגע באינטרסים הבריטיים. מק־מייכל, לעומת זאת, סבר כי יש בכוחה של בריטניה לכפות פתרון זה לאלתר, לפני סיום מילחמת־העולם — וכך ליצור עובדה מוגמרת שהערבים ישלימו עימה, אחרי התנגדות סמלית.

ויכוח זה לא הוכרע מעולם. צ'רצ'יל דחה את קבלת ההחלטות עד אחרי המילחמה — ואז הודח במפתיע מן השילטון. במקומו באה ממשלת הלייבור, עם שר־החוץ ארנסט בווין, שהניחה לעניינים בארץ להידרדר אל התהום.

האם כבר הכנת רכבך לחורף?

רכב תקין מונע תאונה במיוחד בחורף

הכנס עוד היום למוסד מורשה וערוך „בדיקת חורף" תמורת תרומה ל„אילן" בסך —.7 ל"י.
אל תשכח לבקש את תוית המבצע במוסד.

מבצע „הכן רכבך לחורף" יסתיים ב־12.12.75

עבור את החורף בשלום

משרד התחבורה · המועצה הלאומית למניעת תאונות · איגוד המוסכים בישראל

24 שעות צלום
עם פלש אלקטרוני!!
פלשים אלקטרוניים לכל סוגי המצלמות, גם למצלמות פוקט ואינסטמטיק.

* קבלו עדשות חדישות, סופר־מולטי־קוטט מתוצרת מעולה, לרוב סוגי מצלמות הרפלקס.
* מצלמות "KONICA" במחירים ללא תחרות!!
* מבחר של מקרנות סופר ורגיל "CINEKON ST-80" עם הילוך איטי והילוך מודרג "STEP"
* צלומי זהוי בן־רגע!

פוטו־ברנר
חיפה, רחוב החלוץ 3

מה אומרים על:

תחביב 75
בבית הבימה

אנשים אלמונים היוצרים דברים כל־כך מופלאים — ראויים לברכה. שלמה בר־שביט

שחקן כרטיסים במשרדי הכרטיסים ובקופת תיאטרון „הבימה". הנחות לקבוצות מאורגנות.

ירושתו של ספיר

כאשר נפטר **פינחס ספיר**, נפוצו שמועות על המיליונים שהשאיר אחריו לבני־משפחתו, בין אם בבנקים בישראל ובין אם בבנקים בחו"ל. אך בדיקה עניינית העלתה, כי כל הרכוש שהשאיר אחריו פינחס ספיר לבני־משפחתו הוא ביתו בן 30 השנים בכפר־סבא, והקיצבה שהגיעה לו על התקופה שבה שימש מנהל־כללי של חברת „מקורות".

הבית מוערך בסכום של 250 אלף לירות. כיוון שספיר לא השאיר כל צוואה, מתחלק רכושו כך: 25% לאשתו ריבקה, והשאר בחלקים שווים לבנו **עמוס** ובנותיו **רנה** ו**צפירה**. כאשר שמעו בני־המישפחה על השמועות בדבר אוצרותיו הגנוזים של ספיר, הצהירו כי הם ישלמו, לכל המביא להם מידע על אוצרות כאלה, 25% מן האוצר, ואת השאר יתרמו למטרות ציבוריות.

רבקה, עמוס וצפירה ספיר
ירושה קטנה

שערוריית מלון „פלאזה"

בחודש פברואר 1974 החליטה הוועדה המחוזית לבניין־ערים של תל־אביב, כי תביעה משפטית נגד מלון „פלאזה" ב־תל־אביב, על שבנו מעל לאחוזי־התבנייה שאושרו להם.

מאז ועד היום התחמקה העירייה מ־הגשת התביעה, ולפני חודש ימים הביא היושב־ראש שלה, **יגאל גריפל**, לוועדה המקומית הצעה שאם תאושר תגדל ה־שערורייה פי כמה.

בעלי מלון „פלאזה" התחייבו, בשע־תו, כי יממנו מכספם הקמת מדרגות מרחבת המלון, הנמצאת במיפלס של רחוב הירקון, אל הטיילת, הנמוכה יו־תר. מדובר בהשקעה של מיליון וחצי לירות. המשקיעים, לאחר שהשלימו את הקמת המלון, מסרבים לתקים את ה־מדרגות, ויושב־ראש הוועדה, גריפל, חס־ליט להיעתר לבקשתם ולבטל את חת־חייבותם.

אולם גריפל מסייע למקימי המלון בצורה אחרת. בשעתו ביקשו בעלי־המלון, שניבנה לגובה של 16 קומות, להוסיף קומה 17, שתשמש רק לחדר־מכונות. הם קיבלו לכך אישור של הוועדה המ־חוזית והפקידו ערבות בנקאית לחבטחת המטרה שאושרה. תחת זאת מקימים בקומה ה־17 אולמי־כינוסים, ויגאל גרי־פל ממליץ לאשר להם זאת בדיעבד, לאחר שכבר בנו, במקום להפקיע את הערבות מייד ולחרוס את הקומה (בעיקבות „פלאזה" כבר צועד מלון „דיפ־לומט", הרוצה אף הוא ב־17 קומות).

כדי לשכנע את גריפל, העסוק בימים אלה בהתרמת קבלנים לקרן תנועת־החרות, מציעים בעלי „פלאזה" להעמיד את האולמות לרשות אירועים של ח־עירייה.

אם כן, מגיע עתה שטח־הבנייה של המלון ל־414%, לעומת 387.9% שאושרו. המלון הפר את התחייבותו לעירייה, בהסכמתה השקטה, מסרב להקים את המדרגות שהתחייב להקים, לא נתבע לדין, למרות החלטת הוועדה המחוזית.

מי אחראי לכך? בעד החריגות של המלון הצביעו בוועדה יגאל גריפל, **פרץ אוניקובסקי**, **דויד שיפמן**, **חיים בסוק**, **אריה קרמר**, **חיים ינקלביץ**. הצביעו נגד: **שרגא קנטור** ו**נחום רז**.

למה רוצה רבינוביץ להציל את צוות ר.י.ל.

הסיבה למאמצים שעושה שר־האוצר, **יהושע רבינוביץ**, להצלת חברת ה־בנייה „צוות־ר.י.ל." היא פשוטה: הרוח החיה בחברה הוא **משה לפיד**, שהיה החשב הכללי של משרד־השיכון. הוא הקים את החברה יחד עם **ישראל** ו**יוסף רפפורט** ו**זלמן יבנלוביץ**, לפני חמש שנים. תודות לקשריו של לפיד עם משרד־השיכון הוא הצליח לקבל מן המישרד חוזים להקמת 1700 דירות, בחיקף כספי של כ־170 מיליון לירות. הוא קיבל עבודות־ענק אלה, למרות ש־החוזן הנפרע של החברה היה 100 אלף לירות בילבד.

כאשר נתמנה רבינוביץ כשר־השיכון, נימנה משה לפיד עם הפעילים השקטים של מיפלגת־העבודה בתל־אביב, עזר רבות לשר־האוצר, לפני כמה חודשים, את פתח במגבית הפנימית שלו במחוז ה־מיפלגה בתל־אביב. בגלל כל אלה חורה רבינוביץ לתת 30 מיליון לירות מכספי המדינה למימון הצלת „צוות־ר.י.ל."

סיבה נוספת: המפסיד העיקרי מ־מפולת „צוות־ר.י.ל." הוא „בנק לאומי", הנושה בחברה ב־27 מיליון לירות, ויס־סיד 10 מיליון מהם. רבינוביץ היה בעבר חבר מועצת־המנהלים של „בנק לאו־מי", והוא ידיד קרוב של מנכ"ל הבנק, **ארנסט יפת**.

עתה נכשלה תוכניתו של רבינוביץ, לאחר שחברת „רובינשטיין ושות'" הו־דיעה על נסיגתה מהצלת „ר.י.ל.", מחשש שיאמרו כי היא עושה זאת לשם רווח.

שר־השיכון **אברהם עופר** הודיע, בעיקבות זאת, כי מישרדו ישלים את ה־בניינים של החברה. בדיקות של כל־כלנים העלו, כי עתה צפויים הפסדים של לפחות 100 מיליון לירות בעיסקי החב־רה. הסכום מתקבל כך: בניכסי החברה מושקעים למעלה מ־100 מיליון לירות, שיהיו קפואים עתה לפחות למשך שנה, בגלל ההליכים המישפטיים של כינוס־נכסים שיתנהלו. הקפאה זו תעלה 40 מיליון לירות. החובות הנקיים של „בנק לאומי" הם 27 מיליון לירות, ואליהם יצטרפו חייבים רבים. הבנייה על־ידי מישרד־השיכון תהיה יקרה יותר מאשר בקבלנות הפרטית. כל אלה יגרמו לחפ־סדים האמורים.

שוב שמועות על החלפת כסף

החשב הכללי באוצר, **חיים שטסל**, שם לב לכך שחברות הצריכות לקבל כסף מן האוצר דוחות את קבלתו בתי־רוצים שונים. כיוון שבדרך־כלל המצב הוא הפוך, חקר לסיבה ומצא, כי רבים בטוחים שהאוצר מכין החלפה של הכספים בקרוב, תוך הטלת מס על ה־כסף. אם אכן ייעשה הדבר, כדאי להמ־תין, ולמשוך את כספי האוצר אחרי ההחלפה ולא לפניה.

חשב שטסל
החלפה גדולה

העסקות הסיבוביות של מישרד הבטחון

לנפלאות הכלכלה הישראלית הוסיף עתה מישרד־הביטחון פרק חדש, העולה על כל קודמיו. למישרד־הביטחון מקצצים את התקציב בלירות, אבל יש לו שפע של דולרים מן המענקים והמילוות של אמ־ריקה. התוצאה: המישרד עובר לרכי־שות של ציוד באמריקה, כולל ציוד שקודם קנה בישראל. אולם המפעלים היצרניים בארצות־הברית עמוסים עבו־דות, ואינם יכולים לספק את ההזמנות של משרד הביטחון הישראלי. התוצאה: מישרד הביטחון מזמין ציוד במפעל אמ־ריקאי, משלם עבורו בדולרים.

המיפעל האמריקאי מזמין את הציוד האמור במפעל ישראלי, השולחו למיפ־על האמריקאי, מקבל תמורתו תמריצי־ייצוא. כאשר המיפעל האמריקאי שולח את הציוד חזרה לישראל, מקבל שוב המיפעל הישראלי עמלת־סוכן.

עסקות סיבוביות אלו קיבלו לאחרונה תפנית שונה במיקצת: המיפעל הישרא־לי שולח צוותים ישראליים למיפעל ב־אמריקה, ואלה מייצרים שם את חלק־מנה עבור מישרד־הביטחון הישראלי!

הושעה חוקר מס־ההכנסה

עובד בכיר במחלקת־החקירות של מס־הכנסה, **פינחס צחי**, הושעה מתפקידו בגלל חשדות כי הדליף לנישומים מידע מוקדם על פשיטות שתיעשינה עליהם. החשדות עליו נמסרו למחלקת־החקירות של המישטרה, שאף חקרה אותו במכו־נת־האמת. עד כה לא נקטו נגדו כל אמצעים מישפטיים.

מנהל מחלקת־החקירות של מס־הכ־נסה, שחיה ממונה על צחי, **אברהם צרפתי**, פרש בימים אלה מעבודתו ועבר לנהל חברה לייבוא קופות־רושמות. במ־קומו ימונה אחד מעוזריו של **אליעזר שילוני** המישנה לנציב מס־ההכנסה.

שפל בבורסה

מחירי המישרדים בבית הבורסה־היהלומים ברמת־גן ירדו בצורה חריפה. לפני שנה מכרו חדר בבית הבורסה ב־120 אלף דולר, ואילו חיום המחיר הוא 70 אלף דולר בילבד. הירידה מוסברת בבניין תחדש תניבנה ליד בית־הבורסה, ואשר יחובר אליה במעבר מיוחד. ב־בניין החדש יהיו 5000 חדרים, ובנייתו תסתיים בעוד שלוש שנים.

שיפמן: נפקיע את התחנה

סגן ראש־עיריית תל־אביב והממונה על התחבורה בעירייה, **דויד שיפמן**, מסר כי אם לא יצליחו בעלי חברת „כיכר־לוינסקי", הבונים את התחנה המרכזית החדשה, להגיע להסדר ביניהם תוך חו־דש, תפעיל העירייה את סעיפי החוזה שחתמה עם „כיכר־לוינסקי", ותפקיע את התחנה.

שיפמן מסר, כי בימים אלה צריכים לחתום על חוזי־מכירה של 13 אלף מטר מיסחריים בתחנה, תמורתם יתקבלו כ־130 עד 200 מיליון לירות. סכום זה דיו — ויותר מכך — להשלמת התחנה. אולם רוכשי השטחים רוצים ערבויות כי התחנה תושלם, ו„אגד" — אחד השו־תפים ב„כיכר לוינסקי" — מסרב לתת ערבויות כאלו יחד עם השותפים האח־רים, שהם „סולל־בונה" ו**אריה פילץ**.

שיפמן מסר כי הוא שהורה לבטל את החוזה על ייבוא הגשר הצרפתי עבור „נתיבי־איילון" לפני שמנכ"ל החברה, **ישראל גרנית**, נכנס לתפקידו. תמורת הביטול ישלם פיצוי לחברה הצרפתית הבונה, 250 אלף פרנקים צרפתיים, ופי־צוי נוסף למבצעים הישראלים, חברת „מינמנטל", 90 אלף לירות.

פילוג בלישכת רואי־החשבון

מישרדי רואי־החשבון הגדולים מאיי־מים בפרישה מלישכת רואי־החשבון וב־הקמת לישכה עצמאית. הרוח תחיה ב־מפלגים הוא **דן בבלי**, ממישרד רואי־החשבון בבלי.

הסיבה לפילוג הצפוי היא החלטת הלישכה, כי רואי־החשבון לא יוכלו לע־בוד עם אותה חברה ממשלתית יותר משש שנים. משמעות ההחלטה היא כי מיספר קטן של מישרדי רואי־חשבון, שעיקר מיחייתם מעבודה קבועה עם ה־חברות הממשלתיות, ייאלצו להיפרד ממקור־הכנסתם העיקרי. מישרדים אלה מעדיפים לעשות חכל כדי לא לפגוע בהכנסתם.

האם זה טוב לנשים? האם זה 'מנע מחלות? האם זה 'חסל את הסרסורים?

בתי-בושת - כן או לא?

מאת **שרית ישי**

"ה לגליזציה של הזונות לא פתרה את הבעייה באותן ארצות שבהן היא הונהגה, כפי שהוכיחו מחקרים שפורסמו לאחרונה. מדינת־ישראל, כמדינה יהודית־יעודית, אינה צריכה להתאפיין ב־מתירנות ובחיקוי הצדדים המנוונים של תרבויות אחרות!"

אלה הן המסקנות שאליהן הגיע שר־הסעד החדש, זבולון המר, שנתגלה לפתע כמומחה גם לנושא זה, כשנשאל אם ב־מיסגרת תפקידו החדש כשר־הסעד הוא בעד או נגד לגיטימיזציה של הזונות, תוך הסדר ופיקוח.

לעובדי מישרדו של זבולון המר, אותם 40 עובדים סוציאליים המטפלים בנערות סוטות ובזונות, אין הביטחון העצמי של השר. הם התכנסו ביום הרביעי בשבוע שעבר בבניין הוועד הפועל, כדי לגבש דיעה ולהחליט אם העובדים הסוציאליים, המכירים את בעיית הזונות מקרוב, הם בעד או נגד מיסוד הזונות.

אות־קין על המצח

"ה וויכוח היה סוער. הנושא לא נר־אה לעובדים הסוציאליים פשוט כלל וכלל. למרביתם המושג לגליזציה לא היה ברור. אמר אחד העובדים: "במיסגרת מיסוד הזונות תחול חובה על כל נערה בת 18, העוסקת בזונות, להצהיר על מיקצועה ולהירשם ברשימת הזונות שתחזיק משטר־ישראל.

"לדעתי נערה בת 18 עדיין איננה בשלה כדי להחליט אם אכן הזונות תהיה מיקצועה. במיסגרת החוק אנחנו נחייב אותה להחליט, וזהי הסכנה האמיתית. כל אלה העוסקות בזונות באופן בלתי־לגאלי תמשכנה לעסוק במיקצוע באותו אופן גם הלאה. המעצרים יימשכו, כי המישטרה תמשיך לעצור קטי־נות. אז מה השגנו במסגרת המיסוד?"

עובדת סוציאלית אחרת העלתה בעייה שקשה להתעלם ממנה. אם יכולה זונה כיום לעסוק במיקצועה מבלי להכריז עליו, הרי שבמיסגרת המיסוד יהיה עליה לחיות מוכ־רה כזונה. לטענה זו הסכימו מרבית ה־משתתפים בדיון.

השר שם־טוב
בעד

אומרת גינה הדר, עובדת סוציאלית ה־מטפלת בשיקומן של נערות סוטות באזור ראש־העין ופתח־תקוה: "הלגליזציה של הזונות תחייב את הנשים להירשם כזונות, והדבר ידביק להן סטיגמה (אות־קלון). ה־בעיות הסוציאליות לא תיפתרנה.

"הסרסור הוא הספק הרגשי היחידי של הנערה. היא לא תהיה מוכנה לוותר עליו, אלא אם כן היא נמצאת עמוק בתוך עסקי־הזונות, ואינה זקוקה לו עוד.

"מיסוד הזונות יכניס את הזונות לתוך גיטאות, וקיים החשש שיתנהל בתוך שכו־נות־עוני מאוכלסות במישפחות נחשלות, בהן קיימות ממילא בעיות סוציאליות חמו־רות.

"המיסוד יגרום לכך שתהיינה שתי מער־כות של זונות: זונות המוכרות על־ידי ה־חוק, וזונות העובדות בחשאי. ויסות הזונות על־ידי החוק יגרום גם לקיומן של שלוש מערכות של סרסורים: סרסורים שיהיו סוכני בתי־בושת או 'מאדאם', סרסורים בלתי־חוקיים של זונות בלתי־חוקיות, ו־סרסורים שיהיו ספקי־זונות לבתי־בושת. כיום קיימת רק מערכת אחת של סרסורים, שכולם נרדפים אחרי החוק."

גבר מדביק גבר

שר־הבריאות, ויקטור שם־טוב, הצ־היר שהוא "מחייב מתן לגיטימיזציה לזונות, תוך פיקוח רפואי מתאים."

העובדים הסוציאליים שהתכנסו בבית הועד הפועל בתל־אביב טענו ברוב קולות כי השיקול הרפואי אינו מהווה שיקול כלל וכלל, מאחר ו"הזונה תמשיך להפיץ מחלות. אין כל ערובה לכך שהזונה, שאכן נבדקה על־ידי רופא, לא תידבק מייד לאחר־מכן מלקוח נגוע במחלת־מין."

במאמרו "גישות לזונות בעבר ובימינו", המתפרסם בדו־יירחון סעד, טוען יהודה רימרמן, מנהל שירותי־המיבחן לנוער של פתח־תקווה, כי ההנחה שהזונות המבוקרת מונעת — או מצמצמת — את התחלואה ב־מחלות־מין לא הוכחה כלל וכלל.

אומר רימרמן: "בהמבורג, למשל, נמסר כי בשנת 1881 נדבקו 62.5% של החולים במחלות מין על־ידי זונות רשומות, ורק 7% על־ידי לא־רשומות. מחקרים מאוחרים ומדוייקים יותר אינם מצביעים על שינויים משמעותיים בשיעור האלחה (אינפקציה) בין מבקרי בתי־בושת מאושרים, לבין לקו־חות של זונות לא־רשומות.

"הפרוצות, מסתבר, הנדבקות לרוב ב־ראשית מסלולן בזיבה, פחות בעגבת, ב־דרך־כלל אינן מתרפאות מהמחלה לגמרי, כיוון שהדבר דורש קבלת טיפול אינטנסיבי והפסקה ממושכת בפעילותן. רבים מאלה החיים על ריווחי הפרוצות אינם מעוניינים בגילוי המחלה, ומשתמשים בתכשירים שו־נים להשמדת הגונוקוקים, כלומר הסימנים החיצוניים של האלחה לפני הביקורת ה־רפואית, כך שאף רופאים מנוסים אינם מסוגלים לגלות את המחלה בבדיקה שיגר־תית. הזונות עצמן אינן נדבקות שוב, כי גופן מתחסן, וגונוקוקים חדשים אינם משתקעים בו. למעשה נדבק הגבר מהגונו־קוקים שפירק קודמו, לעתים סמוך אחרי הבדיקה הרפואית. כלומר, ההידבקות היא מגבר לגבר. הפיקוח הרפואי היה עשוי להיות יעיל במידה שהיה כולל גם את הגבר הלקוח."

מתייחסים כמו אל זונה

"פ בר־אור השנה מינה שר־המישפ־טים חיים צדוק (שטען, כשנשאל ב־הקשר לכתבה זו, כי הוא "בעד ליברליזציה של הזונות, תוך פיקוח רפואי הולם") ועדה לבדיקת נושא הזונות בישראל. הדבר בא אחרי ויכוח בכנסת, ואחרי שח"כ שושנה ארבלי־אלמוזלינו העלתה הצעה לסדר־היום. כראש הוועדה מינה השר את השופטת הדסה בן־עתו.

מספרת השופטת: "ישבנו כמה חודשים, ונאלצנו להפסיק את ישיבותינו בעיקבות פגרת־הקיץ ושהייתי בחו"ל. במיסגרת ה־ישיבות, שיחודשו בחודש הבא, ראיינו עדים רבים. מצד אחד אנשים המטפלים בנושאים הקשורים בזונות, כגון רופאים, עובדים סוציאליים, פסיכולוגים וקציני־מיבחן, ומהצד השני נשים העוסקות בזונות. ראיינו נערות רבות בתוך בתי־הסוהר ו־מחוצה לו. רבים ביקשו להופיע בסנינו, ואנו נמשיך לראיין, ללדון לגופו של עניין, עד שנסיק את מסקנותינו, אותן נעביר לידי שר־המישפטים."

אחת העדים שהופיעו בפני הוועדה היא צביה כהן, העומדת בראש "היחידה לטיפול בנערה" של עירית תל־אביב.

צביה כהן, אדומת־שיער וגמרצת, מסרבת לקרוא לילד בשמו, ומחפשת וגם מוצאת מילים יפות כדי להגדיר את הזונות או את בעיותיהן. ביחידתה המטפלת בנערות ב־מצוקה וגם בנערות העוסקות בזונות וה־מבקשות לשוב למוטב, שתי עובדות סוציא־ליות ופסיכולוג בעל תואר ב"א בפסיכולו־גיה.

השר המר
נגד

אומרת צביה כהן: "בעייתה של בחורה העוסקת בזונות מורכבת מבעיות נפשיות, שהן תוצאה של חוסר־תיקשורת עם ה־מישפחה והחברה, נערה העוסקת בזונות עוסקת במיקצועה מתוך הרגשה של יאוש, מתוך ידיעה שהיא אינה מסוגלת לעשות משהו אחר. מתוך עשרות הבחורות שאותן היכרתי במיסגרת עבודתי, היתה רק בחורה אחת בילבד שאמרה בפירוש: 'אני רוצה להיות זונה, כי אני אוהבת את זה', ולדעתי היא היתה מופרעת מאוד מבחינה נפשית.

"אני אינני רואה את פיתרון בעיית ה־זונות במיסוד. הפיתרון ימצא כאשר לזונות ייבתן סטאטוס חברתי. אני טוענת שאם החברה אומרת שהיא זקוקה לזונות, מדוע לא להתייחס אליהן באופן הולם? אני לא מבינה את הרעיון האומר: 'נא לשרת

בית־הבושת של קאווירה חוזנדר ב"היצאנית העליזה"
"המיסוד יגרום לשלוש מערכות של סרסורים..."

בית־הבושת של פליני ב"פליני רומא"
"הזונה תמשיך להפיץ מחלות גם בבית־בושת!"

בט"ילת: זונה מבחינה בצלם „העולם הזה" ומרימה את שימלתה באופן הפגנתי

אותי, אבל סטאטוס לא אתן לך! או: אני זקוק לך, אבל בני לא יישא אותך לאשה למרות זאת.

„ובכלל, אף בחורה אחת אינה בשלה בגיל 18 לעסוק בזונות כבמיקצוע. תמיד תהיינה קטינות שתיעצרנה על־ידי המשטרה. הפיתרון הוא לא במיסוד. על החברה לשנות את היחס אל הזונות, על־ידי חינוך מחדש.

„קודם כל צריך להתייחס אל הזונה כמו אל בן־אדם. אפילו הרופאים אינם מתיחסים אליהן כהלכה. כשאני הולכת עם בחורה שלי לרופא, הוא מתייחס אליה כמו אל זונה, הוא והאחות שבחדר־הקבלה.

„הבחורות לא עוסקות בזנות, אלא מתוך יאוש עמוק. הן סבורות בתחילת הדרך ש־תוך שנה־שנתיים תצאנה מזה, אך מסתבר להן כי הזנות היא מבוך שכימעט ואין ממנו מוצא.

ומלאה הארץ זימה

ב־1975 קיימים עדיין אנשים המתנגדים למיסוד הזנות לאו דווקא מטעמים הגיוניים, אלא מטעמי מוסר ודת. אך כבר בימי קדם ניתנה לגיטימציה לזכות ביוון ורומא.

בשנת 594 לפני הספירה הורה המחוקק סולון על הקמת בתי־ברשת מאושרים על־ידי השילטונות באתונה, והסביר את הצורך במיסוד הזנות בכך שעם מתן מעמד חוקי לזנות יתאפשר פיקוח על הזנות, שימנע הטרדה ואונס של נשים מכובדות, יחס של שלילה. נביאי ישראל הירבו, בדברי תוכחתם, לדמות את העם לזונה, כדי להוסיף חריפות לדבריהם.

יחס זה לזונות הובא בדין מפורש שאמר: „אל תחלל את בתך להזנותה, ולא תזנה את הארץ, ומלאה הארץ זימה." המיקרא אסר את הזנות המקודשת, אסר על הכוהן לשאת לאשה זונה, אסר על הורים להפקיר בנותיהם לזנות, הטיל עונש־מוות בסקילה על נערה זונה ללא ידיעת אביה, ומוות בשריפה על בתו של כהן שזנתה. המיקרא אף אסר להביא אתנן זונה לבית־המיקדש כקורבן.

מינהג זה של סקילת אשה שזנתה היה מקובל בארץ ישראל עד לתחילת המאה הנוכחית. מקובל היה להפשיט את האשה עירומה, להושיבה על חמור, להוליכה מסביב לחומות העיר העתיקה בירושלים ולסקלה באבנים תוך חרפות וגידופים.

הגישה היהודית־הנוצרית, המתנגדת לזנות, אומרת כי נכון הוא ש„ייצר לב האדם רע מנעוריו", אך יחד עם זאת יש ביכולתו להשתנות ולהתגבר על ייצרו. לעומת גישה זו קיימת גישה שנייה, המחייבת את קיומה של הזנות, והטוענת כי הזנות היא ניצחית, וההזדקקות לה היא אוניברסלית.

ברית־המועצות מתגאה בכך שהצליחה להתגבר על בעיית הזנות. מובן שבארצות שמישטרן קומוניסטי נמצאת הזנות מחוץ לחוק, ומייד עם ניצחון הקומוניסטים ב־וייאט־נאם הוצאה הזנות גם שם אל מחוץ לחוק. בברית־המועצות אף הוקמו עבור הזונות מוסדות להשכלה כללית, והן חוייבו לעסוק בעבודה פרודוקטיבית בבתי־חרושת במקום מגוריהן. יחד עם זאת נודע מפי עולים, שהגיעו ארצה, כי עדיין קיימת בברית־המועצות זנות מחתרתית, והיא פעילה ופופולרית מאוד.

ראש עיריית תל־אביב, שלמה („צ'צ") להט, שנשאל על־ידי עיתונאי איך זה ש־סגנו מטעם המפד"ל, חיים בסוק, יושב איתו לייד שולחן אחד אחרי שצ'צ' הודיע בטלוויזיה כי הוא בעד מיסוד הזנות. אמר צ'צ': „בסוק הוא תומך נלהב של מיסוד הזנות!"

אולם בשיחה עם מערכת העולם הזה טען חיים בסוק כי הוא בהחלט נגד לגליזציה של הזנות, מטעמים חינוכיים, דתיים וחברתיים. אמר בסוק: „אני חושב שיש במיסוד הזנות סכנה גדולה. אותן בנות, המשתייכות לשכבות הנחשלות, תראינה את הזנות כמיקצוע חופשי. רבות מאותן מיסכנות תנוצלנה על־ידי אנשים רעי־לב. אחרי הכל, אלה שיעסקו בזנות, תהיה ממוסדת ככל שתהיה, ואפילו במיסגרת החוק, לא יהיו רבנים."

לאיש מן האישים הדתיים אין תשובה לשאלה: מה היו עושים מרגליו של יהושע בן־נון, לולא היה קיים ביריחו בית־הבושת הממוסד של רחב הזונה.

„גם כשהזנות תהיה חוקית, תימצאנה קטינות שיעסקו בזה באופן בלתי־חוקי, והמישטרה תרדוף אותן..."

„אין טעם לשנות את החוק, לפני שמשנים את הייחס של החברה אל הזונות. אני אינני סבורה כי קיום הזנות בעולם הוא עניין השייך לטבע האנושי. אני מאמינה בטיפול ובחינוך נכון. אם לא יהיה ביקוש לזונות, לא יהיה היצע. צריך להילחם לא בזנות, כי אם בלקוחות. אני לא מאמינה ששינוי החוק יהיה לטובת הזונה. אחרי הכל החברה לא תשתנה רק החוק ישתנה."

המישטרה תמשיך לרדוף

עו"ד המישטרה שלמה הילל אמר, בתשובה לשאלה, כי הוא „בעד הסדרת נושא הזנות בצורה תוקית. כמו־כן יש להביא בחשבון שזנות, בין אם היא ברשות הרבים או ברשות היחיד, מהווה מיטרד חמור ומוחשי לשכנים ולסביבה, ויש למצוא לנושא הזה פיתרון במיסגרת החוק."

הגורם השנוא ביותר על הזונות הוא המישטרה, שאיננה חדלה מלהטרידן, בין אם הן עובדות על הכביש, ובין אם הן עובדות בבתים פרטיים. גם נינה הדר וגם צביה כהן טוענות שפרשת הרדיפה אחרי הזונות לא תיפתר. גם כאשר הזנות תהיה חוקית תימצאנה קטינות, אשר תעסוקנה במיקצוע שלא במיסגרת החוק, וכימעט ודאי שלא כל הזונות תהיינה רשומות במישטרה. את אלה תמשיך המישטרה לרדוף.

לצביה כהן יש טיעון נוסף: „אינני מאמינה שבחורה שרושמה כזונה, תרצה כעבור זמן להפסיק לעסוק בזנות ולהוציא את שמה מרשימת הזונות, אכן יוציא את הזונות מהרחובות, ישמר אותן מפני ניצולן בידי סרסורים ועוד. בנימוקיו של סולון חסר רק הגימוק התברואתי של הידבקות במחלות מין. חוק הזנות באתונה הכניס את הזונות לבתי־בושת, חייב אותן לשלם מיסים לאוצר־המדינה ולקבל אתנן אחיד.

המחוקק הרומאי היתנה פתיחת בתי־הבושת בקבלת רשיון מייוחד, והעניש את העוסקות בזנות שלא במיסגרת החוק. הזונות בתקופת רומא העתיקה היו תחת פיקוח „אדילים", שתפקידם היה לשמור על הכנסות המדינה, וגם לפקח על התנהגותן של הזונות בבתי־הבושת.

הזונות הופרדו מן הנשים ה„מהוגנות" על־ידי לבוש מייוחד. הן לבשו טוגה, פיאה בלונדית ונעליים אדומות.

דת ישראל מעולם לא השלימה עם קיום הזנות. יחסו של המיקרא אל הזנות הוא

עובדת סוציאלית צביה כהן
„מדוע לא להתייחס אליהן באופן הולם?"

טלוויזיה

צל"ש

● לכתבת החדשה של מחלקת־החדשות, **מיכי רווה**, על כתבתה בתוכנית מבט בינם הרביעי, ה־26.11, על אסיפת מנהיגי־הפועלים וראשי ועדי־העובדים. כתבתה של רווה עוררה תגובות שליליות ביותר מצד ראשי המדינה, ביניהם אף ראש־הממשלה עצמו — תגובות המעידות על זכותה ל־צל"ש זה.

צל"ג

● לבמאי **אורי ברבש** ולצלם **דני שניאור**, אשר יחד עם חברת־ההפקות סירטי קסטל הפיקו את הסרט יום בחייו של פקד לוטר, במיסגרת מישדר תעודה, יום ה', ה־27.11. התוכנית, שהראתה פקד במישטרת ישראל בפעילותו היומית שבולה טוב, הזכירה בוודאי לצופים מקרב העולים ה־חדשים מברית־המועצות, את סירטי־התעמולה שלהם היו מורגלים בארץ־מוצאם.

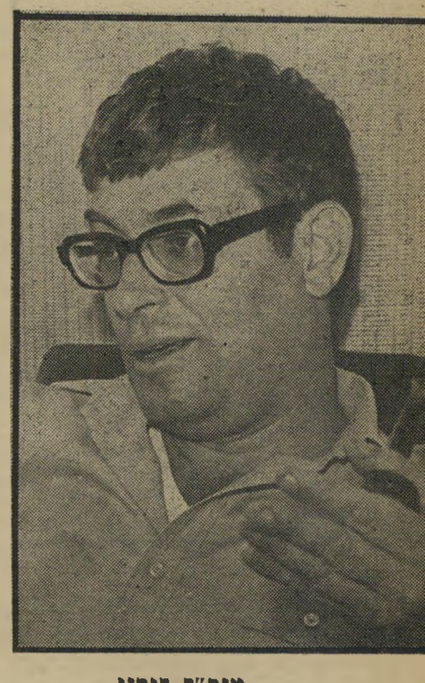
מאחרי המסך

ראש הממשלה,

הטלוויזיה וגלי צה"ל

התבטאויותיו של ראש־הממשלה **יצחק רבין** כנגד הטלוויזיה הגיעו בשבוע שעבר לטונים גבוהים. אחרי שיצא בחריפות נגד הטלוויזיה בפני פורום נרחב בן 700 חב־רי־מרכז מיפלגת־העבודה במחוז חיפה, דב־רים אשר פורסמו בהרחבה בעיתונים וב־רדיו, תקף רבין בחריפות רבה את הטל־ויזיה ורשות השידור בפגישה אינטימית יותר, שבה השתתפו כמה מראשי מיפלגת־העבודה בחיפה, ואשר נערכה אחרי הכנס הגדול.

רבין טען, באותה פגישה, כי הוא יעשה כל שביכולתו כדי לשנות את חוק רשות

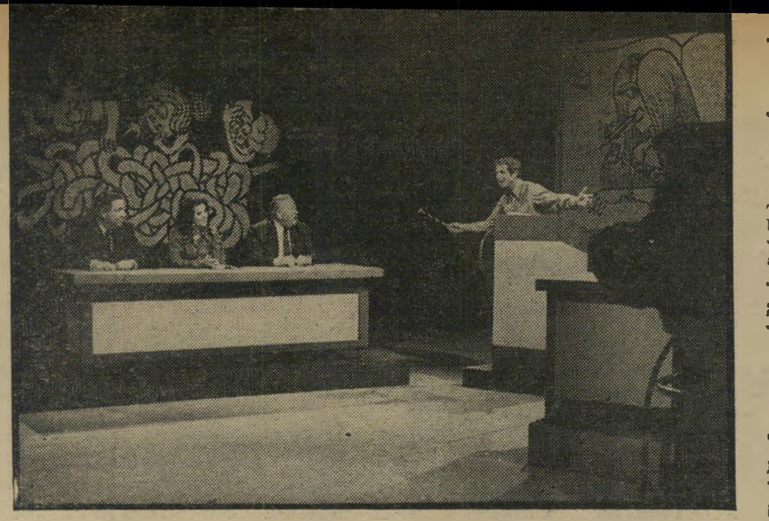

מנכ"ל זיבני
שלוש שאילתות

השידור. לדבריו, החוק הקיים אינו מתיר לממשלה דריסת־רגל ופיקוח על הטלווי־זיה והרדיו.

„כל זמן שאי־אפשר יהיה לפטר בטל־ויזיה אנשים המביאים להסתת העם ול־ליבוי היצרים, אין מה לעשות," אמר רבין, תוך שהוא מבטיח להביא למצב ש־בו אפשר יהיה לערוך בטלוויזיה פיטורין של כל מי שלא יישא חן בעיני הממשלה. במייוחד התלונן על שידור דיווח על ישי־בת ועדי־העובדים (ראה לעיל).

אך גם לגלי צה"ל התייחס רבין באותה פגישה. הוא התלונן על כך שעובדי התח־נה הצבאית עובדים למען ספינת השלום של **אייבי נתן**. הוא הבטיח להביא את העניין לתשומת־ליבו של שר הביטחון

מפיק זוהר
הסוד: יחסים טובים

שימעון פרס, האחראי על גלי צה"ל, ולהביא לכך „שהעניין הזה ייפסק." *

אבר המין ודיבר הרשות

נראה כי למרות שהצליחו כבר להיפטר ממנו, ממשיך הדובר המפוטר של רשות השידור, **ארי** („בעל הפסיון") **אבנר**, לג־רום נזקים לרשות.

אבנר מוסיף לכהן בתפקיד הדובר, עד שיתמנה יורשו במיכרז שכבר פורסם. ב־שבוע שעבר נשאל אבנר, על־ידי עיתו־נאי, לשם קריינית מהדורת־החדשות של השעה תשע בבוקר בשבת שעברה, ולשמו של עורך מהדורת־חדשות זו. שמות אלה אינם סוד, מאחר שבכל מהדורה נוהגת הקריינית לאמר את שמה, ולציין את שם עורך החדשות.

תשובתו של אבנר יכולה להילמד בכל בית־ספר לעיתונות ויחסי־ציבור כדוגמה לחוסר־כישרון: „לרשות השידור אין ענ־יין לפרסם את השמות." כשנתבקש מנכ"ל הרשות **יצחק זיבני** להגיב על סירובו של אבנר למסור מידע לעיתונאים, הוא התנצל במקומו.

הסיבה, שביגללה חשב אבנר כי מותר לו להטיל איפול על מידע מסוג זה, היתה ידיעה שהופיעה באותה מהדורת־חדשות.

הקריינית **חיותה דביר** פרצה בצחוק, כאשר קראה ידיעה על מישפט־אונס ב־ארצות־הברית, בו הודיעה הנאנסת כי היא תוכל לזהות את הנאשם לפי אבר־המין ה־גדול שלו. הנאשם נדרש להסיר את מכ־נסיו, ואז הסתבר כי יש לו אבר־מין קטן.

בבירור שנערך, מאוחר יותר, הסתבר כי עורך מהדורה, **גד לוי**, ערך לחיותה מתיחה פרטית משלו — מתיחה שהצליחה.

כשנשאל השבוע יצחק זיבני מדוע מ־שיכים עדיין לשלם משכורת לאבנר, למ־רות שהוא לא ימשיך לכהן כדובר הרשות, תיאר את תפקידו החדש של אבנר ברשות: „יש הרבה שאילתות בכנסת בקשר ל־רשות־השידור, ועל אבנר יהיה להכין ל־שר־החינוך **אהרון ידלין** את התשובות עליהן."

תשובה זו תמוהה, כיוון שבדיקה במז־כירות־הכנסת מוכיחה כי בשנה האחרונה היו שלוש שאילתות בילבד בממוצע ב־חודש בעניני רשות־השידור.

חידות סביב מחפשים את המטמון

תעלומה אופפת את השידור האחרון של מחפשים את המטמון. כמו בכל תוכנית כתב **מרדכי נאור** („מוטקה") מפקד גלי צה"ל, את כתב־החידה. לאחר שהגיש אותה הוא נסע לחו"ל, וכשחזר, התברר לו כי כתב־החידה שלו נדחה. מפיק התוכנית, **שלמה גנון**, פנה למטמונאי שהיה המת־חרה בתוכנית הקודמת, **אריה יצחקי**, והוא התבקש להכין כתב־חידה משלו.

טענת מפיקי מחפשים את המטמון היתה, כי כתב־החידה של נאור לא היה טוב דיו. טענה זו נשמעת מוזרה במיקצת, מאחר שנאור הוא הכותב הקבוע של כתבי־החידה לתוכנית זו, והיה גם מחבר כתבי־החידה למחפשים את המטמון במהדורתו הרדיופונית לפני שנים מיספר.

אולם המשונה ביותר הוא שיצחקי בחר לשים את המטמון, ובהתאם לכך לכתוב את כתב־החידה, בפסיפס־מעון שליד קי־בוץ גירים. מאזיניה הוותיקים של מחפשים את המטמון זוכרים כי לפני כשלוש שנים נטמן המטמון של הרדיו באותו מקום עצ־מו, וכתב־החידה היה דומה.

עוד פליאה אחת בקשר לתוכנית זו הי־תה העובדה ש**דן כנר**, מי שהיה השדרן ממקום־המטמון, חשף עצמו לעיניהם של חברי משק גירים, הסתובב במשק משך כל היום, ואף סעד ארוחת־ערב בחדר־האו־כל של גירים. אפילו לקיבוצניקים היה קל לנחש מה עושה אצלם דן כנר, והיכן מצוי המטמון.

קרגמן הסתבך עם „נפילת הנשרים"

מילחמתו של יושב־ראש ועדת־הכספים של הכנסת, ח"כ **ישראל קרגמן**, בשעה הנוספת של הטלוויזיה, ספגה לאחרונה מכה ניצחת. קרגמן סוגן כי לתוכניות המ־שודרות אחרי השעה 11 בלילה אין כימעט צופים, ושעה זו היא ביזבוז כסף.

רשות השידור מיהרה להזמין סקר בעני־יין זה, אצל המכון למחקר חברתי שימושי של הפרופסורים **אליהו כץ** ו**אליהו גוטמן**.

הרשות בחרה, כמידגם לצפייה אחרי השעה 11, לא את אחת התוכניות הפופר־לריות כקוג'אק או קנון, אלא דווקא תוכ־נית כבדה יותר, בה צופים בדרך־כלל פחות בעלי מקלטים: נפילת הנשרים.

לפי תוצאות המחקר התברר כי 560 אלף צופים, שהם 28 אחוזים מכל הצופים, צפו בתוכנית האחרונה של נפילת הנשרים, ששודרה אחרי 11 בלילה, וכמיליון צופים, שהם 47 אחוזים מכלל הצופים, צפו בתוכ־נית אחת או יותר מארבעת השידורים של נפילת הנשרים, ששודרה אחרי 11 בלילה.

הגפן עלה 2500 לירות

האמת מאחרי הפשרה שהושגה בבית־המשפט בין **אורי זוהר** לבין הנהלת רשות השידור, בקשר לסרט־הפירסומת שאותו הפיק זוהר עבור בנק דיסקונט, פשוטה הר־בה ממה שפורסם.

רשות־השידור הוציאה צו־מניעה נגד זוהר וכמה מידידיו, אשר השתמשו בקטע מתוך המערכון הידוע על חידון התנ"ך, גפן, כפירסומת עבור תוכנית־החיסכון בשם זה של בנק דיסקונט. הרשות טענה כי החומר שייך לה, וכי לזוהר לא היתה רשות להשתמש בו.

לאחר שהוצע צו־המניעה שוחח זוהר עם מנכ"ל רשות־השידור, **יצחק זיבני**, ו־ביקשו לבטל את ההתנגדות. כדי לשמור על יחסים טובים עם אורי זוהר, הממשיך לעשות תוכניות עבור הטלוויזיה, וכדי ש־לזוהר לא ייגרמו נזקים של עשרות אלפי לירות, כפי שטען לפני ליבני, הסכים ליב־ני כי תמורת 2500 לירות שישלם זוהר לרשות, יתור הקרנת הסרט.

השניים ישבו שעה ארוכה לחפש נוסחה לפירסום, כדי ששני הצדדים ייראו יפה בעיני הציבור, והגיעו לרעיון שכיוון ש־תוכנית־החיסכון של בנק דיסקונט היא דבר חיובי, מתירה רשות־השידור לזוהר להשתמש בקטע בתוך המערכון.

פאר ימשיך בכלבוטק

דניאל פאר ימשיך להנחות את התוכ־נית כלבוטק, לאחר שהנהלת הטלוויזיה החליטה לדחות את הלחצים של יצרנים, שנפגעו מפירסומי התוכנית וראו בפאר את האשם.

פאר הוא הקריין של התוכנית, אך עיקר העבודה נעשה על־ידי הצוות של **חנינא אמוץ**, והוא האחראי לאופי התוכנית.

הוויכוח אינו על דיוק התוכנית (ההתנצ־לויות היו מעטות) כי־אם על שאלה עק־רונית: האם מותר להעלות בטלוויזיה הא־שמה כלפי פירמה מסויימת, מבלי לתת לה, בו־במקום, אפשרות להשיב?

מבחינת כוח־המחץ של התוכנית, עדיף לדחות את התשובה, אך מבחינת האחריות הציבורית, עדיפה תשובה מיידית. על כך נטוש הוויכוח, ובשבועות הקרובים יוחלט — לכאן או לכאן.

התוכנית עצמה היא אחת התוכניות ה־פופולריות ביותר, לא מעט בשל החן של פאר עצמו.

הצבע והטלוויזיה הירדנית

רשות השידור עומדת להזמין מחקר על מיספר מקלטי הטלוויזיה הצבעוניים חב־צויים בארץ. הרשות מעוניינת ביותר ל־הנהיג שידורי־צבע בישראל, אך רעיון זה נידחה על הסף על־ידי מישרד־האוצר, בג־לל ההוצאה הכספית העקיפה שתיגרם עם הנהגת שידורי־הצבע.

ההוצאה הכספית אינה נוגעת לשידורים בצבע, שלהם מוכנה כבר הטלוויזיה חיש־ראלית, אלא להגברת האינפלציה, עם הח־לפת המקלטים הנמצאים ברשות הצופים ממקלטי שחור־לבן למקלטי צבע.

לדיברי הרשות, אחוז ניכר מהמקלטים בארץ הם מקלטי־צבע, הקולטים את השי־דורים הצבעוניים מירדן, ולכן — טענת האינפלציה של האוצר נופלת.

כדי להוכיח זאת עומדת הנהלת הרשות להזמין, כאמור, סקר אשר יזים את טע־נות מישרד האוצר ואשר יאפשר לה לשדר בצבע.

המעניין בפרשת שידורי־הצבע הוא תרו־מתה של התחנה הירדנית לטלוויזיה הישי־ראלית. הדרישה להקים בישראל טלוויזיה, באה בזמנו בגלל הצפייה הגוברת והולכת של ישראלים בתחנה הירדנית. הדרישה ל־הנהגת טלוויזיה צבעונית באה אף היא בגלל ירדן.

על הגל

ניחוח לשרה דורון

הקריינית הראשית של גלי צה"ל והאח־ראית על הקרייניות, **שרה דורון**, עומדת לצאת לחופשה־מאונס.

שרה לקתה בצרידות, אשר אינה מניחה לה כבר שבועות רבים. בבדיקה רפואית

קריינית דורון
ניחוח בגרון

התברר כי עליה לעבור ניתוח קל בגרונה, ואחרי הניתוח ייאסר עליה לאמץ את קולה משך תקופה ארוכה.

בתקופת־ההחלמה שלה תמשיך דורון לעבוד בגלי צה"ל כאחראית מינהלית על הקריינים, אך ייבצר ממנה לקריין במו־פיה.

* תוך כדי כך הזכיר ראש־הממשלה את „הבחורות היפות של גלי צה"ל," שאותן ראה „בכתבה בעיתון". באותו בוקר הופיע גיליון העולם הזה, שהכיל כתבה זו.

עובדי מחסן־הירקות של „תנובה" בירושלים המציאו תהליך מחוכם כדי לגנוב את כספי החקלאים

גניבת העגבניות הגדולה

שם מה, בכלל, קיימת המישטרה? שאלה זו שאל את עצמו בנימין שני, סגן המנהל־הכללי של תנובה, כאשר שמע כי מישטרת ישראל אינה מוכנה לספל בתלונה שהגיש, מחוסר כוח־אדם. ולא שהתלונה אינה חשובה. היא נוגעת לעבירה העושקת עשרות קיבוצים ומושבים, מעשירה שישה אנשים העובדים במחסן־הירקות של תנובה בירושלים, ומייקרת את מחירי הירקות והפירות באיזור ירושלים כולו. אבל, אמרו השוטרים לשני, זו עבירה שקשה לחקור אותה. אין זו גניבה, או פריצה, או נזק חד־פעמי לרכוש או לחיי־אדם, עבירות אשר כל שוטר הגון לומד כיצד לטפל בהן. התלונה של תנובה נוגעת למשהו מתוחכם, צווארון־לבן, ואין המישטרה בנוייה לטפל בדברים כאלה.

שני לא נואש, והחליט ללכת בדרך אחרת, שכן ידע היטב כי אם לא ישים קץ לפרשה, תיפגע תנובה פגיעה חמורה ביותר.

תחילת סיפור המעשה לפני כשנה, כאשר נכנס יונה יהן לעבודה כמנהל איזור תנובה בירושלים. מייד עם בואו הגיעו לאוזניו שמועות על אי־סדרים במחסן־הירקות של תנובה בירושלים. מחסן זה מרכז מדי־שנה מכירות ב־20 מיליון לירות לערך. כל התוצרת החקלאית של איזור ירושלים ויישובי הפרוזדור מובאת למחסן זה, מוצאת מכאן למכירה לתושבי הבירה.

מזה חודשיים, סיפרו ליהן, מסרבים מגדלי ירקות ופירות רבים להביא את תוצרתם לתנובה ירושלים, מעדיפים למסור אותה לכל גורם אחר. הסיבה? משהו לא בסדר עם החשבונות. הם מקבלים פחות ממה שהם צריכים לקבל, משום־מה. המגדלים לא יכלו להצביע על מימצא ממשי, אבל הרגישו שדופקים אותם. אחרי הכל, הם עוסקים בגידול ירקות, ולא ב־מעקב אחר תנובה, הקונה אותם.

כשהחל יוהן מרחרח במחסן־הירקות שלו, ראה שהעניין אינו פשוט כלל. ראשית, העבודה בפריקת והעמסת ירקות ופירות מתנהלת גם ביום וגם בלילה. 14 עובדים במחסן, מהם עשרה ביום וארבעה בלילה. שאלות עקיפות של יוהן לא הובילו לדבר. בדיקות של הנהלת־החשבונות לא גילו דבר. לא היו מעילות בקופה. סכומי־ההכנסה התאימו לכמויות התוצרת שנמכרו. הכל נראה חלק. ובכל זאת, הרינונים נמשכו ללא־הרף.

החוקרים הפרטיים גילו

אחרי שהמישטרה סירבה להיכנס לחקירה, פנתה תנובה למישרד־החקירות מודיעין אזרחי. זה קיבל מתנובה יד חופשית לגבי האמצעים שינקוט. המישרד הציב כמה עובדים למעקב צמוד אחר מחסן־הירקות, הנמצא בגיבעת־שאול, באיזור התעשייה. העוקבים מצאו לעצמם נקודות־תצפית על גג המחסן הסיטונאי שמול המחסן של תנובה, צפו בעובדי־המחסן של תנובה משך ארבעה חודשים רצופים. בימים צפו במישקפות וצילמו במצלמות מרחיקות־ראות, בלילות צפו וצילמו במצלמות הרואות בחושך.

משך זמן רב לא גילו דבר. עד שיום אחד, לאחר פיתוח סיריטי־הצילום, התגלה פרט מעניין: אחד העובדים נראה משמיד טופס קבלת ירקות ממושב. העיקוב התחדש. המגדל שהביא את הסחורה קיבל רק קבלה, ללא סימון סיווג הסחורה, וכך לא ניתן היה לעקוב ולהשוות — האם התמורה שקיבל הולמת את הסוג ששלח.

אחרי שעובדי המחסן סימנו את הסחורה בסוג נמוך יותר, היו צריכים להכניס לקופה את התמורה לסוג הנמוך, בעוד שמכרו אותה במחיר גבוה יותר, בהתאם לסוג האמיתי. ההפרש זרם לכיסיהם.

כמה זמן עשו זאת, סירבו לומר. כמה מאות אלפי לירות או מיליונים גולו כך מן המגדלים ולקחו לכיסיהם — זאת לא יכל החוקרים לגלות.

אולם החוקרים גילו הונאות נוספות. הצילומים הראו בבירור כי עובדי־המחסן, כולל מנהל מחסן־הירקות, לקחו לעצמם באופן קבוע, מדי־ערב, ארגז פירות או ירקות. אם השתמשו בהם לכלכלת מישפחתם או מכרו — לא ידוע.

לקיחה זו התאפשרה, כיוון שבעת החלפת הטופס המקורי של קבלת התוצרת, שינו גם את מישקלה של התוצרת החקלאית, הדק, ותוך ימים ספורים התגלו דברים מפתיעים. התברר כי קבוצה של שישה עובדים משמידה מדי־פעם טפסים של קבלת מישלוחי ירקות ופירות. כאשר הוכח הדבר מעל לכל ספק, נבדקו שוב החשבונות וספסי־הקבלה, והתגלתה השיטה.

השיטה וספיחה

הירקות המובאים מסווגים לפי איכות, במיספרים שונים. למשל, עגבניות המסומנות ב־10 הן המעולות ביותר, 20 זהו סוג פחות טוב. כל תוצרת חקלאית מסווגת, בעת ההטענה בשדה, על־ידי מסווג מוסמך של תנובה. סיווג זה אסור לשנות, אלא על־ידי המסווג הראשי של תנובה, שכן כל הורדת סוג פירושה הפחתת התמורה הכספית למגדל. עובדי־המחסן נהגו להשמיד מדי־פעם את טופס־המישלוח המקורי הכולל את הסיווג, לרשום במקומו טופס אחר ובו סיווג נמוך יותר. המגדל שהביא את הסחורה קיבל רק קבלה, ללא סימון סיווג הסחורה, וכך לא ניתן היה לעקוב ולהשוות — האם התמורה שקיבל הולמת את הסוג ששלח.

אחרי שעובדי המחסן סימנו את הסחורה בסוג נמוך יותר, היו צריכים להכניס לקופה את התמורה לסוג הנמוך, בעוד שמכרו אותה במחיר גבוה יותר, בהתאם לסוג האמיתי. ההפרש זרם לכיסיהם.

כמה זמן עשו זאת, סירבו לומר. כמה מאות אלפי לירות או מיליונים גולו כך מן המגדלים ולקחו לכיסיהם — זאת לא יכל החוקרים לגלות.

אולם החוקרים גילו הונאות נוספות. הצילומים הראו בבירור כי עובדי־המחסן, כולל מנהל מחסן־הירקות, לקחו לעצמם באופן קבוע, מדי־ערב, ארגז פירות או ירקות. אם השתמשו בהם לכלכלת מישפחתם או מכרו — לא ידוע.

לקיחה זו התאפשרה, כיוון שבעת החלפת הטופס המקורי של קבלת התוצרת, שינו גם את מישקלה של התוצרת החקלאית, והפחיתו כמה קילוגרמים מכל ארגז, וכך יכלו לקחת לעצמם וכן למכור לסוחרים תוצרת חקלאית, ולגבות את מלוא התמורה לעצמם. בעיסוק זה עסקו עובדי משמרת הלילה, כפי שהוכיחו התצלומים הרבים.

נוסף לגניבה הגדולה של הירקות והפירות, לא נמנעו העובדים גם מזיוף פשוט של כרטיסי־עבודה.

לאחר שהיו בידי הנהלת תנובה די הוכחות לגניבה הגדולה, הוקמה ועדה פרטית, בה ישבו שלושה נציגי הנהלת תנובה ושלושה נציגי ועד־העובדים הארצי, כאשר כמשקיפים ישבו נציגי ועד־המחסנאים. לוועדה זו הגיש יוהן את הוכחותיו, שהאשימו שישה עובדים, כולל המנהל, בפרשיות הגניבות וההונאות.

החומר היה משכנע, והוועדה החליטה פה־אחד כי על כל השישה להתפטר תוך שלושה ימים, ולא — תפטרם ההנהלה.

סוד כמוס

פרשיה זו נשמרת, משום־מה, בסוד, על־ידי הנהלת תנובה. רק לפני ימים אחדים הפגינו מגדלי־ירקות מאיזור ירושלים לפני בית תנובה, במחאה על העושק המתמיד במחסן־הירקות בירושלים. הם לא ידעו כי תנובה כבר שמה קץ לגניבות.

לתנובה סיבות טובות להעלים את העניין. אם תודה כי נעשתה כאן גניבה שיטתית וממושכת מהכנסות המגדלים, היא עלולה להיתבע לפצות על הנזקים ולהחזיר כספים שלדעת המגדלים נגנבו מהם. אחרי הכל, די אם גנבו מהם כעשרה אחוזים בילבד מהכנסתם, כדי להגיע לסכום של שני מיליון לירות בשנה. לגבי המגדלים, העמלים כל השנה כולה, הסיכוי לקבל חזרה מה שנגנב מהם, קוסם ביותר.

תנובה עצמה נמצאת במצב קשה, לאחר שהמישטרה החליטה, משום־מה, כי הפרשה אינה מעניינת אותה. אם תיתבע על־ידי המגדלים להחזיר את הגניבות, נותרת לה רק אפשרות של הגשת תביעות אזרחיות מצידה נגד עובדי מחסן־הירקות, לגבות מהם מה שיתבעו ממנה המגדלים.

עד כה אין המגדלים יודעים על הפרשה. עתה, עם פירסומה, נפתחת לפניהם הדרך לקבל חזרה חלק מן ההכנסות הגיעות להם, בצדק.

הרמפה במחסן „תנובה" בירושלים
מן היד אל הכיס

רחל מרחלת על כל השולם

גירושין במישפחת דיין

אני שומעת את הרכילות הזאת כבר מכל־כך הרבה כיוונים, שהחלטתי כי הרי אין עשן בלי אש, ואולי יש בכל זאת דברים בגו. אחרי הכל, לא בכל יום מודמנת כזו רכילות טריה על הדיינים.

הפעם עומד במרכז העניינים לא הכוכב הראשי של המישפחה, האב **משה**, וגם לא הבן־הבמאי **אבי**, אלא דווקא הבן מנהלל. כן, כן, **אודי דיין**.

אודי, שכבר הספיק להתגרש פעם, פאר וכל אותה תקופה לא שכחה את בני־משפחתה. היא נהגה לקפוץ ארצה לבקר אותם לעיתים קרובות, ולהביא להם מתנות יקרות.

לאחותה הצעירה היא קנתה, לרגל נישואיה, מכונית. ולהוריה, שגידלו אותה בנאמנות והביאוה עד הלום, **עטרה ואבי רשף**, היא שיפצה את הבית שבמרכז רמת־השרון, והפכה אותו לווילה מסודרת.

אחרי שהיא התגרשה מאותו מיליונר ויותר, על חיכוכים ומריבות בין אודי ו־טליה, ואחרות גם הרחיקו־לכת ודיווחו על פירודיו וגרושין קרבים בין השניים.

אז היות שאני לא אוהבת להשאיר דברים פתוחים בלי לבדוק, לא התעצלתי ו־הרמתי טלפון לנהלל, לשמוע מה בדיוק נשמע במשק. ובכן, לידיעת כל המעוניינים זו תגובתה של הגברת דיין: „הסיפור הזה על גירושין נשמע לי נורא מוכר ונורא מעניין. אבל אני פשוט לא רוצה להגיב עליו.

„אודי נמצא כרגע במילואים, וחוץ מ־זה, איפה אנחנו ואיפה הסיפורים עלינו? אנחנו חיים בכלל בספירות אחרות." אמ־רה ולא יספה.

אז כל מי שהיה מוטרד, עקב החדשות המדאיגות הללו, יכול לישון בינתיים ב־שקט.

אודי דיין

טליה דיין

חיכוכין ופירודין

התחתן בפעם השנייה עם **טליה חייטנר**. הרומן בין השניים התלהט כל־כך מהר, שהיא עזבה למענו חיי פאר ומותרות. זכך הפך אודי בעלה השני של טליה, שהיא גרושתו החמישית של מיליונר קשיש, עגלגל ונמוך־קומה.

טליה חיתה במחיצתו של בעלה הראשון עשר שנים תמימות. כמו נסיכה. היא טיילה מארץ לארץ, התגוררה תמיד במלונות־ועברה לגור עם אודי במשק שבנהלל, הם בנו להם שם וילה משגעת מזן חדש של סנוביזם חקלאי. הם ריהטו אותה ברהיטים שטליה הביאה כנראה עוד מתקופת המיל־יונר שלה, וגם הביאו לעולם בת חמודה בשם **תילה**, שהיא כבר בת חמש ויפהפייה אמיתית.

עד כאן הכל טוב ויפה, אלא שהלשונות הרעות יודעות לספר לי לאחרונה, יותר

על כוס קפה

אם אתם סבורים, כמוני, שבארצנו הקטנטונת כבר מזמן הפסיקו להתרגש מחזה חשוף, אינכם אלא טועים. גם אני סברתי, לתומי, שקהלנו מחוסן בפני תצוגות דדיות למיניהן, אבל השבוע הסתבר לי ההיפך הגמור. אם לא כן, אני לא יכולה להבין, איזה סיבה טובה אחרת יכולה להיות למי שרץ לראות את הקרנבל הברזילאי.

אבל מה שאני רוצה לספר לכם, התרחש אחרי הופעת־הבכורה שנערכה בשבוע שעבר. כמה מייוחסים הוזמנו לארוחה ברזילאית עם חברי הלהקה ושם, בין מנה למנה, התפתח לו רומנצ'יק משעשע.

אחד מחברי הלהקה, בשם **קרלוס**, שהוא ענק שמתנשא בערך לשני מטר גובה, בעל שיער מקורזל ושפם מקורזל וגם זקן מקור־זל, רחב ובריא־גוף, ניגש ומציע קפה לעיתונאית **ריטה סופר**, שהיא בדיוק הנגטיב שלו: דקה, קטנה ושברירית. בלי זקן ובלי שפם. ריטה הסכימה, כמובן, לשתות קפה בחברתו, אחרי הכל, צריך להסביר פנים לתייר.

אלא שמן הון להון הוא ביקש שהיא תסביר לו גם דברים נוספים. וחוץ מזה הוא גם שאל אותה בצרפתית אם היא מוכנה להראות לו מקומות קדושים ויפים בישראל, ואם היא מוכנה להסביר לו מה בכלל הולך אצלנו במדינה, כי הוא לא מכיר פה אף אחד ובעצם מרגיש נורא בודד. הוא הביא לה צלחת בשר, היא הביאה לו שתייה.

בקיצור, ריטה, שהיא בחורה סימפטית מיסודה, החליטה שיש גבול גם לסימפטיה. כי אחרי שהם עמדו ופיטפטו רבע שעה, הוא גם הציע לה בשארמנטיות סוערת, לבוא ולהצטרף אליו לחדרו שבמלון פאל, ולהשמיע לה שם מיקצב־סאמבה משגע ואפילו לתת לה מתנה אכזוטית שהוא הביא במיוחד מברזיל. ריטה נוכחה שהיא לא יוצאת מהעניין הזה, ובשלב זה נחלץ לעזרתה **עיתונאי** מפורסם, שהסתובב במיקרה בקירבתם. היא מיהרה להצביע לעברו, והבחירה לענק שחור־העור שהגבר הזה הוא החבר שלה, והיא פשוט איננה יכולה לעזוב אותו.

אבל לעומת זאת טרחה להבטיח לקרלוס, שבביקורה הקרוב בברזיל היא תשמח לבקר אצלו, וכפיצוי זמני הזדקפה על קצות האצ־בעות ונתנה לו נשיקה קלה על הלחי.

מה היא צריכה בעיות, עם כזה ענק שגדול עליה בארבעה מיספרים לפחות? ריטה בסך הכל רצתה לשתות ספל־קפה.

מנחם הגרושות

מאז חידשו את הטיסות באל־על, הדיילים והדיילות חוזרים לפעילות מלאה, וממש תענוג לראות אותם שוב קורנים ומאושרים.

קחו, למשל, את הדייל **יורם בן־דויד**. חוץ מזה שהוא דייל וחתיך וגבוה וטס המון, הוא גם מספיק, בין טיסה לטיסה, לנחם כל מיני גרושות ורווקות. הוא פשוט מאמץ אליו צעירות יפות לתקופת התאר־שות קצרה מהלם הנישואין. לפעמים התקופה גם מתארכת, תלוי בטיב המילוי.

וכך, לפני זמן קצר סיפרו לי שראו אותו בנועייבה צולל אחרי דגים, ומרים את המוראל **לדוגמנית** יפהפייה, שהיא גם מאד נשואה. אלא שהעובדה שאתם רואים אותה הרבה במודעות־פירסומת, לא מזיזה לה בכלל, ולא מפריעה לה להיראות גם עם יורם.

הוא חזר מנועייבה שזוף ורענן, טס לסקנדינביה, נשאר יומיים בקור וחזר לחמם את הלב בזרועותיה של דיילת־היופי של הלנה רובינשטיין, **עליזה זיסמן**. ועל עליזה כבר נאמר, כי כשמה כן היא. פשוט בחורה עליזה שסובלת ממחלת העליזות.

בזמן שירותה הצבאי היא היתה משק"ית־חינוך, השתחררה בדרגת סמל, הספיקה להתחתן וגם להתגרש אחרי תקופת־נישו־אין קצרצרה והסתגלה במהירות למעמד של גרושה מבוקשת.

כי עליזה היא גם יפהפייה, בלונדית, צנומה וגבוהה והכי חשוב גם מתוקה. אז אתם יכולים לסמוך עליה שיורם אולי ניחם אותה תקופה קצרה אחרי הגירושין, אבל היום, כך מספרים לי, התחלפו היוצ־רות, והיא מנחמת אותו על טיסותיו התכו־פות, שגורמות לו להיפרד ממנה בכל כמה ימים מחדש.

ועל זה נאמר, בא לעודד ויצא מעודד.

עליזה זיסמן

מתנחמין

הריון האבוקדו

אחד ההריונות הכי שמורים וסודיים בחודשים האחרונים, נתגלה השבוע, עם לידת בן־זכר חמוד ויפה, בן ראשון לעיתו־נאית **שולה רון**. זה שמגיע לה מזל־טוב חם, על בטחה, אבל אני לא מבינה בשביל מה כל הסודיות סביב העניין הזה.

בחורה אינטליגנטית כמו שולה, המשמשת בתפקיד בכיר בעיתון יומי ידיעות אחרונות, החליטה — כמו כל אשה שהיא אשה — שהיא רוצה ללדת תינוק ולהיות לאם, גם אם היא לא־נשואה. אחרי הכל, העובדה שאשה איננה נשואה לא צריכה להפריע לה ליהנות מחוויית האימהות.

מאז־ומתמיד השתוקקה שולה לילד, ואהבה ילדים. היא קיבלה את ההחלטה הנבונה בצורה שקולה ורצינית.

לידות מחוץ לנישואין הפכו היום דבר מקובל, ואני שמחה שהעניין הזה התקבל אצלנו בצורה יפה. אבל למרות ששולה היא בחורה מתקדמת ואופנתית, וגם ממישפחה טובה, בתו של מי שהיה מזכ"ל אגודת העיתונאים **משה רון**, היא מצאה לנכון להאפיל על הפרשה ולשמור אותה בסודיות.

לחבריה במערכת סיפרה שהבטן שלה תופחת עקב אכילת־יתר של אבוקדו, ואח־רים היו משוכנעים שהיא משמינה בגלל מחלת־כליות. העיקר — סוף טוב. הכל טוב. השבוע נערכה, בשעה טובה, בריית־מילה לרך שנולד. כולם במערכת הסכימו לסלוח לה על שהצליחה למתוח אותם.

אבל בינינו, בפעם הבאה שאתם רואים מישהי משמינה, אל תהיו נאיביים כאלה, ואל תאמינו שזה בא לה מאכילת אבוקדו.

שולה רון

תופחין

FABERGÉ

WEST

אפטר שייב • דיאודורנטים • סבון • טלק

מוצרי היוקרה BRUT • WEST מבית פברג'ה משווקים ע"י לון בתמרוקיות המובחרות, שקם, כל-בו „שלום" והמשביר לצרכן

פרסום אבנת **רשימת תמרוקיות מובחרות בהן ניתן להשיג את מוצרי ווסט:**

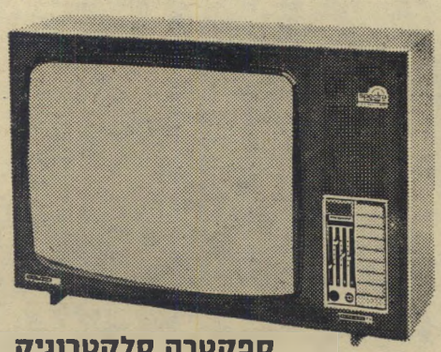
אילת: ורד, האלמוגים 15; כל-בו סנטר, מרכז מסחרי; לילך; „מיכלין" בית מרקחת. אשקלון: ורד אפרידר, אפרידר; ליידי, הרצל 17; קלוט, הרצל. בת-ים: אביבה, רח' בלפור 47; דוריית, שד' רוטשילד 40; הגיה, מרכז מסחרי, רמת-יוסף; זוהרה, רח' השקמה 2; מיגי, רח' דניאל 48. בני ברק: אסתר, שד' ירושלים 69; רתל, רח' עקיבא 23. באר-שבע: טבק סרג', פסג' אוניקו; כרמן, רח' קק"ל 197; סמדר, רח' הרצל 61. גבעתיים: מונה, רח' כצנלסון 144; נילי, רח' סירקין 7; נעמי, רח' כצנלסון 113. דימונה: אלה, מרכז ש.י.א.; טבק ומתנות לגבר, מרכז ש.י.א.; רוסל, מרכז ש.י.א. הרצליה: אניה, רח' סוקולוב 57; זהבה, רח' סוקולוב 29; פאר, רח' סוקולוב 53. חולון: אבילין, רח' סוקולוב 47; דיסקו יופי, רח' סוקולוב 51; מור, רח' אילת 36, פרחי, רח' סוקולוב 61; פינת-חן, רח' אילת 52; קמיע, רחוב אילת 18. חדרה: כץ, הנשיא 54; מיה, הכברט סמואל. חיפה: ארמון, רח' הרצל 5; אנגלשטיין, רח' הרצל 39; ברצי, רח' הרצל 42; מור, רח' אלחנן 3; מוסקוביץ, רח' הרצל 7; נעורים, רח' החלוץ 48; נחום, רח' החלוץ 38; עמבר, רח' הנשיא 131; ממינה, רח' הנשיא 135. מבריה: אלראי, מרכז מסחרי. רסקו; סופו, רח' הגליל. ירושלים: אסתר, רח' בן-יהודה 2; חיננית, רח' אגריפס; לילית, רח' אגריפס 109; רחל, רח' יפו 119; רעיה, רח' יפו 46; שחלב, מרכז מסחרי, רמת אשכול. יפו: אמה, יהודה הימית; בוק, שד' ירושלים; ליפשיץ, שד' ירושלים 6. כפר-סבא: יעלת-חן, רח' ויצמן 151. לוד: וילמה, רח' הרצל 64. נתיבות: בתיה-פוטו, רח' ירושלים. נצרת עלית: בית מרקחת קרית-הגליל. נהריה: רזון, שד' נצחון 20. נתניה: ורד, רח' הרצל 6; סייכמן, רח' הרצל 27; מרכז, רח' הרצל 15; עירית, שער העמק 10; עלית, שער הגיא 12; עלמה, רח' הרצל 21. נס-ציונה: עדיה; עינבר, קרד: סביון, מרכז מסחרי; רותי, מרכז מסחרי. עפו: בית מרקחת עכו, בן-עמי 35; לילך, התחנה אגד החדשה; סתי, רח' בן-עמי 41. פתח-תקוה: אביב, רח' חיים עזר; ונוס, רח' ההגנה 17; טיבולי, רח' ההגנה 25; עליזה, רח' חיים עזר 2. צפת: אור, רח' ירושלים; ונוס, רח' ירושלים. קרית גת: מרכז התמרוקים ברוריה, מרכז מסחרי. קרית-אתא: דבורה, מרכז שביט. קריאון: סילביה, מרכז מסחרי. רעננה: עליזה, רח' אחוזה 124. רמת-גן: איריס, הרצל 69; בלה, רח' ביאליק 57; טופז, רח' ביאליק 77; סאוסיג, רח' הרואה 23; מלכה, שד' ירושלים 39; נאורת, נגבה 51; פינת שושנה, רח' ביאליק 61. רמלה: יולקו, רח' הרצל 88; שרדי, רח' הרצל 90. רחובות: איריס, הרצל 161; מרקוביץ, הרצל 138. רמת-אביב: בת-חן, ברחצקי 13; לילך, ברחצקי 47, מרכז מסחרי חדש. רמתיים: מרגליות, כיכר ויצמן. תל-אביב: אביבי, רח' האצ"ל 16, שכונת התקוה; ארי, רח' אבן גבירול 30; אדי, ככר המדינה; אנקה, רח' שינקין 57; אנדיה, רח' אלנבי 122; ברנס, רח' יהודה הלוי 57; בתיה, רח' שינקין 17; השומר, רח' השומר 6; הולצר, רח' אלנבי 99; טירקל, רח' דיזנגוף 261; יולי, רח' דיזנגוף 109; כל-בו מימחה, רח' בן-יהודה 55; מריס, רח' דיזנגוף 272; ניקול, רח' יהודה הלוי 58; נוריה, רח' דיזנגוף 226;

המיוחדות של אמקור

רק בטלוויזיות של אמקור אפשר להשיג
את השילוב המושלם של כל היתרונות:
• מפתח לנעילת המקלט • אוזניות להאזנה
אישית • שסי מודולרי • עיצוב חדשני מעולה
• ידע של אחת החברות העולמיות הרציניות
ביותר NORDMENDE • מגוון המאפשר לך בחירה
בין שפע דגמים, צבעים, תכונות, וגדלים:
(כולל טלוויזיה צבעונית) "26 "25 "24 "20 "17 "12
• והחידוש המהפכני: ספקטרה-יונוטרוניק
הטלוויזיה עם היוניזציה.

פרסטיג' C.D.
עיצוב מרהיב בצבע לבן וחום
עם רגל מתכת.

ספקטרה סלקטרוניק
25/24 ASC
בורר סנסור
ואוזניות להאזנה אישית.

מיני 12
צריכת חשמל מזערית.
אנטנה טלסקופית.
מותאם למכונית ולבית.

אמקור

לי תמכור רק אמקור

אמפא
שרות עם כל הלב!

לרשותך סניף נוסף, גדול ומרווח של "אמפא"
בצפון תל-אביב, רחוב פנקס 48.

GLOB: א' 22.5.96

רחל מרחלת על כל העולם

יופי זה לא הכל בחיים

אפילו אני כבר לא יודעת מה יהיה הסוף עם הרומן הזה. מה הייתם אתם חושבים על זוג יפים, כמו מלכת־היופי לשעבר **אתי אורגד** ונער־השעשועים **יהודה קולטון**, שהם גומרים וחוזרים, גומרים וחוזרים, גומרים וחוזרים, ובכל פעם הם מודיעים לכולם שאר־טו־טו הם מת־חתגים ואז, ברגע האחרון ממש, הם שוב נפרדים? אפשר להשתגע.

אותו סיפור חזר על עצמו גם בחודשים האחרונים, אלא שהפעם היו כבר הכל משוכנעים שכעת הם יגשו לרבנות, ואפילו עדת חתולים שחורים שלמה לא תפריד עוד ביניהם. איפה! הסכיתו ושימעו.

יהודה ואתי ניראו נורא אוהבים ונורא צמודים, ואפילו עשו כבר הכנות לטכס־נישואין כדת וכדין. קבעו תאריך, הזמינו אולם, ההורים קנו להם דירה מפוארת בשי־כון בבלי בתל־אביב. יהודה קנה מכונית מרצדס 280 ספורט, והירשה לאתי שלו לנ־סוע עליה. הוא סיפר לכולם שהוא מתכונן לקנות לה בוטיק בכיכר־המדינה — ממש אידיליה. כל החברים כבר ציפו שהוזג ה־יפה הזה יתחתן, ושיהיה סוף־סוף שקט. הכינו מתנות, הזמינו חליפות, שלחו בר־

אתי אורגד
רומן לסירוגין

כות, והשבוע, דקה לפני שעת האפס, נפלה שוב ההפתעה. הם נפרדו.

את מקומה הקבוע של אתי במכונית־הספורט החדשה תפסה דיילת אל־על לש־עבר, צעירה יפהפיה בשם **אביבה**, וקול־טון הצעיר שוב מבשר ברבים שהוא פתוח להצעות.

אז אתם בטח רוצים לדעת, איך עוזבים ככה סתם מלכת־יופי כמו אתי אורגד? אם תשאלו את חתן־השישמה, תוכלו לשמוע תשובה מצחיקה כמו: „יופי זה לא הכל בחיים." ולמה אני אומרת שזו תשובה מצ־חיקה? כי יהודה קולטון הוא אחד הפלייי־בויס הכי רציניים שאני מכירה בתל־אביב, ומאז שאני זוכרת אותו הוא הולך אך־ורק עם בחורות מדרג של יפות ומעלה.

אבל בקשר לאתי, יהודה יכול להוסיף שהיא אומנם בחורה יפהפיה, אבל בעצם, פיתאום חיי־הנישואין נראים לו נורא מפ־חידים. אז בשביל מה למהר, כשיש עדיין כל־כך הרבה יפות בשטח?

הוא זימן אליו את אתי, שהיא עדיין יפה פאר־אכסלאנס, והבהיר לה שהפעם יש בי־ניהם קצר כזה שהם גומרים בלי שום אופ־ציה לחידוש החברות בעתיד.

מוסר־השכל (א־לה־קולטון): „יופי זה לא הכל בחיים. אבל מי חושב על החיים, כש־יש כל־כך הרבה יופי?"

ילד טוב ירושלים

במסיבת־הקוקטייל שנערכה בשבוע ש־עבר לזמר **פרנק סינטרה**, במלון הילטון בירושלים, בלט בין האורחים הרבים, **עמום קולק**, בנו של ראש־עיריית ירו־שלים **תדי קולק**. עמוס, שהיה יחד עם אביו בחפ"ק של סינטרה ניראה צמוד **לצעירה** גבוהת־קומה, מתולתלת־שיער, לבושה באלגנטיות ודוברת אנגלית.

הוא מיהר מייד להכחיש את השמועה שידידתו עובדת בתור מגישה בגלריה הקטנה, וטען בתוקף שהיא לא עובדת בשום גלריה. הוא רק סיפר שהיא בחורה אמריקאית, שקוראים לה **זאנט קנרק** ושזה הכל.

קולק הצעיר הספיק להתגרש לא־מכבר מרעייתו הראשונה **רגינה**, יפהפיה בת הדת הנוצרית מארגנטינה, סיים את כתיבת סיפורו החדש שעדיין אין לו שם, ובינתיים הוא מבלה בחברתה הצמודה של אותה אמריקאית, שאומנם איננה יפהפייה אבל היא בהחלט נחמדה, אפילו לפי המושגים הירושלמיים.

כאשר נשאל עמוס אם ז'אנט גרה יחד איתו, דבר שבעצם אין בו כל רע, חייך ואמר לאקונית: „עד כאן. סוף האינפור־מציה," ונימק את הודעתו הרישמית בנימוק המשכנע: „ההורים שלי לא מרשים לי לספר יותר פרטים, כי העולם הזה מפרסם רק כתבות מתקיפות ועויינות." בבקשה.

אז ברשותכם, יש לי לומר לך רק דבר אחד, עמוסי בן ה־28. תמיד, תמיד תשמע בקול האמאל"ה והאבאל"ת שלך, כי מכל אחד מהם יש לך רק אחד, ובכל דבר תשאל אותם רשות, כי רק ככה תהיה גדול. ואם תהיה ילד טוב ירושלים, לא תהיה לאף אחד סיבה להתקיף אותך או לכתוב עליך כתבות עויינות, עיוני.

עמום קולק
רומן בבירכת ההורים

נערת השבוע: פתוחה להצעות

קוראי המדור מוזמנים לשלוח אלי, למערכת, תמונות של בחורות יפות שלדעתם מתאימות להיות נערת השבוע, בצירוף פרטים וי־מספר־טלפון.

את היופי של נערת־השבוע שלנו, **הילה הנדלסמן**, אפשר למדוד לפי מטר רץ, כי היא גם מיתמרת לגובה של 178 סנטי־מטרים וגם אוהבת לרוץ, אבל בעיקר היא אוהבת כשרצים אחריה. והיא בנויה על גוף חטוב ושילהב־צבעים שחור־כחול: שיער שחור ארוך וחלק, ועיניים ממזריות בצבע כחול־עמוק.

הילה בת ה־22 עובדת כפקידה במישרד רואי־חשבון, ומשתגעת אחרי ספרים, ב־עיקר מסידרת הרומן הרומנטי, כי היא לא אוהבת לשבור את הראש או להתעמק, ובעצם מעדיפה לקריא סיפרי־מתח ששוו־רים לה להירדם ומספקים את תאוותה למתח בחיים, כי לדעתה, המתח הוא טעם החיים. לכן היא גם מודיעה לכולם שהיא פתוחה להצעות גבריות, ורצוי שיהיו גם מותחות

הילה הנדלסמן
רומן רומנטי

אפילו יותר מקוג'אק, שאותו היא מעריצה באופן אישי.

לאלה שמתכוונים כבר להציע לה הצעה שהיא לא תוכל לסרב לה, הילה מוכנה להוסיף שהיא מתכוונת ללמוד שירסוט־בניין, ובקרוב גם תיסע לטיול בחו"ל, כי היא מאד־מאד אוהבת גם לטייל. לכן רצוי שלמציעים תהיה גם מכונית שנוסעת למרחקים אריכים.

חיסול חשבונות

הבדיחה האחרונה המהלכת כיום בחוגי הבוהמה הירושלמית, מספרת על **השדרן** שחזר לפני זמן קצר מטיול שנמשך כמה חודשים, בארצות־הברית.

השדרן, שהוא בחור עליז וחתיך די מצליח, אוהב לגוון לו את החיים בחברת כל מיני נערות חמודות ולבלות כמו שצריך. אחרי הכל, הבנאדם לא חי פעמיים, נכון? אז איך שהוא מגיע ארצה, הוא מזמן לדירתה של **דייזי**, ושם עושה לו הדיילת הכרה עם **חברה טובה** שלה, שגם היא באה לפני זמן קצר ארצה, והיא אינה אלא מי שהיתה פעם אחת מנערות־הזוהר הכי יפות ועליזות של תל־אביב.

ומי שמכיר את הדיילת יודע, שמתי שהיא מכירה מישהו למישהי, או מישהי למישהו, חייב לצאת מזה עניין, ותיכף ידעו שגם הפעם ייצא מזה משהו. נדלקו ניצוצות, ניצת הקליק, ומאז אותה פגישה היו השניים צמודים זה לזו ולהיפך יומם ולילה. הם היו כל כך צמודים, עד שהשדרן גילה שהידידה היא גם טבחית מעולה, ואז העלה רעיון נחמד ומקורי: למה שהוא לא יזמין סוף־סוף את החברים שלו לארוחת־ערב חגיגית, כמו שצריך? שהרי אם לא עכשיו, אימתי?

הוא גם חזר מחו"ל, גם הכיר את הידידה היפה, וגם מצא בה מארחת ומבשלת למופת. כמו שנאמר, סיבה כפולה, מכופלת ומשולשת לחגוג. בלי לחשוב הרבה הוא מיהר והזמין את קומץ ידידיו הקרובים, ערך את השולחנות, שלח את הידידה לקנות פרודוקטים בסופרמרקט, והיא אכן לא איכזבה ציפיותיו.

היא הכינה סעודה א־לה־כיפאק, כמו בסרטים. כולם אכלו ושתו וגירפצו, והיו מבסוטים לאללה. אבל מי שהיה הכי מב־סוט מכולם לא היה אלא השדרן העליז, שהעניק לחברים הטו־בים שלו ביליי משגע בלי שזה יעלה לו אפילו אגורה אחת.

ואיך עושים דבר כזה? או. כשהשדרן שלח את הידידה לקניות בסופרמרקט, הוא פשוט שכח לתת לה כסף, ואחרי הארו־חה הוא היה כל־כך מבסוט, שהוא גם כן שכח לשאול אותה כמה עלו לה כל המיצרכים שקנתה. אבל מה זה חשוב?

היא קבעה עימו פגישה בביתו. כשהגיעה לשם, פתחה את הדלת במפתח שהוא נתן לה, אבל הוא לא היה. מכיוון שזה היה יום גשם, היה המקום די מלוכלך. אז כדי להעביר את הזמן, היא גם עשתה ספונג'ה וניקתה את הבית.

עברה שעה, עברו שעתיים, והאיש לא בא. אז נפלה הידידה על השכל. גם היא לא נולדה אתמול. קמה ועשתה לו תרגיל פשוט. היא הרימה את שפופרת־הטלפון בדירתו, וטילפנה לכל חבריה בפריס, להודיע להם שהיא חוזרת בקרוב. שיחכו לה. ובצא־תה השאירה לשדרן הודעה בזו הלשון: „האוכל בסופרמרקט עלה לי 360 לירות, נקיון־הבית עלה 40 לירות — סך־הכל, 400 לירות. עשיתי שיחת־טלפון לפריס שעלתה 400 לירות. תודה ולהתראות."

מדינת ישראל
משרד החקלאות

להלן לוח המחירים המוסכם ל־5.12.75 – 30.11.57

במסגרת ההוזלות בחנויות השרשרת של הסופרסל והסופרמרקט וחנויות פרטיות שהצטרפו למבצע.

	לצרכן לק"ג	
ירקות		
עגבניות מעולות	3.95	ל"י
גזר	2.05	"
חצילים	1.45	"
כרוב לבן	1.45	"
כרובית	1.80	"
פלפל קליפורניה	1.45	"
תפוא"ד בתפזורת — מבצע לקראת חנוכה	1.80	"
תפוא"ד ארוזים	2.25	"
בצל יבש מסוג מעולה	1.95	"
בצל יבש ארוז בשקיות של 2 ק"ג	2.20	"
פירות		
תפוחים גרנד אלכסנדר גודל 6	3.80	"
תפוחים גרנד אלכסנדר גודל 6.5	4.65	"
תפוחים זהוב — עמק גודל 6	4.35	"
תפוחים זהוב — עמק גודל 6.5	4.95	"
בננות	4.25	"
תפוזים ממינים שונים	2.05	"
אשכוליות	1.80	"
לימונים	2.90	"
עופות		
פטמים קפואים בשקיות שקופות		
גודל 1 (עד 1.4 ק"ג העוף)	11.00	"
גודל 2 (עד 1.6 ק"ג העוף)	10.00	"
גודל 3 (מעל ל־1.6 ק"ג העוף)	9.00	"
מבצע הוזלה מיוחד לחנוכה		
תחתון הודו במגשים	15.00	"
שוקיים הודיות בשקיות	13.00	"
ירכיים הודיות בשקיות	14.00	"
דגים		
בקלה צעיר ארוז בשקיות	9.50	"
בקלה פרוס אחיד עשוי מדגים שמשקלם לא פחות מ־250 גרם כסיף	10.50	"
	8.50	"

בקרו בגדולה שבתערוכות:

תחביב 75
בבית הבימה

בימי חול: 10 בבוקר — 8.30 בערב
בימי שישי: 10 בבוקר — 2.00 אחה"צ
בשבתות: 10 בבוקר — 9.00 בערב

כרטיסים במשרדי הכרטיסים ובקופת תיאטרון „הבימה". הנחות לקבוצות מאורגנות.

תמרורים

נחוג . יום־הולדתו ה־30 של במאי־הקולנוע־השחקן **אסי דיין**, שהשלים ל־

אסי דיין
בן 30

אחרונה את צילומי סירטו יופי של צרות. הסרט נמצא בשלבי־עריכה סופיים.

נחוג . יום־הולדתה ה־18 של **קרן דיין קנדי**, בתם של הנשיא המנוח ג'ון קנדי ושל **ז'אקלין אונאסיס**. קרוליין ביטלה את מסיבת יום־ההולדת שלה לפי בקשת אמה, שטענה כי היא מנהלת אורח־חיים סוער מדי. יום קודם־לכן שפכה קרן־ליין ספל־מים על פרצופו של צלם הדיילי אקספרס הלונדוני שניסה לצלמה. במקום מסיבת יום־הולדת פתחה קרוליין תערוכה של 80 צילומי שחור־לבן משלה, בהם פורטרט של אימה המפורסמת. התערוכה הוּעברה למקום קטן ונידח, כי ז'אקלין טענה שהיא מגוצלת לצרכים מיסחריים.

נבחרה . כ„מיס עולם", בתחרות שהתקיימה בלונדון, מיס פורטו־ריקו, ווילמה נדווה מרסד (18), שקיבלה פרס בסך 3000 לי"ש.

מונה . כדובר משטרת ישראל, ו־ייכנס לתפקידו בתחילת חודש דצמבר, סגן־אלוף **שמואל צחי**, המשמש עד לכניסתו לתפקידו החדש כראש ענף הקשר לעיתונות בלישכת דובר צה"ל. מוותיקי הקצינים בלישכה, מילא את תפקידו כראש ענף קשר לעיתונות במשך שבע שנים רצופות. עם כניסתו לעבודה במישטרת־ישראל יקבל סגן־אלוף צחי את הדרגה המישטרתית של ניצב־מישנה.

מונה . כמבקר מישרד־המישטרה, תת־ניצב **שמואל איתן** (64), שהועלה עם כניסתו לתפקידו החדש לדרגת ניצב. היה עד עתה נשיא קבוע של בית־הדין המשמעתי של מישטרת ישראל, ומלא־מקום דובר המטה הארצי שלה. יליד הארץ, משרת במישטרה משנת 1948. היה ממקימי מישמר־הגבול, ושימש סגן מפקד המישמר. עשה בשליחות בת ארבע שנים מטעם הַמחלקה לשיתוף בינלאומי במישרד־החוץ בכמה מארצות אפריקה, שם הדריך בנושאי מישטרה. היה קצין לתפקידים מיוחדים ב־מטה הארצי. נשוי ואב לשלושה. אחיו הוא **רפאל** („רפול") **איתן**, אלוף פיקוד הצפון.

נפטר . אחרי מחלה ממושכת בתל־אביב, **בנו כהן** (81), חבר הכנסת החמישית מטעם המיפלגה הליברלית המאוחדת. יליד גרמניה, הצטרף לאגודת הסטודנטים הציוניים כשלמד מישפטים. היה אחד האישים המרכזיים בתנועת־הנוער בלאו־ויים („תכלת לבן"). היה מזכ"ל ויו"ר בפועל של ההסתדרות הציונית בגרמניה, עלה ארצה ועם קום המדינה, העתיק את פעילותו למיפלגה הפרוגרסיבית אחרי איחודה עם הציונים הכלליים, פעל במיסגרת המיפלגה הליברלית. בשנות החמישים כיהן כיושב־ראש בית־הדין המישמעתי לעובדי־המדינה. הירצה על ענייני חוק ומינהל ציבורי בבית־הספר למישפט וכלכלה של אוניברסיטת תל־אביב.

קולנוע

שחקנים

הכוכב שהיה נקניקיה

אם רוברט מיצ'ם הוא שחקן או לא, על כך יש ויכוח. יש גם הטוענים כי האיש הוא היתגלמות של כוח עצור, של פיקחות מוסווית, של ניסיון־חיים האצור בכל אחד מן הקמטים הרבים שחרשו 57 שנותיו בפניו. בקיצור, שהוא אחד מעמודי־התווך של המישחק הקולנועי האמיתי, כפי שהוא צריך להיות.

לעומת זאת, ישנם הסבורים שמיצ'ם הוא סמל הגולם המהלך, הרדום מכדי לפקוח עיניו די הצורך, בעל הבעה אחת ויחידה שאינה משתנה לעולם, חולף מסרט לסרט ואינו חש כלל בשינוי, מזלזל בחבריו לעבודה, מזלזל בסרטיו ובתפקידיו, ואפילו בקאריירה שלו.

רק לגבי דבר אחד אין עוררין: מיצ'ם הוא כוכב. הוא מופיע בסרטים מזה כ־35 שנים, ולמרות כל השערוריות שהתעוררו סביבו, ושחיסלו רבים וחזקים ממנו, הוא ממשיך לצעוד בדרכו. פעם נתפס כשסמים ברשותו, והוליווד כולה געשה ורעשה, ייימו להחרימו — אבל הקהל סלח. קטסטרופות הפומביות וסצינות־השיכרות הבלתי־פוסקות שלו, היו אף הן ידועות ברבים, ואשר לאותה מסיבה שבה הופיע עירום כביום־היוולדו, מרוח כולו בקטשאפ וטוען שהתחפש לנקניקיה — בין אם זו אגדה או לאו, הסיפור רק מאפיין את האיש.

כמעט בוגארט ויותר. בעבר הופיע בכל סוגי הסרטים האפשריים, מסירטי־מילחמה קלאסיים כמו סיפורו של חייל ושמו ג'ו ועד לדראמות המדברות על גזענות (אש צולבת), מקומדיות קלילות (הדשא ירוק יותר) ועד למלודראמות (לא כזר) והיום, אחרי כמאה סרטים („איני סופר אותם, אני רק משחק בהם", הוא טוען), הוא נכנס לאחד התפקידים הניכבדים ביותר של הסיפרות הקולנועית, זה של פילים מארלו, ואמריקה מריעה לו על הצלחתו. שם הסרט: שלום לך יקירתי.

מארלו הוא הבלש הפרטי, גיבור ספריו

שארלוט ראמפלינג ורוברט
הוליווד ? אוסף מומחי

של ריימונד צ'נדלר, ואחת הדמויות החשובות ביותר של הסיפרות הבלשית במאה ה־20. האמפרי בוגארט, דיק פאואל וג'יימס גארנר, הם רק כמה מן הכוכבים שניסו להתמודד עם התפקיד, אבל הסברה, כך אומרים מבקרים ניכבדים מעבר לאוקיאנוס היא שמיצ'ם, היום, בשל חופש־היתר שיש לאמנות השביעית בימינו, ובשל התמונה המיוחדת לדמות, עולה על כולם, אולי אפילו על בוגארט האגדי.

אינני מאוכזבת. היחידי שאינו מתרגש מן ההילולה הוא מיצ'ם עצמו. לדבריו, הוא לא ראה מעולם את סרטיו בקולנוע, ואינו מתכונן להתחיל דווקא עכשיו בהרגל מגונה זה. „אינני מאוכזבת," הוא אומר, „ואל תשאלו אותי מהו הסרט החביב עלי ביותר. הרי אמרתי כבר שאיני אוהב לראות את הזבל הזה, אז איך אדע מה להעדיף?"

ואם בכל־זאת לוחצים עליו, הוא מתפרץ: „טוב, אז אני מעדיף את הפעם האחרונה שבה ראיתי את ארצ'. אומנם אף אחד לא ראה את הסרט, ואיש לא שמע עליו, אבל העבודה נמשכה אז ארבעה שבועות בלבד, כולל חופשת־חג־מולד בתשלום, ובסך־הכל נתנו לי מאה אלף דולר. מה רע בכך?"

אשר לתעשייה, יש לו דיעות מגובשות מאד. „איזו תעשייה? לא נותר ממנה מאומה, בהוליווד. כל מה שיש לנו, זה אוסף של מומחים שיושבים עם ההונות בישבנים, ומהרהרים. כל מי שמתמצא בעיסקי הקולנוע, גורש כבר מזמן. פעם היה נחמד לחיות פה, ההומור שרצו בשפע, ויכולתי תמיד להשיג טרמפ הביתה. היום נותנים לכולם זריקות הורמונים."

כך אחד בוטיצ'לי. אחד הדברים שהרגיזו אותו במיוחד במשך הסרטתו האחרונה, היה ריבוי התסריטאים. „כולם כותבים היום," הוא מתלונן. „הם קמים בחצות, כדי לתקן את מה שכתבו בלילה. כל הזמן דחפו לי לידיים את הניירות הוורודים המקושקשים שלהם, ואני כל הזמן זרקתי אותם הצידה." ואשר לעורכי ומפיקי הסרטים, גם להם שמורה בפיו מנה מיוחדת: „כל השנה יושבים ומקצצים סרטים, וכל מה שנותר זה נייר־טואלט. וכאשר האולפנים מפסידים הון על הטינופת שיצאה מידיהם, הם־עצמם הולכים להרצות בפני סטודנטים על אמנות הקולנוע. לא קשה לראות שאנו מוצפים ממש באמנים, בעיר הזאת, הוליווד. כל אחד הוא בוטיצ'לי דה־וינצ'י."

אז מדוע אינו פורש? „פשוט, יש לי פריחה אם אינני עובד. חוץ מזה, יש לי גן בבית, ואני מת לעשות עליו רושם."

כל זה אינו נישמע כשיר־הלל להוליווד, אבל נראה שבינתיים, לפחות כל עוד מר שך שמו דולרים לקופה, אין עיר־הסרטים מחזירה לו אותו יחס. והעובדה שאינו אוהב את הדור החדש בעיר, אינה מונעת מן הדור החדש להעריץ אותו. ואכן, בשלום לך יקירתי, הבמאי הוא דיק ריצ'רדס, מן הצעירים המבטיחים של הוליווד, ואילו לצידי מופיעה שארלוט ראמפלינג, הלא היא הסנסאציה המינית העכשווית של הקולנוע.

ואם מכל זה נשמע שמיצ'ם הוא טיפוס פרוע וסוער, אולי יבוא המידע הבא כהפתעה: מזה 35 שנים הוא נשוי לאותה אשה עצמה, דוריתי ספנס. איך אפשר להסביר זאת? „אל תשאלו אותי, תשאלו אותה. לי אין מושג. די לי שאני צריך להסתדר איכשהו עם העבודה המשונה הזאת שיש לי."

צ'ם ב„שלום לך יקירתי"
בהונות בישבנים!

נוקהלת קרפדות

אהבה לנצח (פריס, תל־אביב, ארצות־הברית) — ראשית, צריך לברך את קולנוע פריס על השיפוצים. נידמה שלאחר שנים רבות של עיוורים לכל מי שרצה לראות סרטים יוצאי־דופן שהוצגו בקולנוע זה, אפשר עתה לשבת על כיסאות מרופדים שאינם חורקים, מבלי שהישוב לפנים יסתיר את כל המסך — ולראות את הסרטים בנוחות. ועל כך, תבוא על בעלי־הקולנוע הברכה.

אשר לסרט המוצג, השבוע: כמעט אפשר לומר עליו שזהו סרט רע בכוונה. כיצד אפשר להבין, אחרת, את שילובם של שחקנים שאינם יודעים לשיר, ואינם יודעים לזוז בקצב, בסרט מוסיקלי המתיימר לחדש את אופנת פרד אסטר וג'ינג'ר רוג'רס? ברט ריינולדס וסיביל שפארד (וגם מדלין קאהן) מצטיינים בהיעדר רגליים ימניות, בקולות שלא היו מביישים מקהלת קרפדות, ובאי־יכולת־מוחלטת לנצל כל מה שטמון בשיריו הסרקאסטיים והמחוכמים של קול פורטר, המלווים את הסרט הזה לאורכו. הדיאלוג, שנכתב ברוח פילפול הימים ההם, נכשל בשל עריכה מסורבלת, ועוקציו קהים, כאשר התמונה מתחלפת מאוחר מדי, והמענה להם אינו מגיע בזמן.

ואף־על־פי־כן, למי שאוהב מאוד קולנוע ומסוגל לגשר בדמיונו על מה שחסר בסרט, ולתאר לעצמו כיצד היה סינטרה שר את פורטר, ואיילן פאואל היתה מתנועעת לקצביו, יש בהחלט ממה ליהנות בסרט: מתיפאורות מרהיבות של ג'ין אלן, מן האישיות הקולנועית הבולטת בהחלט של ברט ריינולדס, מהופעות מבריקות של איילין ברנן וג'ון הילרמן, כצמד המשרתים, מן הצילומים המזהירים של לאסלו קובאץ' ומעשרות הרמזים לסרטים מכל התקופות, החל במחזות־זמר של באסבי ברקלי, וכלה בערפילי האמפרי בוגארט.

בעצם, זה כוחו וזו חולשתו של הבמאי פיטר בוגדנוביץ', מרוב הערצה למה שראה בקולנוע, הוא מנסה תמיד לשחזר את העבר, מבלי להיות מוכשר כמו אלילו הוקס או פורד. מעניין מתי יקום פעם בוגדנוביץ' האמיתי, ויעמוד סוף־סוף על רגליו.

ריינולדס ושפארד: בלי עוקץ

נדמה לי ויכול להיות

פיתיון למפקח (צפון, תל־אביב, צרפת) — בדותה חביבה ומתחכמת זו של קלוד ללוש, תלוייה על בלימה של עלילת־מתח העומדת, פחות או יותר, ביסודו של הסרט. מעשה במותו של קבלן עשיר ובגניבת ציורים יקרי־ערך מביתו, כשאשתו של הקבלן היא החשודה העיקרית, בעיני מפקח המסרב ללכת בשבילים המקובלים.

אלא שהעלילה, לגבי ללוש, אינה אלא תירוץ לכל מיני בדיחות פרטיות, גלישות אל ה„יכול להיות" ואל ה„היה פעם", מעשי־תעתועים שבהם נידרש הצופה לדלג קדימה ולאחור בתוך הזמן, להבחין בין מה שקרה באמת לבין מה שנידמה לאחת הדמויות בסרט כי קרה. החקירה כוללת, בין השאר, תיזמון מדוייק של הזמן הדרוש כדי להגיע מבית־קולנוע מסויים לבית הקבלן ובחזרה, וזה מאפשר לללוש לשוב אל הדהירות המטורפות ומסמרות־השיער שבהן הוא קושר עצמו לכל מיני כלי־רכב כדי לחלוק עם הצופים את חוויית המהירות המשכרת. העלילה נעצרת מזמן לזמן, כדי להשאיר למפקח פנאי לבילויים עם ידידתו היצאנית, לשידוך בתו עם עוזרו הנאמן, ואפילו כדי להשמיע סיסמאות כבדות־משקל כמו: „מוטב שוטר משוחד שעובד — משוטר ישר ומטומטם."

בסופו של דבר, הסרט כולו הוא אחיזת־עיניים, כאשר מיסתבר שכל מה שנחקר בעצם חסר כל קשר לתעלומה עצמה, שהיא בסופו של דבר לא־כל־כך חשובה, מפני שהעיקר הוא יצירת הקשרים הנפשיים שבין המפקח העקשן, סרג' רג'יאני, לבין האלמנה החשודה, מישל מורגן. ולמען האמת, אישיותם של שני ותיקים אלה היא, לעתים, הדבר היחיד שראוי לצפות בגללו.

מורגן ורג'יאני: עם חן

תדריך

תל־אביב

★★ **נמר של נייר** (אופיר, ארצות־הברית) — בנו של שגריר יפני המורה לבריטי הבדאי שלו נחטפים על־ידי מחתרת בדרום־מיזרח אסיה, בסרט־הרפתקות היתולי. לא רציני, אבל דייוויד ניבן נחמד.

★★★ **שוער־הלילה** (אורלי, איטליה)—סרט מוצלח על בני־אדם הנושאים את מומי השואה עד סוף ימיהם. שופרות המחאה היו מתרגשים פחות אילו היו מתבוננים בסרט בתשומת־לב, ומשגיחים בגישתו האנטי־נאצית הקיצונית.

★★★★ **האנגליה הרומנטית** (פאר, אנגליה) — אשה בגיל־הביניים מחפשת את הרומנטיקה בחיים, בין בעל שפירושו שיגרה, למאהב שפירושו חוסר־ביטחון. עיצוב יפה־להפליא וסיגנון מעודן של ג'וזף לוזי.

★★ **מלכה על הכוונת** (לימור, אנגליה) — מותחן עשוי במיקצועיות, על אירי המחליט לרצוח את המלכה, לאחר שמישפחתו נהרגת בהתנגשות בין טרוריסטים לצבא. עוקף בזהירות כל השלכה פוליטית, וזה די מזער בנושא מעין זה.

ירושלים

★★★ **המישחק המכור** (אור־גיל, ארצות־הברית) — מישחק־כדורגל אמריקאי אלים בין כוחלי הכלא. כמשל לאורח החיים ולערכים המקובלים בחברה שם. בימוי גימרץ של רוברט אלדריץ'. ברט ריינולדס בשחה בעצמו, כרגיל.

חיפה

★★★★ **תמונות מחיי־נישואין** (אורה, שוודיה) — אינגמר ברגמן נובר בתוך סודות חיי־הנישואין המדרגיים, ומוציא לאור תמונות מרשימות באמיתותן. מישחק מעולה של ליב אולמן וארלנד יוסטן.

★★★ **המירוץ לצמרת של דודי קראביץ** (מוריה, קנדה) — נער יהודי מגיטו מונטריאול עולה לצמרת בזכות מרפקיו, ויורד ממנה בגלל אותה סיבה עצמה.

3.12.75 כ"ט בכסלו תשל"ו 1996 מספר
מחיר: 5.00 ל"י

המישטרה נתנה אקדח למלכת היופי

שלומית גת ובעלה

כדי להגן עליה מפני אנשי האגרוף השכירים של בעלה